

בעזה"י

קונטרס

מעשה התשובה

בהירות במצות התשובה

- מגלה טעויות נפוצות בקיום מצות התשובה
- מבאר גדרי הלכותיה
- מדריך מעשי לקיומה

הערות והארות (בכתב ברור) תתקבלנה בברכה
בפקס 03-6785001 ובפלאי 052-7119031
ובמייל m.hatshuva@gmail.com

בס"ד אלול תשע"ז
שנה ג' מהדורה שישית מתוקנת עם תוספת
הערות, מכתבים, תקציר למעשה ונספחים

תחילתן של דברים לפני כעשרים וחמש שנה בענין הטעות הראשונה, ונכתבו לאחרונה בדבוק חברים ובהתייעצות עם כמה ת"ח, ומטרתם להסיר טשטוש ולהראות את צורתה של המ"ע דתשובה ואת שייכותה הגמורה אלינו. ויה"ר שלא יצא מכשול מתחת ידינו.

**"כלל התשובה אמר שמדינא דגמ' נקל לצאת אם
יגמור בדעתו שלא יעשה עוד, ויקבל על להבא אם
יבוא לידו שלא יעשה עוד,
ויתרון מרירות לב הם מידת חסידות"**

[כתר ראש להגר"ח מוולוז'ין זיע"א (הנהגות ישרות סי' עו, וע"ע כתר ראש סי' קל, קלא)].

קונטרס מעשה התשובה

ובו שני חלקים:

א. הטעויות המצויות

ב. התשובה למעשה

תוכן העניינים

1-3	חזרה בתשובה בחודש שבט
4	חלק א' – הטעויות המצויות
4	הטעויות שבקבלה
4	א. הטעות הראשונה – גדר הקבלה על להבא
5-6	ב. הטעות השנייה – מושג הקבלה בתשובה
7	ג. הטעות השלישית – קבלת השוגג איננה כמו המזיד
7	ד. הטעות הרביעית – הקבלה על דברים שמעל היכולת
8	ה. הטעות החמישית – הקבלה על חסרון במעלה או ב'מדרגה'
9	הטעויות שבחרטה
9	א. הטעות במזיד
10	ב. הטעות בשוגג
10	ג. הטעות בדברים שמעל היכולת
10	ד. הטעות בחסרון המעלות
12	חלק ב' - התשובה למעשה
12	תשובת המזיד
12	א. מהות קבלתו
13	ב. הקושי שבקבלה והדרכים להשגתה
14	ג. קבלת המורה היתר לעצמו
14-15	ד. ג' אופני עזיבת החטא
16	ה. סדר עשיית התשובה
16-17	ו. הדרכה למתקשים
17	ז. עוד הדרכה לבעל חטאים רבים
17-18	ח. חיוב שאר העיקרים
18	ט. חומרת הלאוין החמורים
19	י. הערה לרגיל לחזור לחטאו

20	תשובת השוגג
20	א. מהות קבלתו
21	ב. אם חייב רק בשלושה מתוך עשרים העיקרים
21	ג. אין בו את ד' חילוקי הכפרה
22	תשובה על מידות
22	א. החיוב ומקורו
22	ב. גדר ההליכה בדבריו ית'
23	ג. גדר החיוב
23	ד. דרך התיקון
23	ה. התשובה עליהן
23	ו. תשובה על מידות המפורשות בקראי
25	מכתב א'
25-27	שאלה: א' האם מה שחוזרים על אותם עבירות מוכיח שאין ביכולתנו לשוב
28	ב' כוונת רבותנו בעלי המוסר במה שנקטו בקבלות של חיזוק ולא של עזיבת החטא
29	ג' דין השוגג שהוסיף זהירות וחזר ונכשל בשגגתו
29	ד' ע"י התחזקות יכול אדם לכוון יותר בתפילה וא"כ מדוע נחשב מהדברים שמעל היכולת
30	ה' האם עיקר היגון הוא באמת מעל היכולת
30	ו' דקדוק בראייה שלחרטה אין צריך שיעור גדול
31-32	ז' בהבדל שבין החרטה ליגון, ובאור מהות החרטה
33	ח' האם קבלת פרישה מהחטא לזמן קצוב היא בכלל קבלת הבחינות הקלות דהגרי"ס
33-34	ט' האם קבלת פרישה מהחטא לזמן קצוב לעולם היא בכלל קבלת הבחינות הקלות דהגרי"ס
35-37	מכתב ב' שאלה בענין יאוש מכפרת יוה"כ
38-41	תקציר הקונטרס למעשה
42	נספחים
42-45	א. בביאור הר"מ ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם
46-47	ב. ביאור התשובה המעולה
48-49	ג. האם השוגג צריך את עשרים עיקרי התשובה
50	ד. טעויות בלימוד המקורות
50	(1) הקבלה ללמוד מוסר
51	(2) במעלת הקבלה בבחי' הקלה
51-52	(3) אם צריך לשוב על העבר
52-54	(4) על מה וכמה התורה מכפרת
55	(5) האם אסור לחשוב על החטא

מכיון שמטרת הקונטרס להראות את צורתה של המייע דתשובה ואת שייכותה הגמורה אלינו בפן ההלכתי, ראינו לנכון להקדים מאמר המראה את צורתה של התשובה בפן הלבבי והעולה מכך.

הדברים נערכו עפ"י מאמר שקיבלנו מאחד מלומדי הקונטרס [הרב א.א. שליטיא], ויש"כ.

חזרה בתשובה בחודש שבט...

הננו באים בשורות אלו לעורר על ענין יסודי בדרכי עבודת ה' אשר רבים אינם שמים לב אליו וההפסד רב.

מרגלא בפי בני הישיבות כאילו ענין התשובה קשור לחודש אלול ולעשי"ת, אך באמת עיקר צורת התשובה הוא לחזור בתשובה **מיד** כשמכיר שחטא¹, פשוט להצטער ולומר לה' "חטאתי לפניך" ולקבל ע"ע שלא יחזור על כך.

והנהגה זו לחזור בתשובה מיד כשמכיר שחטא כתבה רבינו יונה [שער א' אותיות ב-ד] **וחייב אותה בחריפות רבה** עיין בכל דבריו העתקנום למטה² ונרחיב עוד להלן.

והנה יש בהנהגה זו תועלת עצומה לענין **החרטה והעזיבה ושאר עיקרי התשובה**. אך קודם נבאר כמה מחויבת ההנהגה הזאת כבר **מעצם חובת התשובה**. ראשית יש לדעת שלשוב בתשובה ולהתודות הוא **מצות עשה וחייב גמור מה"ת** הרובץ על האדם מהרגע שעבר עבירה כמו שכתבו הרמב"ם ורבינו יונה¹, א"כ חל בזה הכלל מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה, וכמו במצוה אחרת כפדיון הבן או השבת אבידה אם אדם ישהה מלקיימה בלי גבול יהיה בעינינו **כרשלן ופושע**, ומאי גרעא מצוה זו?

אמנם במצוה זו יש הרבה יותר מכך, שכל יסוד מצות התשובה הוא מתוך **הקשר והיחס** שיש לאדם עם אביו שבשמים, וניקח למשל בעל ואשה שהאשה מתוך כעס וחולשה הטיחה דברים בבעלה וביישה אותו לפני בניו או קרוביה. הרי כשתתעשת ותחזור לעצמה חייבת דבר ראשון לחזור אליו להתנצל ולפייסו. שהרי **הפגיעה והבגידה קיימת** ודורשת תיקון, היתכן שלא תאמר לו כלום ותמשיך את החיים כמקודם, עד שתצטרך ממנו כסף לקנות ואז תאמר לו **סליחה בעלי אני מתנצלת שלפני חודשים וחצי פגעת בך??** הלזו אשה ייקרא? הרי בינתיים **כל היחס שביניהם מקולקל**.

---

¹ והן הרמב"ם והן רבינו יונה לא תלו את עיקר מצות התשובה בימים נוראים, אלא העמידוה כמצוה בפני עצמה. הרמב"ם [בפתיחה לתשובה] "מצות עשה שישוב החוטא מחטאו לפני ה' ויתודה". ובר"י [בפתיחת שער] "ולמדם והזהירם לשוב אליו כי יחטאו לו".

והר"י [ש"ב, י"ד] לא הזכיר את הימים הנוראים אלא כדרך חמישי להתעורר לתשובה, והרמב"ם כתב [ב', ז'] "יוהכ"פ קץ מחילה וסליחה, ומשמע שכוונתו שעד עתה אם התאחר לא ביטל ומיום הכיפורים הוי מבטל, אבל עכ"פ עיקר זמנה מיד. וכן נכון לאדם שבסוף היום לפני שינתו יתבונן במה שעשה כל היום ואם יראה בהם דבר שאינו הגון ישוב עליו **לאלתר** כמ"ש המ"ב סי' רל"ט ס"ק ט'".

² וז"ל: דע, כי החוטא כאשר יתאחר לשוב מחטאתו **יכבד עליו מאד ענשו בכל יום**, כי הוא יודע כי יצא הקצף עליו ויש לו מנוס לנוס שמה, והמנוס הוא התשובה, והוא עומד במרדו והינו ברעתו, ובידו לצאת מתוך ההפכה, ולא יגור מפני האף והחמה, על כן **רעתו רבה**. ולא ימצא איחור התשובה **זולתי בעמי הארץ**, אשר הם ישינים שוכבים ולא ישיבו אל לבבם, **ולא דעת ולא תבונה להם** למהר להמלט על נפשם. ויש מהם נדחים מעל השם ברוך הוא ולא יאמינו לעונש החטא. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות יט.): אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו עתה שב איש נאנח במרירות לב ברגזה ובדאגה ודלפה עינו מתוגה, כי יפגשוהו יצרו שנית ויזדמן החטא לידו יכבוש את יצרו ויזכור אשר עברה עליו כוס המרירות ולא יוסיף לשתות עוד. וכאשר יאחר לשוב, בבא החטא לידו יפול במוקשו כנפול בתחלה, **ויגדל עונו האחרון מאד**, ותעלה רעתו לפני השם, כי מראשית לא חשב כי פתאום יבוא היצר השודד עליו אך אחרי אשר ראה דלות כחו ואשר גברה יד יצרו עליו וכי עצום הוא ממנו, היה עליו לראות כי פרוע הוא ולשית עצות בנפשו להוסיף בה יראת ה' ולהפיל פחדו עליה ולהצילה ממארב יצרו ולהשתמר מעונו.

ואפי' בפגיעה בשוגג מחויבת הנהגה זו. למשל ראובן יוצא מביתו בפזיזות ולא שם לב לשמעון שהולך שם ובמרצתו דחף ראובן את שמעון והפילו לתוך הבוץ והלה נחבט והתלכלך. ממדת דרך ארץ פשוטה שראובן יעצור ויתנצל מעומק ליבו על שפזזתי ועל שלא השגחתי בך, אבל היתכן שראובן ימשיך בדרכו כאילו לא היה כלום? הרי זו עצמה פגיעה עצומה בשמעון, מה אני, קיר או פסל?? ואם כך דין הדיוטות, עבד לפני מלך על אחת כמה, ולפני מלך מלכי המלכים על אחת כמה וכמה.

וברבינו יונה משמע שאם החוטא כשנודע לו מתאחר לשוב הרי שהאיחור לשוב נחשב למרידה [שהוא לשון השייכת למזיד שעובר מתוך פריקת עול (יומא ל"ו)].
וז"ל [ש"א, ב'] "כי החוטא כאשר יתאחר לשוב מחטאתו יכבד עליו מאד ענשו וכו' וכו' והוא עומד במרדו". פתח בחטא וסיים במרד. כי מה שאינו רואה צורך לבקש סליחה זה עצמו כפריקת עול, וכבלתי מכיר במלכות ה' ודרישותיו והחייב שלו אליו.³

ועתה נשוב לבאר התועלת שיש בזה לקיום עיקרי התשובה עצמם.

החרטה: 1. כשהאדם סמוך למעשה החטא ומרגיש אותו ומרגיש איך לא נהג כהוגן כשיכול היה להתגבר, חרטתו הרבה יותר גדולה מאשר לאחר זמן [וכע"ז כתב ר' יונה ש"ב, ל"ב] 2. ועוד כי עצם הדבר שאחרי שהכיר שחטא לא הצטער ולא התחרט מראה שבליבו החטא אינו נורא ואפשר להשלים איתו ולהמשיך החיים הלאה, ואיך אח"כ יעורר עצמו לחרטה חזקה?
ולדוגמא במשל שהזכרנו, אם האשה שבזתה אינה מפייסת מיד את בעלה מראה היא שאין לה חרטה אמיתית על מה שעשתה לו ואם תבוא לאחר זמן לפייסו נראה שאין זה אלא מסיבות חיצוניות. וכך היא המציאות שקשה לאדם להתעורר לחרטה שלימה אחר שמשך חצי שנה הראה שזה לא נורא [וגם אם לבסוף ישוב ויראה הדבר שאין זה אלא מחמת שחפץ בכתיבה וחתימה טובה], מה שאין כן כששב מיד נקל לו להתחרט כהוגן.

הקבלה להבא: אחרי חצי שנה גם אם זוכר החטא כבר מצוי שאינו זוכר את הגורמים שלו וגם לא את תוקף הנסיון ואיך יכול לקבל על מצב שכבר רחוק מתודעתו?⁴ וזו עבודה קשה מאד, אבל כששב מיד מכיר הוא בתוקף הנסיון וכמשקבל ע"ע לעמוד בשכזה נסיון קבלתו אמיתית.⁵

מלבד זאת אם משאיר את הטפול בחטאים לאלול ולעשי"ת הרי מחמת רבויים מצוי שישכח חלקם ואף אלו שיזכרו יקשה עליו לחשוב כראוי על כל אחד מהם.

סיבה נוספת להזדרז בתשובה משום שכמו במשל עם האשה הנ"ל הרי כל זמן שלא פייסה את בעלה הרי שהוא מקפיד עליה ואין לו קורת רוח ממנה וגם אם תבשל מאכלים טובים או תקנה לו מתנה יפה, כל זמן שאינה מתחרטת על מה שדברה [ולא מופקע שתבייש אותו שוב בעתיד] הרי כל פעולותיה לא רצויים אצלו. כן החוטא כל זמן שלא שב אין תפילתו ועבודתו ומצוותיו רצויים לפני ה' כמש"כ ר' יונה ומה הועילה בכל קניניה אם רעה בעיני אדוניה [ש"א, י'] ומנחה לא ירצה מידו [שם, מ"ב] עיי"ש.

וא"כ כמה חבל על כל יום שעובר והאדם נשאר בגדר חוטא ונזוף ומרוחק מה' ואין נחת רוח ממנו, וע"י קצת התבוננות ודיבור קל של תשובה יכול להפוך כל זה. כי קרוב אליך הדבר מאד בפוך ובלבבך לעשותו.

³ ונראה מקורו בגמ' שבועות ריש יג. שקוראת לנמנע מתשובה 'עומד במרדו'.

⁴ ובפרט לפמשנ"ת בקונטרס [תשובת המזיד אותיות א, ב], שהקבלה מצריכה את השב להכיר בתוקף הנסיון שנכשל בו ועל דעת זה לקבל ע"ע, עיי"ש.

⁵ ובאופן זה הרבה מעיקרי התשובה יותר קרובים אלינו. היגון [שבעל לב מרגיש יכול בשעתו להצטער על חטא גדול אפי' עד דמעות], הבושה, ההכנעה ועוד. [כמו כן מי שהוא בן דעת יוכל ע"ז גם למנוע את עצמו פעם או פעמים ממילוי תאוותו וכיו"ב לכפרת החטא (כמש"כ הר"י בעיקר התשיעי, והמ"ב סי' תקע"א ס"ק ב') ויהיה זה גם בטוי לצער שלו ולנכונות לסבול צער הפרישה מן החטא].

וכל זאת מלבד ההצלה העצומה שיש לו בזה מעונשים קשים. למשל אדם נכשל בלה"ר או שאר איסורים הרי הוא מועד לייסורין בעוה"ז ולפעמים אף מתחייב מיתה בידי שמים כגון המצער אלמנה ויתום אפילו בדברים [עי' שע"ת ג', כ"ד] או שהפסיק ממשנתו [עי' אדר"נ סכ"ו] ואפילו זלזל בנטילת ידים או באסור דרבנן אחר [עי' שע"ת ג', ה'] - הרי על כל אלו לפעמים **חייב מיתה** וכשיהיה חלילה בשעת סכנה ודאי שיעמוד מלאך ויקטרג עליו ועלול להתפס בעונו ר"ל, אבל אם מיד כשהכיר חטאו הצטער עליו והתודה לפני ה' ונתן ללבו לא להכשל בו עוד הרי ניצול מכך⁶, **ומי פתי לא ינצל אפשרות הצלה קלה כ"כ** [ומה עצום חסד ה' בקבלת התשובה!].

וידוע על הבית הלוי זצ"ל שהרבה פעמים באמצע דבורו עם אדם היה פורש לחדר אחר ואח"כ חוזר ונתברר שסבר שחטא בתוך דבריו והלך לעשות תשובה וודוי כדי לא להתעכב מתשובה⁷.

סיכום עשרת הרעות של המתאחר מן התשובה

- א. עובר על "מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה" והמזדרז מקיים דין זריזים מקדימים למצוות.
  - ב. הפגיעה בהקב"ה גוברת במה שלא שב לאלתר וחשיב כפורק עול.
  - ג. יכבד עליו **מאד** ענשו **בכל יום** (לשון הר"י א, ב).
  - ד. עלול יותר להכשל שוב בחטא, והמזדרז לשוב זוכה שיהיה גדור יותר מלחטוא (ר"י א-ד).
  - ה. ואם יכשל הרי שמלבד עצם החטא "יגדל עונו האחרון מאד" (לשון הר"י הנ"ל).
  - ו. כל זמן שלא שב אין תפלתו ועבודתו ומצותיו רצויים לפני ה' ית'.
  - ז. עלול להתפס בעונו להענש בעוה"ז (בפרט בשעת סכנה).
  - ח. כשירצה לשוב פעמים שלא יזכור על מה לשוב.
  - ט. גם כשיזכור יקשה עליו להתחרט ועוד יותר יקשה עליו לקבל ע"ע כהוגן.
  - י. וכ"ש שיקשה עליו מאד [וכמעט מן הנמנע] שיוכל לקיים את עיקר היגיון ועוד ["ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גדל המרירות ועוצם היגיון", לשון הר"י אות י"ג].
- יזכנו ה' להשיב הדברים אל לבנו ונזכה להיות עומדים בטהרה לפני ה' תמיד!⁸.

⁶ וראה מ"ר בלק [פרשה ב', ט"ו] ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי שהיה רשע ערום וידוע שאין עומד מפני הפורענות אלא תשובה **שכל מי שחוטא ואומר חטאתי אין רשות למלאך ליגע בו**, עכ"ל.

ומשמע שכבר משמכיר בחטאו ומודה בו [עוד קודם לקבלה של התשובה] ניצול מהפורענות [עכ"פ לפי שעה], ומכאן זירוז למכיר בחטאו שיזדרז תיכף להודות בו לפני השם.

⁷ ונראה שדבר זה זמנו אף בשבת. שלא אסרו ודוי אלא במה שאינו צורך היום כגון על חטאים קודמים שכבר התודה אבל אם חטא בשבת [או קודם שבת ולא נתן אל לבו] רשאי להתודות בשבת לקיים מצוה שזמנה עתה ולנקות נפשו מחלאת העוון [ואין לך צורך שבת ועונג שבת גדול מזה ועי' מ"ב ר"נ ס"ק ג'. ועי' מ"א ס' רפ"ח סקי"א].

כמו כן יש לעורר שלפעמים אדם עושה פעולה שהוא מסופק אם היתה כדין, אבל מאחר שכבר נעשה המעשה, אומר לעצמו למה לי לטרוח לברר ההלכה, מאי דהוה הוה. ואין זה נכון שהרי מאי דהוה **לא הוה** שאם יתברר שלא היה כדין **תצטער ותתודה ותקבל שלא תשוב לכך**, ויתכפר לך כאילו לא היה. משא"כ אם תשאר בספק לא רק שישאר החטא אלא שמסתמא בעתיד כשיבוא לידך שוב, תורה לעצמך היתר ותכשל שוב.

עוד ראיתי מעוררים שראוי לחנך גם הקטנים למצוה זו של תשובה שאם עשו עבירה [שאינם רגילים בה] יתודו, שאם אין מחנכים בילדות יקשה לקיים בגדלות [ואולי גם מן הדין צריך ללמדם זאת משום חובת חנוך].

⁸ וז"ל המנורת המאור [הביאו השל"ה במסכת ר"ה אות קט] התשובה היא על שבע מעלות זו גדולה מזו. המעולה והטובה שבכולם היא התשובה הנעשית תיכף למשובה והיא מקובלת מיד ועל תשובה כזאת אמר ר' אבהו [ברכות לד:]: במקום שבע"ת עומדים אין צדיקים גמורים עומדים... וזאת היא התשובה הגדולה שבכל אלו שבע המעלות לפי שלא נתעכב בחטא עכ"ל.

ח"א - הטעויות המצויות

חמש טעויות נראה שהשתרבו לחלק מבני התורה בענין הקבלה על להבא שבמצוות התשובה, וגרמו אצל רבים וטובים למבוכה רבה באופן קיום המ"ע דאורייתא דתשובה, עד כדי יאוש מלקיימה כדינה.

א. הראשונה – בעצם גדר הקבלה על להבא.

יש שפירשו לשון הר"מ [תשובה ב, ב] "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם" שהקבלה על להבא צריכה להיות חזקה כזו שלעולם **בפועל** לא ישוב לזה החטא – ונפק"מ נוראה לחומרא, שכל שאי פעם בעתיד ישוב ויכשל בחטא זה שקבל עליו לעתיד הרי איגלאי מלתא למפרע שקבלתו לא היתה קבלה, ותשובתו לא היתה תשובה, ולא זכה לכפרה ח"ו, בעוד שבאמת גדר הקבלה על להבא מוכרח מסברא¹ ומבו' בראשונים² וגם מדויק בר"מ³, שצריך רק הסכמה אמיתית בלב **בשעת הקבלה** שתהיה כזו שלעולם לא ישוב לזה החטא – וממילא גם אם לאחר מכן בזמן מן הזמנים ישוב ויחטא בחטא זה לא נעקרה תשובתו שעשה וקיימת היא, רק הוי ליה חטא חדש שזוקק לתיקונו תשובה חדשה⁴.

ויתירה מזו, אף אם בעתיד ישוב ויחטא **פעמים רבות** וכל פעם ישוב בקבלה אמיתית [המבוארת לקמן בח"ב בתשובת המזיד] ויחטא – מועילה לו תשובתו בכל פעם, והיינו **זאפילו אדם המכיר**

¹ שהרי האדם נברא בחירי וכך הוא לכל ימי חייו, ולפי מה שפירשו – עליו לבטל את כח הבחירה שבו לכל ימיו, וזה לא שייך, וכבר עמד בזה הלח"מ בראשית דבריו. וראה רש"י ריש פר' ויצא [מתנחומא] גבי האבות שלא יחד הקב"ה שמו עליהם בחייהם שמה יחטאו דכתיב הן בקדושו לא יאמין.

² רבינו סעדיה גאון [אמונות ודעות, מאמר חמישי, פ"ה], מאירי [חיבור התשובה מאמר א', פ"ב, בביאור המדרגה השביעית], רבינו בחיי [בכד הקמח ערך כיפורים ב' בסופו], המבי"ט [בית אלקים, פ"ו], הרמ"ק [הו"ד בספר מסלות תשובה שער שמיני אות ז'] – וכולם פירשו שאף שישוב החוטא אח"כ לחטאו לא נפסדה תשובתו [והובאו מלשונותיהם לקמן הערה 5]. ונראה להוסיף את דעת הרבינו יונה. הנה נתן לנו הר"י [אות י"א] גדר ושיעור לקבלה על להבא, וז"ל "ראשית תשובת האיש הזה וכו' עד אשר יהיה נכון ליבו בטוח בה", כי אם יוסיף יעבור בו היצר ויפגשוהו כפעם בפעם, ורבה עליו תאוותו כמשפט הראשון לא יהיה נפתה לבו עליו ויעזב דרכו וכו' עכ"ל – הרי שתלה הר"י את שיעור הקבלה הנצרכת רק בהרגשת והכרת האדם את לבו שירגיש בלבו בטוח שלא ישוב לזה החטא – ותו לא מידי.

ועי' ח"א [כלל קמ"ג סוד"ה וביורה] שהביא את הקבלה על להבא בסגנון לשון הר"מ "עד שיעיד עליו אדון הכל שהסכים בדעתו **באותה שעה** שלא ישוב לעשות עוד כזה כל ימיו". והנה חזינן שהוסיף הח"א שתי תיבות "באותה שעה" – ונראה דהן הן הדברים, דבא הח"א לאפוקי מהאי טעותא.

עוד חזינן בח"א שכתב "עד שיעיד עליו אדון הכל **שהסכים בדעתו** באותה שעה שלא ישוב לעשות עוד וכו'" – הרי שפירש הח"א ותלה את שיעור הקבלה בדעת האדם שאין לה שייכות לידיעת העתידות.

וראה במכתבי החפץ חיים [סוף מכתב ה'] שכתב "אך עיקר כל העיקרים שצריך לתשובה הוא הקבלה על להבא שתהיה באמת ובתמים, עד שיוכל להעיד עליו השם ית' **שהסכים בדעתו** בהחלטה שלא ישוב לכסלה עוד" עכ"ל והיינו שעדות השי"ת איננה על העתידות אלא על מה שבליבו, מה שהסכים מדעתו שלא יחטא עוד.

שוב הראוני שגם החיד"א כתב כן בחומת אנך פר' אמור,

ועי' בשיחות מוסר להגר"ד קראנגלאס [כוחה של תשובה, אות ה'] מש"כ להעיר בזה על הכוכבי אור.

³ א) מכנה להשם "יודע תעלומות" ולא בתור "יודע עתידות", שכאן עסקינן בקבלה שבלב כמה היא שלימה עכשיו [ואינה ענין למה שיהיה באיזה עתיד], ו"האדם יראה לעינים והאלקים יראה ללבב" – רק האלקים יכול לראות ולדעת התעלומות הנמצאות בלב אדם, וז"ש הר"מ כינוי לא שכיח זה – "יודע תעלומות".

ב) מביא להשם בתור מי ש"יעיד עליו" ולא בתור מי ש"יבטיח עליו" שלא ישוב לזה החטא לעולם –

הנה ענין עדות אינו שייך כלל לדבר העתיד להיות. כל ענין עדות איזה שיהיה הוא רק סיפור מציאות שנראתה כבר ע"י העדים, [משא"כ ענין הבטחה הוא להפך – על דבר העתיד], וכבר עמדו בזה הל"מ והכ"מ שהקב"ה משמש כאן בתור עד.

[שו"ר בספר המפתח שכבר דייקו בר"מ כמה דלא מיירי בידיעת העתידות אלא בידיעת עוצם קבלת התשובה].

גם המבי"ט מוכח שלמד בדעת הר"מ שאין גדר הקבלה תלוי בעתידות, מדכתב [בבית-אלקים רפ"ו] גבי זה ש"אין החטאים הראשונים חוזרים ונעורים אחרי שנתבטלו בתשובה הקודמת" לשון ש"כן נראה מדברי רבותינו ע"ה" – ובודאי שהר"מ לא נשמט לו מכלל "רבותינו", וכן למדו בדעת הר"מ הספר חסידים והלח"מ ועוד – כמבו' בנספח א', וכן נראה שלמדו בדעת הר"מ הח"א והח"ח – שהעתיקו לשונו בשינוי קל לתוספת ביאור [הו"ד לעיל בהערה 2].

⁴ ובעצם הקבלה על להבא, אופניה ודרגת חיובם יבואר לקמן בח"ב התשובה למעשה.

את עצמו מנסיון חייו של רבות בשנים שלמרות קבלתו הוא חוזר אח"כ תמיד לחטאו ולכאוו' מה הועילה לו קבלתו. אין הדבר כן, אלא כל שקבלתו היתה אמיתית בשעתה הועילה לו וזכה לתשובה.⁵

ודע שכיון שאין באפשרות אדם לידע אם יודע תעלומות מעיד עליו שקבלתו אמיתית הרי שדי בזה שהסכמתו תהיה שלימה לפרוש מן החטא [ולסבול את קושי כבישת היצר] עד כדי שירגיש עפ"י אומדנא דיליה⁶ שגם יודע תעלומות יכול להעיד על אמיתות הסכמתו.⁷

ב. השניה – שיבוש תוכן המושג 'קבלה' אשר במצוות התשובה.

הנה הקבלה לעתיד הנדרשת בעשיית התשובה היא ההסכמה על עזיבת עצם החטא כמבואר בכל הראשונים⁸ והיא מעיקרי התשובה המעכבים. ומצינו לשימוש נוסף לשם קבלה אצל כמה מרבתינו בעלי המוסר [שמאחרי זמן הגרי"ס] שנקטוהו בתור שם לאימוץ איזו הנהגה טובה של חיזוק בעבודת השם, והרי זה שייך רק ל"דרכי התשובה"⁹ ואינו ענין להנ"ל. [והטעם שהרבו לדבר על דרכי התשובה – ראה מש"כ במכתב הנדפס להלן בסוף הקונטרס, תשובה ב'].

⁵ כן מבואר בראשונים. ראה רס"ג אמונות ודעות [מאמר חמישי פ"ה] וז"ל ואבאר עוד כי האדם כאשר יסכים בעת תשובתו בלב שלם כי לא יִשְׁנֶה, תהיה תשובתו מקובלת, ואם תשיאהו התאוה לשנות אח"כ בחטא אין תשובתו נפסדת אך ימחלו לו העוונות שהיו קודם התשובה ויכתב עליו מה שיהיה לאחריה, וכן אם ינהג המנהג הזה פעמים רבות שישבו ואח"כ ישנה לחטא אין כותבים עליו כי אם מה שאחר התשובה כשתהיה כל פעם דעתו שלימה וליבו טוב שלא ישנה, עכ"ל.

וכן מבואר במאירי בחיבור התשובה [מאמר א' פ"ט] וז"ל מי שבעת התשובה גומר בליבו לעזוב דרכו הרעה תכלית העזיבה, אבל אחר זה יכריחהו יצרו לשוב לחטאו וכן תמיד וכו', שזה אמנם כבר היתה תשובתו בעת העשותה והועילה על החטאים הקודמים וכו' עכ"ל.

וכן הוא במבי"ט בבית אלקים פ"ו דכתב דהתשובה מועילה גם בענין "ששב האדם בכל שנה ושנה וחוזר אח"כ למה שחטא" – וגם הוא לא נתן קיצבה לדבר.

וכן הוא ברמ"ק [הו"ד בספר מסלות תשובה שער ח' פ"ב אות ז'] וז"ל כתשובתנו ביוה"כ שבין וחוטאין וחוזרין ושבין, שאין זו תשובה אלא לפי שעה, ותשובה זו מרוצה לפי שעה וכו' והקב"ה מקבל תשובה זו עכ"ל.

נמצא שהמבחן לאמיתיות התשובה והיותה מקובלת לפניו ית' הוא רק בשעת מעשה התשובה, ואין הדבר תלוי בעתידות אם יצליח בפועל לנצח את יצרו, שהגם שתכלית המצווה היא פרישה מן החטא **בפועל לעולם** עכ"ז **גדר** המצווה הוא רק לפי **שעת עשיית** התשובה [דוגמא לדבר, מצוות ת"ת, שהגם שתכלית הלימוד היא שיבין וידע מ"מ גדר המצווה היא עצם הלימוד גם כשאינו מגיע לידיעה], וראה טעם לדבר במכתב (נדפס בסוף הקונטרס) תשובה א' סעיף ב', וראה לקמן בח"ב בתשובת המזיד אות י' מה שצריך להזהר ולהשתדל בזה.

⁶ וגדר האומדנא יתבאר לקמן בח"ב בתשובת המזיד אות א'.

⁷ ויתבאר בנספח א' באורך, ושכן מוכח ברמב"ם. ועיי"ש עוד שנתבאר דבספר חסידים ומפרשי הר"ם ועוד פרשו את 'שיעיד עליו יודע תעלומות' באופן, ולדבריהם פשוט טפי שהגדר הוא כהנ"ל.

⁸ ונביא מקצתם. כתב הרמב"ם [ב.ב.] ומה היא התשובה הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בליבו **שלא יעשה עוד** וכו' עכ"ל וכע"ז כתב [א,א] ולעולם **איני חוזר לדבר זה** עכ"ל, והר"י [ש"א,א] כתב ".... ויגמור בכל לבבו **כי לא יוסיף לשוב בדרך הזה עוד ואם און פעל לא יוסיף** וכו' " ועוד [שם] ".... ולהסכים לקיים ולקבל עליו **לבד יוסיף לחטאו** וכו'".

וכן הוא פשוט בפוסקים, וז"ל המ"א [סי' רל"ט ס"ק ז'] יתודה עליו ויקבל ע"ע **שלא לעשותו עוד**. וז"ל הח"א כלל קמ"ג שלא ישוב עוד לעשות מעשה הרע הזה, וז"ל המ"ב [סי' קי"ט ס"ק ד'] ויקבל עליו שלא לעשות עוד **כזה** מדעתו עכ"ל [וכ"כ בסי' רל"ט ס"ק ח'].

⁹ "דרכי התשובה" קראו הראשונים ז"ל לדברים המרחיקים מן החטא או מעוררים אל התשובה או מגדילים אותה או משמרים אותה.

כתב הר"ם [תשובה ב', ד'] וז"ל **"מדרכי התשובה** להיות השב צועק תמיד לפני השם בבכי ובתחנונים ועושה צדקה כפי כוחו ומתרחק הרבה מן הדבר שחטא בו ומשנה את שמו וכו' וגולה ממקומו שגלות מכפרת עוון מפני שגורמת לו להכנע ולהיות ענו ושפל רוח" עכ"ל.

הנה מנה כאן הר"ם חמישה דברים, צועק תמיד, נותן צדקה, מתרחק מהדבר שחטא בו, משנה שמו, וגולה, שכולם לא רק שאינם מעכבים את התשובה, אלא אף אינם חלק מגוף מצותה, וענינם הוא רק חיזוק וקיום לתשובה.

וכך הוא מבואר בבית אלקים להמבי"ט [ריש פ"ב] "והגם כי יש לתשובה עיקרים רבים וכמו שמנה הרב רבי יונה ז"ל עשרים עיקרים לתשובה, עכ"ז באלו שני העיקרים [מייירי בחרטה ועזיבת החטא] נתכפרו חטאיו, **ושאר העיקרים הם להשלים ולקיים** בידו סדר התשובה", ובפ"ג [ד"ה וכן] הוסיף "וכן הכניעה והשפלות ושאר עיקרי התשובה שמנו החכמים החסידים ז"ל כולם

ומה רבה המכשלה למחליפים ביניהם, שתחת הקבלה על להבא המחויבת מדאורייתא לנכשלים במזיד ושהיא לעיכובא, מסתפקים הם רק באימוץ איזו הנהגה טובה שהיא רק מדרכי התשובה ואינה עצם התשובה, ועליה נותנים כל מעיינים ובזה חושבים שכבר יצאו ידי חובת הקבלה על להבא ושלום עלי נפשי - ונשארים בבוטול המ"ע דתשובה כל ימיהם רח"ל^{10,11}.

ויתירה מזו, אפילו אם יזכה אדם בפועל שלא לשוב לזה החטא לעולם מ"מ כל שהחסיר את הקבלה המחויבת לא עלתה בידו מצות התשובה¹².

הם **לקיים והעמדת** שני העיקרים ההכרחיים הראשונים וכו' **וראו** [היינו שאינו חיוב גמור] לכל בעל תשובה או כל מי שחטא לפעמים כשישוב ממה שחטא בו, שיהיה זהיר בכל אותם העיקרים **כדי שתקיים התשובה בידו** ולא יחזור אל מה שחטא בו". ומה שהזכיר "ושאר עיקרי התשובה שמנו החכמים החסידים" הוא מיייר בעשרים עיקרי התשובה דרבינו יונה ויש מהם שהם חיזוק בענין מעשי כמו שכתב הר"י בעיקר התשיעי [ש"א, אות ל'] "שבירת התאוה הגשמית. ישיב אל לבו כי התאוה עוללה לנפשו לחטוא ולמשוך העוון בחבלי השווא ויעשה גדר לשמור את דרך התשובה ויפרוש מן התענוגים וכו'", ורובם הם חיזוק לעצם עבודת הלב של חרטה וקבלה, כמו שכתב הר"י בעיקר השנים עשר [אות ל"ז] "שיחקור וידע ויכיר גודל העונש לכל אחד מעוונותיו וכו'", ובעיקר השלושה עשר [אות ל"ח] "להיות העברות הקלות חמורות בעיניו לארבעה פנים וכו'", שכל אלו הן מחשבות המגדילות את חוזק התשובה.

עוד כתב הר"מ [תענית א', ב'] גבי המ"ע לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבוא על הצבור וז"ל "ודבר זה **מדרכי התשובה** הוא. שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם וכו' **וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם**" עכ"ל.

ונראה בכוונת דבריו שע"י שידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם יבואו הצבור לעשות תשובה, שהיא המצילה - נמצא שענין "דרכי התשובה" דהכא הוא לעורר לתשובה. וכ"כ המאירי בחבור התשובה בהקדמה (עמ' 4) לענין הזעקה והתענית בעת צרה וז"ל וכל זה דרך מדרכי התשובה וכו' ובזה יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל השם, עכ"ל. ושונה משקל 'דרכי התשובה' בין החוטא במזיד שגביו אינם לעיכובא, לבין החוטא בשוגג שגביו יכולים להיות לעיכובא - יבואר לקמן בחלק תשובת השוגג. וע"ע במכתב [תשובה ב'].

¹⁰ ראה משי"כ רבינו ירוחם בדעת חכמה ומוסר [ח"ב, מאמר צ' עמ' ש"ח] בזה"ל ומה שצריך האדם עוד לידע בענין התשובה שתשובה היא הלכתא רבתא כשאר ההלכות שבתורה וכו' וכו' וסוד התשובה הוא להתעסק עם החטא לעקרו ולמחותו, כל משאו ומתנו יהי רק בענין החטא, איך לרככו, להחלישו ולכלותו עד תומו. **מה יועיל לו מה שהוא לומד יומם ולילה**, מה שהוא מזדרז בעשיית מצוות, **ומרבה במעשים טובים וכדומה, אם אל החטא לא נגע!** עכ"ל.

והראוני עוד משי"כ בכוכבי אור [מהדו' תשל"ד מאמר ס' עמ' ק'] בענין זה ממש, וז"ל והנה בכאן הנני להעיר דבר גדול, כי יסוד שם תשובה הוא על **עוונות שכבר עשה** וכו' וכו', אבל לו יחיה שנים אלף **ויסגל מעשים טובים לרוב, אם לא ישלים דרכי וגדרי התשובה לא נסלח לו ואינו בע"ת** וכו' עכ"ל, ועוד כתב [שם] יסוד התשובה הוא קבלה בלב כי אם יתעורר האדם ויסגל מע"ט **בלא קבלה על להבא אינו כלום** וכו', עכ"ל.

¹¹ ודוגמה לדבר – הרוצה לשוב מכשולו לה"ר מזיד ובמקום לקבל ע"ע לפרוש מעצם האיסור דהלשה"ר הוא מקבל ע"ע להוסיף כל יום לימוד מוסר 10 דקות, או אפילו מקבל ע"ע ללמוד כל יום שתי הלכות מספר שמירת הלשון דייקא – גם זה אל חיוב הקבלה דתשובה עוד לא הגיע כל שעוד לא קבל ע"ע את הפרישה לעולם מעצם הדיבור האסור! [ואין בדברינו להפחית חלילה מחשיבות הלימודים הללו הן מצד עצמם והן מצד היותם מדרכי התשובה המועילים להתקרב לתשובה, וגבי השוגג מחמת חסרון ידיעה הם אף עיקר הקבלה דיליה כמבואר לקמן בתשובת השוגג, **ופעמים אף גבי המזיד הם לעיכובא כאשר הוא מכיר בעצמו שבלעדם לא תעמוד קבלתו** וע"ע במכתב, תשובה ב'].

¹² כן נראה פשוט שהרי עיקר הקבלה הוא לעיכובא בכל הראשונים. וראה משי"כ בזה הכוכבי אור [מאמר ס' עמ' ק'] בזה"ל [דאף] אם אדם ייטיב את דרכו **לשמור כל התורה** אם לא ישלים דרכי וגדרי התשובה **לא נסלח לו מה שעשה ואינו בעל תשובה** עכ"ל, וראה עוד מדבריו בסוף הערה 11, וכ"כ במאמר ע"ג עמ' קל"א בתוספת ראייה לדבר ממנשה, כי אף שעשה תשובה שלוש ושלש שנים **ולא חזר למעשיו הרעים** וגם עסק בתורה ובמעשים טובים [סנהדרין ק"ג]. בכל זאת נפסק שאין לו חלק לעוה"ב [לחם מ"ד], כי לדעה זו השי"ת לא קיבל תשובתו ולא הועילו לו כל המעשים הטובים שעשה אח"כ [כמבואר בדה"ב ב', ל"ג, יג-ט"ז] כיון שלא השלים גדרי התשובה, וסיים בזה"ל **דבר זה נעלם מעיני רבים ואף היראים ישתדלו בימי אלול רק להיטיב מעט את דרכיהם, אבל מה זה שייך לתשובה, גדרי התשובה הם חרטה וקבלה בלב ויודו דברים**, עכ"ל.

שוב ראיתי שכ"כ החפץ חיים [תורת הבית פ"ג] וז"ל ודע עוד דבעניני תשובה **אין מספיק לו במה שלא יעשה עבירה עוד הפעם** אלא צריך לשוב לפני השם דהיינו להתוודות לפניו ולהתחרט על העבר **ולקבל על להבא שלא ישוב לכסלה עוד**, עכ"ל.

ובטעם הדבר נראה לבאר שכל עוד שהשב **אינו מתחייב** שלעולם לא ישוב לחטאו הרי הוא כמי שהכה את חברו ובא לבקש סליחתו אך אינו מוכן להבטיחו שלא ישוב להכותו [וראה משי"כ חובת הלבבות שער התשובה סופ"ד שהעיקרים הנדרשים להשגת מחילת שמיים הם דוגמת הנדרש להשגת מחילת חברו].

וראה עוד תוספת טעם במכתב, תשובה א' הערה 1.

ויתירה מזו, גם אם קיבל אדם ע"ע שלא לשוב לזה החטא לזמן קצוב, מ"מ החסיר בגדר הקבלה המחויבת שהיא לעולם¹³, ועדיין לא עלתה בידו מצות התשובה¹⁴.

ג. השלישית – בגדר הקבלה על להבא לחטאי שוגג.

יש שחייבו את השוגג לקבל ע"ע שלא לשוב לזו השגגה לעולם וכדוגמת קבלת השב מחטא מזיד ממש. והנה אחרי שקבלת המזיד על להבא באה לתקן את אשר הרשיע **לבחור ברע** בעיני השם, ומבחירתו הרעה הזו עליו לשוב ע"י קבלה על להבא עולמית - הרי כל זה אינו שייך בחוטא בשגגה שעשה חטאו **בלי שום רצון** להמרות ציווי השי"ת.

והגם שגם החוטא בשגגה צריך תשובה, ומדאורייתא צריך, מ"מ קבלתו על להבא **אינה על עצם החטא כהמזיד** [שאין השוגג נעשה בדעת שיהיה אדם יכול לשלוט על כך ולקבל ע"ע שלא לשוב לזה השוגג לעולם] אלא על 'דרכי התשובה' לתיקון חוסר הזהירות שגרמה לו את החטא, וראה להלן בח"ב מה שהרחבנו בענין תשובת השוגג.

ונפק"מ רבתי ובפרט בצבור התורני שרבות מהמכשולות **אינן במזיד לתיאבון**¹⁵ **אלא בשוגג** - שעל אלו לא נאמר **גדר** חיוב הקבלה על להבא הנ"ל¹⁶, וכל אלו הטועים בכך ומנסים לחייב נפשם בקבלה הזו על להבא מכירים בנפשם שאין זה אפשרי לקבל באמת שלעולם לא ישגו - ועומדים הם בפני שבר חמור ומייאש בחשבם שאין ביכולתם לקיים מצוות התשובה ח"ו.

ד. הרביעית – מחייבים קבלה על להבא על חסרון בדברים שמעל יכלתנו כמו על חטאים בדברים שביכולתנו.

הנה לרובא דעלמא ישנם דברים שהגם שהם חיוב מן הדין מ"מ לפי דרגתם ויכולתם אין בכוחם לקיימם בשלימות.

דוגמא לדבר שמעל יכולת רוב העולם - כתב הח"א על הכוונה בתפילה (כלל כ"ח סי"ז) "וידוע שבזמן הזה אפילו אחד מאלף לא ימצא", ויתירה מזו כתב הרמ"א סי' ק"א ס"א "דהאידנא אין חוזרים בשביל חסרון כוונה [בברכת אבות] שאף אם יחזור קרוב הוא שלא יכוון" עכ"ל, ואף אצל

¹³ כמבואר בר"מ [ב,ב] "ויגמור בליבו שלא יעשנו עוד וכו' ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם וכו'" וכן הוא בשאר הראשונים והפ"י [הובא מדבריהם לעיל הערה 8].

¹⁴ ומה שנשמע מבעמ"ס הדרכה למי שמרגיש שאין בכוחו לקבל לעולם שיקבל לזמן קצר - לא אמרו זאת בתור קיום מצות התשובה אלא רק בתור הדרכה מעשית לעשות מה שביכולתו [לפי אנסו - והגם שאין תביעה על האנוס על עצם ביטול מצות הקבלה, מ"מ אנוס לאו כמאן דעביד דמי ונשאר בחסרון המצוה] ע"מ שיתקרב לתשובה כפי יכלתו ועיצה זו נראית תועלתה דמכשירה אותו לקבלה השלימה יותר מרוב דרכי התשובה האחרים משום שמרגיל נפשו ממש בנסיון המעשי של קושי הקבלה, ובונה לעצמו בהדרגה את היכולת להוסיף עוד ועוד בזמן הפרישה מן החטא עד שיגיע לפרישה לעולם [ויסוד הדברים כבר נמצא ביסוד התשובה לרבינו יונה - ראה לקמן תשובת המזיד אות ו'].

והטעם שאין זה נחשב לקבלה של ה'בחינות הקלות' דהגרי"ס ראה במכתב, תשובה ח'.
¹⁵ פשוט. וראה לקט שיחות מוסר [ר' אייזיק שר] ח"ב עמ' מ"ט, ק"ג ועוד. אכן מצויות עבירות של מורה היתירא לעצמו והתבאר דינן לקמן בתשובת המזיד אות ג'.

¹⁶ ואופן הקבלה של השוגג ושל הפושע [השוגג בפשיעה] יתבאר לקמן ח"ב בתשובת השוגג.

הכי תורניים הקושי ידוע, ואף למשתדלים בכל לבם, ונראה דהוי לן כאונס¹⁷ ובה לא נאמר גדר דין הקבלה על להבא הנ"ל [אות א'] שבמצוות התשובה¹⁸, וה"ה בשאר דברים שמעל היכולת¹⁹. ונראה שחיוב האדם בסוג הזה של החסרונות הוא לנקוט ב'דרכי התשובה' המתאימים²⁰ וצריך לעשות את המירב שביכולתו גם אם זה מועט מאוד בתוצאה, שאין התביעה על האדם בדברים שמעל היכולת לפי התוצאה אלא לפי חסרון ההשתדלות, וחלילה לו לזלזל ולהתרפות ממה שבכוחו לעשות [כמו מי ש"מרשה" לעצמו להרהר בתפלה מבלי מעצור] - שבזה ח"ו יתבע על כך. ולכן מי שביכולתו לכוון בתפילה ואפי' בחלק ממנה וודאי שמחויב מן הדין לקבל ע"ע לכוון כפי יכולתו. [וע"ע במכתב שבסוף הקונטרס, תשובה ד', האופן לדעת מהי יכולתו].

ה. החמישית – משווים חסרון במעלה או ב'מדרגה' לכשלון באסור גמור.
מצינו לכאלה המכים על חטא ותובעים מעצמם תשובה שלימה על חסרון בהתמדת ה"שיוית"י²¹ וכיוצ"ב חסרונות בדברים שהם מעלות ומדרגות²² – כתשובת עבירה גמורה, וזה פשוט שגדרי תשובה על כהנ"ל שונים בתכלית מגדרי תשובה על עונות רגילים, וראה הערה²³. ובדברים שהם רק חומרא פשוט שאין צריך תשובה מן הדין כל עיקר, וראה הערה²⁴.
נמצא שחיוב הקבלה להבא שלא ישוב עוד לחטא הוא רק בעבירות ממש, שעשאן מדעת, ושאינו אנוס בדבר.

¹⁷ וראה עירובין ס"ה. יכול אני לפטור את כל העולם כולו מדין תפילה, ופרש"י אם דנים אותם על שלא היו מתפללים בכוונה יכול אני לפטורם, עכ"ל.

¹⁸ מכיון שאין ביכולת האדם לכוון **תמיד בכל** משך התפילה **בכל** תפילותיו – אי אפשר לחייבו שיקבל ע"ע **שלעולם** לא ישוב לחוסר כוונה בתפילה [והמשתדל כמבואר בסמוך, אף כשאינו מצליח לכוון אין עליו שום תביעה שיהיה חייב עליה בתשובה].
¹⁹ ונראה שגם עבודתו מאהבה ומיראת הרוממות היא מעל דרגת **רוב הצבור** והוי לן כאונס. וכמו"כ לכוון בכל השמות, וכיוצ"ב. [וביאור הדבר נראה דהגם שישוד הוא שאין התורה מצוה לאדם לעשות דברים שאין ביכולתו, מ"מ במקום דחזינן דבאמת **רוב צבור היראים אינו יכול** לעמוד בזה יש לתלות בירידת הדורות ומתחדש לן לימוד זכות מעין טענת אונס, ובפרט בדבר שכבר חז"ל והפ"י גילו לנו שיש קושי כללי בקיומו].

²⁰ כגון ללמוד ביאורי התפילה, להתפלל מתוך הסיודור, להעצר רגע לפני התפילה ובתוך התפילה להתבוננות וכיוצ"ב.
²¹ והגם שבח"א ריש כלל א' כתב מצוות עשה מן התורה שיהיה אדם דבק תמיד במחשבתו בהקב"ה כדכתיב 'ובו תדבק' – נראית כוונתו למצוה קיומית דהעושה כן מקיים מ"ע אבל לא דאיכא חיוב בדבר, וכמו שהוא עצמו הביא בהמשך דבריו את לשון רמ"א בסי' א' שהוא "כלל גדול בתורה **ובמעלות הצדיקים** אשר הולכים לפני האלקים". [ועוד שבנידון"ד אפילו את"ל דהוי חיוב ממש מ"מ אחרי שנראה שהתמדת השיויתי היא מעל דרגת רוב הצבור הרי אי קיומה הוי כאונס המבוי לעיל בטעות הרביעית].

²² כגון התמדת המחשבה בד"ת גם בעת עסקו בצרכי הגוף [והגם שיש מחייבים זאת מן הדין, מ"מ נתבאר במק"א דמדברי השו"ע והפ"י יש להוכיח דאינו חיוב מן הדין]. גם כשלון במידות – פעמים רבות אין בו איסור כלל כמבוי לקמן ח"ב תשובה על מידות.

²³ ונראה שגדר חיובם של אלו הוא רק להשתדל להתקרב אל המעלה כל אחד לפי כוחו דומיא דהמבואר לקמן בתשובה על מידות אות ג', עיי"ש, ולפי"ז כל התביעה על חסרון בהם וחיוב תשובה יהיו רק במקום בטול ההשתדלות הזו.

²⁴ הנה בדברים שהם רק חומרות - הרי כל שלא נתפשטה הנהגתם בצבור עד כדי תוקף "מנהג" המחייב, פשוט שאין בהם מן הדין חיוב ותביעה ודין תשובה על בטולם.

וגם מצד נדרים אין חיוב, לא מיבעי הנהג כסדר באיזו חומרא **מתוך מחשבת טעות שהיא חיוב מן הדין** - אינו צריך תשובה כלל, אף מדין נדר, דהוי נדרי טעות [יו"ד סי' רי"ד ס"א], אלא אף הנהג כסדר באיזו חומרא **מתוך ידיעה שזו רק חומרא**, הגם דהוי חיוב נדר מ"מ כתבו הרבה פוסקים [הו"ד בספר כל נדרי עמי' תרס"ה] דיכול לסמוך על מסירת המודעה בערב ר"ה שאינו רוצה שיעשה נדר [אך לכתחילה ראוי להחמיר בשעה שמתחיל לנהוג שיתנה בפירוש שיהיה בלי נדר], וממילא אין דין תשובה על ביטולם.

ויש בציבור כמה הנהגות של חומרא שמרוב רגילותם טועים בהם רבים לחשבם כמחויבים מן הדין וטועים להצריך תשובה על ביטולם.

ו. טעויות המצויות בגדרי החרטה

ישנם רבים הבוחנים עצמם לאור דברי הר"י בעיקר השלישי – היגון [אות י"ב], ומוצאים כמה שחסרה היא חרטתם²⁵ ונופלים ברוחם לחשוב שאין בכוחם להתחרט כדבעי ואיך יזכו לתשובה.

ויש בזה כמה טעויות:

א. הטעות במזיד

הגם שהמזיד צריך בתשובתו גם את עיקר היגון מ"מ אין זה לעיכובא כלל – דרך שלושה מכל העשרים עיקרים שמנה הר"י הם לעיכובא [חרטה, וידוי, עזיבת החטא] והמקיימים לבדם מקיים מצוות תשובה **"כי הוא בעל התשובה"** [ש"א, י"ט].

והגם שעיקר החרטה עצמו הוא לעיכובא, מ"מ אין בה שיעור המעכב ובכל חרטה יוצא ידי חובת החרטה **דתשובה**²⁶.

²⁵ ולתוספת חזוק עוד מביאים לדברי הגרי"ב בכוכבי אור [סי' ז'] בביאור צורת החרטה עפ"י דוגמת המתחרט במילי דעלמא, ש"אחרי נחם על מעשהו תהיה החרטה נכרת בו בפניו וכל תנועותיו כי לא יוכל להסיח מלבו דאגתו ועצבונו, ויהיה כאיש נדהם וכו' ככה עוד ביותר ראוי להיות החרטה על עוון, והנה האדם יודע בנפשו, כי לא ירגיש דאגה ויגון בלבבו על החטאים שעברו ולא ידריכוהו מנוחה, אף כי יקבל עליו על להבא לשמור ולעשות וכו' עכ"ל – ועי"ז רואים את עצמם ביתר שאת כמה הם רחוקים מהחרטה הנדרשת [ובאמת הכוכבי אור מייירי בחרטה שיש בה את עיקר היגון כדמוכח שם בדבריו, והרי היגון אינו לעיכובא כדלהלן בסמוך].

²⁶ כן נראה בר"י אות י"ט דלמד את יסודות התשובה המעכבים מקרא 'ומודה ועוזב ירוחם' וכתב "החרטה והוידוי בכלל מודה, כי המתוודה מתחרט וכו'" – חזינן דנקט בפשיטות שכל שהגיע לידי וידוי אית ליה חרטה. ועי"ע במכתב [תשובה ו']. וכן משמע בר"י בעיקר היגון [אות י"ב] שמבאר הטעם שלא די בעיקר החרטה וז"ל כי יתכן שיתחרט וירע בעיניו על חטאתו אשר חטא ולא השלים חוקו בזה כי גם הפסד דינר או איסור קשה בעיני האדם וכו' עכ"ל, והיינו שחרטה בשיעור צער על איבוד מטבע קטנה **היא חרטה** ורק חסר בעיקר היגון כדבאר שם הר"י, וכן פירש את הר"י בספר מנוחה וקדושה [תלמיד הגרי"ח מוולוז'ין בשער התורה חלק א' אות י' ובנדמ"ח שער א' סי' ו' עמ' קמ"ג] בזה"ל אמנם אם צערו כערך המאבד דינר אחד **גם היא נקראת תשובה** עכ"ל [וכן משמע בהנהגות ישרות להגר"ח מוולוז'ין (הו"ד בריש הקונטרס) "ויתרון מרירות הלב הם מידת חסידות"].

שוב הראוני שכ"כ הפחד יצחק [ר"ה, מאמר כ"ג אותיות ה', ו'] "שהחרטה אין לה שיעור למטה", "ואפילו תנועה קלה בנפש לצד החרטה חרטה היא" ושכן למד בדברי הר"י, עיי"ש.

עוד נראה להוכיח כן מיסוד הדבר, דהנה הר"י מנה לשני עיקרים נפרדים את החרטה והיגון. וצריך להבין מה ההבדל ביניהם, ונראה דהחרטה ענינה הוא **המחשבה הלואי שלא הייתי עושה זאת** וכדסיים הר"י [שם, אות י'] "הוא אשר דיבר ירמיה ע"ה אין איש ניחם על רעתו לאמור מה עשיתי" [והגם שאי אפשר לחרטה בלי סרך צער של אכזבה ממה שעשה, מ"מ אין צער זה ממהותה], ואילו היגון ענינו הוא **הרגשת צער מרירות הלב על מה שעשה**, וכמו שפירש הענין הר"י עצמו [אות י"ב] "כי יתכן שיתחרט וירע בעיניו על חטאתו אשר חטא ולא השלים חוקו בזה... ראוי שיצטער ויאנח וכו'" והיינו דלעיקר היגון לא מספיקה מחשבת החרטה בלא הרגשת הצער. נמצא שהחרטה עצמה אין ענינה הרגשת הצער לדרגותיו וכל שניחם במחשבתו על מעשהו **היא חרטה גמורה**, אכן צריך להשיב לליבו מחשבת חרטה זו.

וכן היא משמעות הרמב"ם [תשובה ב, ב] שכתב "וכן יתנחם על העבר שנאמר כי אחרי שובי ניחמתי" ומהות הנחמה פרשה הר"מ [תשובה ג, ג, ועוד] שהיא המחשבה הלואי ולא עשיתי זאת - וא"כ כל שהגיע למחשבה זו כבר הוא ליה חרטה. [עי"ע במכתב, תשובה ז'].

עוד נראה להביא ראיה שאין צריך לשיעור גדול בחרטה מפרש"י על המשנה יומא [פ"ה:]: דתנן חטאת ואשם ודאי מכפרים, מיתה ויוה"כ מכפרין עם התשובה. וקשה אמאי בחטאת ואשם לא כתבה המשנה שמכפרים עם התשובה ופרש"י וז"ל חטאת ואשם מכפרין ומסתמא תשובה איכא שאם לא היה מתחרט לא היה מביא קרבן עכ"ל [וכ"כ המאירי שם], ומבואר שכל אדם שמביא קרבן על שגגתו מסתמא עשה תשובה, ואי נימא דבעינן לשיעור גדול בחרטה [כמו שיש שרצו להוכיח מדברי הכוכבי אור הנזכרים לעיל הערה 29] תיקשי לן איך יתכן **בסתמא שכל אדם פשוט** המביא קרבן עשה תשובה עם חרטה בשיעור גדול.

וראה עוד לקמן ח"ב תשובת המזיד הע' 9 שהובא מדברי עבודת המלך, וגם מדבריו מוכח כנ"ל.

ומ"מ נראה בר"י שלכתחילה צריך להגדיל את החרטה ע"י התבוננות בשבע המחשבות המביאות אליה המבוארות בעיקר החרטה [הובאו בקיצור במכתב, תשובה ז, הע' 14 וראה שם אות ד'], ומסתמא שאר ראשונים משמע שלא הצריכו זאת, ובכל נחמה סגי.

ואף להר"י שהמזיד חייב **לכתחילה** את עיקר היגון מן הדין²⁷ - נראה שלרבים מבני דורנו עיקר זה הוא מעל היכולת ואין אדם נתבע עליו דהוי כאנוס על ביטולו²⁸, אכן חייב להשתדל כפי יכולתו.

ב. הטעות בשוגג

הנה בכל עשרים עיקרי התשובה שהביא הר"י הוא מיירי בחוטא **המזיד** לתיאבון²⁹. **ונראה דהשוגג אינו חייב מן הדין כלל בשאר עשרים עיקרי התשובה שאינם מעכבים** [זולת השוגג בחמורות הצריכות קרבן שחסר לנו בזמן הזה]³⁰. והיינו שאינו צריך את עיקר היגון אף לכתחילה. והגם שבחרטה עצמה הוא מחויב והיא לעיכובא מ"מ יוצא ידי חובת הדין בחרטה כלשהיא, ק"ו מחרטת המזיד.

ג. הטעות בדברים שמעל היכולת

התבארה לעיל בטעות הרביעית בדוגמת חסרון הכוונה בתפילה דהוי לרוב כאנוס, עיי"ש, ובהם לא הוי עבירה אלא בחסרון ההשתדלות, ורק אז יהיה חיוב תשובה וחרטה על הזלזול ועל החוסר בנקיטת דרכי התשובה המתאימים על מנת למעט בחסרון הזה.

ד. הטעות בחסרון המעלות

התבארה לעיל בטעות החמישית בדוגמת החסרון ב"שוית" ונראה דגם כאן אין אדם נתבע על עצם החסרון אלא על מה שנהג זלזול וחוסר השתדלות לקרב עצמו למעלה, ורק במקרה שכזה עליו להתחרט על כך.

והנה כל המשתדל לפי תומו להצטער על השוגג וכן על דברים שמעל יכולתו וכן על חסרון המעלות **כמו על המזיד** מרגיש שאינו מצליח להתחרט כדבעי [שהנפש מרגשת באמת, שמה שאינו מזיד הוא הרבה פחות חמור מהמזיד, וממילא אין צער הכשלון בו דומה לצער הכשלון בחטא מזיד ואי אפשר להרגיש באמת אחרת מזה]³¹, וכל המתאמץ להרגיש צער על שוגג ואצ"ל אנוס או חסרון מעלה כמו על מזיד - דוחק הוא את נפשו לרגש שאינו אמיתי, "וחלילה מלהשוות את המזיד כשוגג בשום דבר מן הדברים" (לשון הר"מ בפיהמ"ש אבות פ"ד ד"ה אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם)³² ויש לו

²⁷ כמבואר לקמן בתשובת המזיד אות ח' ובהערות 42,44 שם.

²⁸ וראה מש"כ עוד בזה לקמן שם הע' 43, וראה עוד במכתב, תשובה ה'.

²⁹ כן מוכח בהרבה מלשונותיו ונביא לדוגמא מתחילתם:

כבר בעיקר הראשון [אות י'] - מיירי ב'עוון', ובגוף הדברים "איך לא היה פחד אלקים לנגד עיני וכו' כי הייתי על הנפש היקרה אכזרי וכו'" - וכ"ז שייך רק גבי בחירה ברע.

ובעיקר השני [אות י"א] "כי **התאוה תאוה** ויחזק עליו יצרו ויתקפהו וכו'".

ובעיקר השלישי [אות י"ב] "כמה רבה רעת **מי שהמרה** את יוצרו וכו'" "ואיך **מלאו לבו** להכעיס לפניו וכו'".

ובעיקר הרביעי [אות ט"ו] - "במדת תשובתם כנגד מידת **משותם**".

ובעיקר החמישי [אות י"ז] "ועוד ידאג בעל תשובה **פן יתגבר עליו יצרו** וכו'", ועוד ועוד.

ויש מהעיקרים [התשיעי והתשעה עשר] שכל מהותם אינה שייכת גבי השוגג.

³⁰ כן משמע בר"י [ש"ד, י"ד] שמצריך רק בשוגג בחמורות [מיתות ב"ד וכריתות] לתוספת מקצת עיקרי התשובה שאינם מעכבים, ואף זאת רק בזה"ז שחסרה כפרת הקרבן ומשמע שגבי שגגת שאר לאוין דעלמא אין צריך אף למקצתם [וראה עוד בח"ב תשובת השוגג הע' 14 ובנספח ג'].

³¹ ודברי הר"י שמצריך להגדיל חרטת העבירות הקלות כמו החמורות אינם ענין לכאן כלל, דהוא מיירי במזיד שיש תוספת חומרא במעשהו במה שמזלזל בעצם האיסור להיותו מהקלות [שכן "אין לו להביט לקטנות העבירה אבל יביט לגדולת מי שהזהיר עליה" (ש"א, ל"ח)], משא"כ הכא קולת חרטת השוגג הינה מחמת העשותה בשגגה בלי דעת [ואצ"ל בלי זלזול בעצם האיסור].

³² והראוני בכוכבי אור [מאמר ע"ח עמ' ק"מ] שכתב בזה"ל דזה **בודאי** כי עונש שוגג לעומת מזיד הוא **לפחות חלק אחד ממאה**, עכ"ל.

אכזבה מעצמו וביקורת על עצמו והרגשה רעה בעסקו במצוות התשובה, ועוד שמועד הוא להתייאש חלילה מכל מצות התשובה³³.

נמצא שאין מקום ליאוש ממצות התשובה מחמת חסרון ברגשות החרטה והיגון - **דבר חרטה אין שיעור המעכב, והיגון אפילו בחטאי מזיד שביכלתו להשמר מהם אינו לעיכובא.**

---

³³ ואף אם לא יגיע לידי יאוש, מ"מ נגרמת לו חולשה וחסרון בחרטה וביגון שחייב בהן כפי יכלתו בעוונות מזיד, משום שהאדם מוגבל בכוחותיו וכשמוציא כוחותיו לריק במקום שאין צריך, מצוי שיחסרו לו במקום שצריך [ואפשר דג"ז נכלל בוידוי דרבינו נסים גאון 'את אשר הקלת החמרת'], ועוד שההרגשה הרעה מעסק החרטה השגוי משפיעה טעם לפגם על החרטה האמיתית.

ח"ב - התשובה למעשה

תשובת המזיד

א. הנה עיקרי התשובה המעכבים הם א. חרטה. ב. וידוי. ג. עזיבת החטא [וכמ"ש הרבינו יונה באות י"ט שאין תשובה פחותה משלושה אלה¹]. והקבלה על להבא היא תכלית עזיבת החטא².

החרטה - מהותה היפוך המחשבה על חטאו שמוטב היה שלא עשאו³.

הוידוי - מהותו אמירת מעשה החטא לפני השם⁴.

עזיבת החטא - מהותה הפסקת עשיית החטא בהווה וקבלה שלא לשוב לעשותו בעתיד⁵.

הקבלה על להבא מהותה ההסכמה שיש בה **גמירות דעת** שלעולם לא ישוב לזה החטא⁶. בגמירות דעת זו צריך שיהיה לשב אומדנא גמורה שאכן יעמוד בנסיון⁷. אומדנא זו צריכה לבוא מתוך הכרת קושי הנסיון שנכשל בו⁸.

[יש ראשונים (ר"מ, ר"י) שמנו את הקבלה בכלל עיקר עזיבת החטא [כדנתבאר בהערה 2] ועי"ז הוי לן ג' עיקרים לתשובה, ויש ראשונים (רס"ג אמו"ד מאמר חמישי פ"ה, חוה"ל שער התשובה פ"ד) שחילקו את עזיבת החטא והקבלה לשני עיקרים נפרדים וזהו שמנו ארבעה עיקרים לתשובה ואין ביניהם מחלוקת לדינא].

ב. **והנה** עיקרי החרטה והוידוי [שמן הדין] הם קלים לקיימם שכל מי שלא פרק מעליו עול מלכות שמים מרגיש חרטה בעבירות שנכשל בהם במזיד⁹, והתבאר לעיל ח"א [אות ו' סעיף א'] דאין

מהות עיקרי
התשובה

הקושי שבקבלה
והדרכים להשגתה

¹ ובמבי"ט [בית אלקים, פיי"ב] איתא שגם עשיית עיקר אחד מעיקרי התשובה המעכבים "מועיל קצת", עיי"ש.
² דלא סגי במה שיפסיק לחטוא בפועל אלא דצריך גם לקבל ע"ע שיעזוב חטאו לעולם כמ"ש הר"י באות י"א וז"ל העיקר השני עזיבת החטא. כי יעזוב דרכיו הרעים ויגמור בכל לבבו כי לא יוסיף לשוב בדרך הזה עוד ואם און פעל לא יוסיף עכ"ל, וכן נראה בר"מ [תשובה ב, ב] שכתב "ומה היא התשובה. שיעזוב החוטא חטאו ויסירנו ממחשבתו ויגמור בליבו שלא יעשה עוד שנאמר יעזוב רשע דרכו וכו'", הרי שלמד מהאי קרא ד"יעזוב" גם את חיוב הקבלה על להבא.
³ כמ"ש הר"מ [תשובה ב, ב] והר"י [ש"א, י] שמהות החרטה היא הנחמה והיא המחשבה הלואי ולא עשיתי זאת [כמבואר בר"מ תשובה ג, ג] ונתבאר באריכות לקמן במכתב, תשובה ז'.
⁴ הר"י [ש"א, מ']. והר"מ [תשובה א, א] הוסיף להצריך בידוי גם אמירת חרטתו וקבלתו [אכן בידוי דיוה"כ הזכיר הר"מ [תשובה ב, ח'] רק לאמירת החטא וראה מש"כ בזה בקוטרס מעשה התשובה על עבודתינו ביוה"כ בביאור מצות הוידוי של יוה"כ בהערה] והר"מ בסה"מ [עג] ועוד הוסיפו בידוי את בקשת המחילה.
⁵ ר"מ [תשובה ב, ב] ור"י [ש"א, י"א].
⁶ הר"י [ש"א, י"א]. ובר"מ [תשובה ב, ב] נראה שיש בקבלה אף **התחייבות להשם** שלא ישוב לזה החטא לעולם, ונתבאר בנספח א'.

⁷ דז"ל הר"י [שם]... עד אשר יהיה נכון ליבו בטוח בשם כי אם יוסיף יעבר בו היצר ויפגשוהו כפעם בפעם ורבה עליו תאוותו כמשפט הראשון, לא יהיה נפתה לבו עליו ויעזוב דרכו וכו' עכ"ל.
וכן נראה בר"מ [ב, ב], לפירוש מפרשי הר"מ ועוד כמובא בנספח א'] שדן ויעיד עליו יודע תעלומות הוא שיקח השב את השי"ת לעד על מה שמתחייב לו "שלא ישוב לזה החטא לעולם" - ולא שייך להתחייב על דבר בלי שתהיה למתחייב אומדנא גמורה שיעמוד בהתחייבותו.

⁸ פשוט, שקבלה בלי להכיר בקושי שנצרך כדי לקיימה אינה קבלה. ומבואר הוא בחוה"ל [שער התשובה סופ"ג לפי לשון הלב טוב] "שיתחזק מאוד לסבול את הצער של עזיבת הרע שהוא מורגל בו ותהיה לו החלטה נחושה בליבו ובמצפוניו לסור ממנו". וכן משמע בר"י הנ"ל "... כי אם יוסיף יעבר בו היצר ויפגשוהו כפעם בפעם **ורבה עליו תאוותו כמשפט הראשון** וכו'" - הרי שהצריך הר"י את השב ליתן דעתו על תאוותו כמשפט הראשון, והיינו הנסיון שנכשל בו.

וקבלה שאין בה את החוזק הזה הינה רק בגדר רצון והתקרבות לקבלה, ומצויה בזה הטעות להחשיב רצון טוב שלא לשוב לחטא כקבלת התשובה המחויבת מהתורה [וראה מש"כ במכתב, תשובה א'].

⁹ שוב הראוני שכן כתב בספר עבודת המלך על הר"מ [תשובה א, א] בענין החרטה בזה"ל שהלוא כמובן אם אדם עובר על איסורין ומכיר חטאו ואינו כופר חלילה בהשי"ת בודאי יתחרט על אשר עשה וכו', עכ"ל.
[אכן ראה לקמן בהערה 26 שיש חטאים שישנם שדשים בעקבם עד שלא מרגישים בהם שום חרטה].

בחרטה שיעור המעכב וכן נראה בר"י [אות י"ט] דנקט בפשיטות שכל שהגיע לידי וידוי אית ליה חרטה¹⁰

אכן עיקר הקושי מצוי בקבלה על להבא שלא ישוב לחטא זה¹¹. קבלה זו מצריכה אמיצות הלב – להגיע להסכמה גמורה בלב שלעולם לא ישוב לזה החטא, והרי זה מצריך ומחייב את השב שיגמור בליבו שכל ימי חייו יתאמץ להלחם עם פיתוי היצר החזק ממש כפי זה שנכשל בו ולנצחו¹², מאמץ שיש בו קושי וצער לנפש ופעמים אף יסורים ממש¹³.

ויש לדעת שאומדנא זו מסורה ביד כל אדם לדעת אם הגיע לשיעור ההסכמה בלב שיש בה קיום לדין הקבלה. אומדנא זו חייבת להיות אמיתית לפי כוחותיו שמכיר את עצמו, ולכן מי שבשעת התעוררות מיוחדת כשעת יוה"כ מרגיש רצון לקבל על עצמו הרבה, אם יש לו אומדנא שאכן הוא מוכן להתאמץ כל השנה להלחם עם פיתוי היצר הנ"ל הוי קבלה [גם אם בפועל לא יצליח בכך כמבואר לעיל ח"א, הטעות הראשונה],

אכן אם בשעת ההתעוררות מכיר בנפשו שעדיין חסרה לו ההסכמה לעמוד בצער קיום קבלתו במהלך החיים הרגילים הרי שאין זה אלא רצון טוב בלבד לעזיבת חטאו ואיננה הקבלה דתשובה¹⁴. וראה הערה¹⁵.

ומצינו ברבינו יונה שתי דרכים להתחזק להגיע להסכמה הגמורה הזו והן :
1. הגברת יראת שמים בליבו¹⁶.

¹⁰ ראה במכתב תשובה ו'.

¹¹ שו"ר שכ"כ באור ישראל אגרת ט"ו "הן יסוד ימי התשובה קבלת עזיבת החטא, והיא הקשה מכל העבודות שבינה"כ הבעל"ט".

שוב הראוני שכן מפורש ברס"ג [אמונות ודעות מאמר חמישי פ"ה] שכתב ואינני ירא על רוב עמינו שיפילו מגדרי התשובה כי אם את הקבלה על להבא עכ"ל, עיי"ש.

¹² והגם שתוכן הקבלה כולל כל נסיון שיבוא בעתיד בלי לתת שיעור לגודל הנסיון, מ"מ חיוב נתינת הדעת בשעת הקבלה הוא רק על אותו נסיון שנכשל בו, וכלשון הר"י הנ"ל [הו"ד לעיל הע' 8] שהצריך את השב ליתן דעתו על תאוותו "כמשפט הראשון". **ובטעם** הדבר נראה דאין צריך ליתן דעתו על נסיון בדרגה יותר קשה מזה שנכשל בו – שעל נסיונות כאלו הוא כשאר אדם שלא נכשל בזה מעולם המצווה ועומד על שמירת כל התורה כולה [וכדנתבאר לקמן במכתב הערה 1 בטעם חיוב הקבלה]. ועוד, דלא מסתבר שיהיה השב מצווה מן התורה להמציא ולחדש בדמיונו ציורי נסיון קשים יותר לעמוד בהם.

ועוד, דאם באנו לחייב את השב לצייר ציורי נסיון קשים יותר ויותר – אין לדבר סוף, וכי יצטרך לצייר לעצמו את נסיונותיהם של ר' עמרם חסידא [קידושין פ"א] ורבי מתיא בן חרש שסימא את עיניו על מנת שיוכל לעמוד בנסיון [ילקו"ש ויחי רמז קס"א]. ¹³ אכן כך הוא רק בהתחלת מלחמתו של השב, אך כבר לאחר שזוכה אדם לנצח יצרו פעם ראשונה נעשית הקלה במלחמה ובפעם השניה שיפגשו יקל עליו לנצחו, ובפעם השלישית עוד יותר, וכן הלאה, וההרגל על כל דבר שלטון.

¹⁴ דכל זמן שאדם מרגיש בנפשו שעדיין חסרה לו ההסכמה לעמוד בקבלתו בזמן החיים הרגילים שלאחר חלוף התעוררות – הרי זה כמי שקבל ע"ע קבלה ליום אחד ותו לא.

¹⁵ **והדרך** לבדוק אם יש לו נכונות לעמוד בצער כיבוש היצר היא ע"י שיצייר לעצמו בשעת קבלתו את הנסיון ואת הקושי בהתגברות על היצר ויגמור בדעתו שאינו נרתע מהקושי. וראה בדעת תורה לרבי ירוחם ממיר [דברים ב' במאמרים פ' האזינו עמ' קס"ו] וז"ל [בקיצור] והיה **הגרי"ס** זצ"ל אומר כי באמת אין עצה אחרת וצריך האדם ביוה"כ לצייר לעצמו מכל חטאיו שעבר עליהם ולחשוב עליהם איך היה עושה עכשיו אם יבוא לפניו אותם החטאים עצמם באותם המצבים כבשעת החטא ודווקא על כגון זה יעשה תשובה עכ"ל.

אכן נראה שאין חייב לצייר את קושי הנסיון **לפרטיו** לחוש אותו **כמו חי עד שירגיש** בשעת קבלתו את אותה דרגת קושי שנכשל בה, שזה דבר נשגב שבוודאי אינו שווה לכל נפש והרי מצוות התשובה ניתנה לכל אדם, ומ"מ הגם שחיובא ליכא, מעלה מיהא איכא, דכפי שירבה השב לצייר לעצמו את קושי הנסיון שנכשל בו ועל זה יגמור בדעתו שאינו נרתע מהקושי ויקבל ע"ע שלא ישוב לחטאו, כך יגדל בטחונו ביכולתו לעמוד בקבלתו [וה"מ בכל החטאים זולת עריות, שמסוכן לציירם מדאי פן יעורר יצה"ר בנפשו].

¹⁶ וז"ל [ש"א יא] אחרי כן יוסיף בכל יום יראת השם בנפשו ויתן חתת אלקים בלבבו בכל עת, עד אשר יהיה נכון לבו בטוח בשם וכו', עכ"ל. **והדרך** להגביר יראת שמים שתהיה מחסום לפיתוי היצר כתב המ"ב סי' א' ס"ק י"ב גבי החיוב ללמוד מוסר "ותבלין היצה"ר הוא תוכחת מאמרי חז"ל", ומהות המוסר כתב הר"י [ש"ג, ג'] וז"ל שילמד גנות העבירות וההפסד והאבדון הנמצא בהן וכו' ולהוכיח עצמו בזכרון הענשים וכו' וזאת הידיעה תקרא מוסר, עכ"ל.

2. הגברת החרטה והצער על כשלונ¹⁷.

ויש להתפלל על הצלחת הקבלה¹⁸. ונכון לכוון על כך בזהחזירנו בתשובה שלימה לפניך¹⁹.

ג. קבלת המורה היתר לעצמו

ויש להעיר שבצבור התורני נראה שרוב עבירות המזיד אינן נובעות מהמראת רצון השם ביודעין להדיא אלא נובעות ממה שאדם מורה בהם התר לעצמו מאיזה טעם שיהיה²⁰, אכן גם באלו הוא מזיד בידעיתו, שיודע שיש במעשהו ספק איסור המחייב לפרוש ממנו ואינו פורש. ונראה דצריך לתשובתו קבלה גמורה [כקבלת המזיד הגמור] שלא ישוב לעולם לספק איסור הזה. וקבלה זו שעל ספק איסור היא יותר קשה מאשר על ודאי איסור²¹.

ד. ג' אופנים בעזיבת החטא:

הנה מצינו ג' סוגי חוטאים השונים זה מזה באופן עזיבת החטא הנדרש מהן :

א. מי שחטא דרך מקרה – כל עזיבת חטאו היא הקבלה על להבא²².

והקבלה היא לפרוש מעצם מעשה החטא ואיננה על המידות או ההנהגות המביאות אליו. וראה הערה²³.

¹⁷ וז"ל [ש"א, ד] "כי עתה שב נאנח במרירות לב, ברגזה ובדאגה ודלפה עינו מתוגה, כי יפגשו יצרו שנית ויזדמן החטא לידו, יכבוש את יצרו ויזכור אשר עבר עליו כוס המרירות ולא יוסיף לשותות עוד וכו'". והדרך להגביר חרטה וצער היא ע"י התבוננות בשבע המחשבות שכתב הר"י בעיקר החרטה אות י' [וראה פירוטן במכתב, סוף תשובה ז' בהערה].

¹⁸ דמלבד מה שכל דבר צריך לעזר התפילה, כאן במצות התשובה כבר הביא הר"י לתפילה בתור אחד מעשרים העיקרים, והזכיר בה ג' דברים שיש להתפלל עליהם :

א. רחמים לכפר את כל עוונותיו [אות מ"א, וראה מש"כ בקונטרס מעשה התשובה על עבודתינו ביוה"כ בתחילתו שיש ראשונים שאף החשיבו את בקשת הכפרה להיות מהעיקרים המעכבים, ועליה יש את ברכת סלח לנו].

ב. שיחפץ בו השם וירצהו ויעתר לו כאשר אם לא חטא [אות מ"ב].

ג. שיעזרהו אל התשובה [אות מ"ג]. ונראה שכוונתו למש"כ [לעיל אות כ'] "ויתפלל תמיד אל השם לעזור אל התשובה ולהצילו מיצרו", ומשמע שם ד"לעזור אל התשובה" מיירי בהשלמת מדרגות התשובה הרבות שהם עשרים העיקרים, ו"להצילו מיצרו" מיירי כלפי הפחד "אולי יתחדש עליו יצרו" [כדנתבאר לקמן הע' 44],

והשתא לענין התפילה על הקבלה המעכבת ודאי שהיא מחויבת וקודמת לתפילה על השגת כל שאר העיקרים.

¹⁹ שכן באר הרוקח בסידורו את לשון התפילה 'והחזירנו בתשובה שלימה' דז"ל שלא נחזור שוב לחטא עכ"ל, ובסדר היום כתב וז"ל וענין כוונת הברכה הזאת לבקש מאת אלקינו שיכניע וישפיל גאות [חוזק] יצרנו הרע וישעבד אותנו לעבודתו וכו' שלא נשוב עוד לכסלה עכ"ל וציין אליו המ"ב סי' קט"ו ס"ק א'.

²⁰ וכמ"ש הברכת פרץ [פ' מטות] וז"ל ידוע שחטאי האדם [היינו אדם שאינו מפורקי עול ח"ו] הם עפ"י רוב על ידי הוראת היתר בדרכים שונים עכ"ל, ודבר זה כל אחד יכול להרגיש בעצמו בעבירות שנכשל בהם שבשעת נסיון כשמתעורר אצלו קול המצפון שזה עבירה הרי אינו חושב לעצמו לא אכפ"ל שזה עבירה רח"ל אלא הוא אומר לעצמו שבאופן זה אפשר דמותר מטעם זה או אחר.

²¹ כמ"ש רש"י סנהדרין ק"ג: [ד"ה שלא] שקשה לו ספק יותר מודאי שעל ספק הוא מצר ויצרו תוקפו ואומר על חניס אני מונע עכ"ל, ובאלו ישנה דרך להנצל מקושי הנסיון ע"י שיברר לעצמו את הדין שהורה בו התר לעצמו, שכלל שימצא בבירורו שאין בו צד התר הרי שממילא יעמיד עצמו על שמירת הדין [ובמקום שימצא איזה ספק בדיון יברר לעצמו אם בספק שכזה עליו להחמיר (לפי דרגתו) או שרשאי להקל (בכלל, או רק במקום צורך או רק בשעת הדחק)].

²² סיום דברי הר"י [א, י"א] גבי מי אשר חטא דרך מקרה "עד אשר יהיה נכון לבו בטוח בשם כי אם יוסיף יעבור בו היצר וכו' לא יהיה נפתה ליבו עליו ויעזוב דרכו וכו'", והיינו עיקר הקבלה [כדכתב בריש האות "ויגמור בכל לבבו כי לא יוסיף לשוב בדרך הזה עוד"],

וטעמו פשוט דעזיבת החטא השייכת בחוטא דרך מקרה היא רק הקבלה על להבא שהיא גמרה של עזיבת החטא, שכן מן החטא עצמו שנעשה רק דרך מקרה הוא עזוב ועומד מעיקרא, וכ"כ המאירי [הו"ד בסוף הערה הבאה].

²³ דהגם שמי שיש לו מידות או הנהגות רעות המקרבות אותו לחטא בודאי צריך לתקן [וכמו שמפורש בר"י דלהלן] מ"מ אין זה מעיקר עזיבת החטא המעכב בתשובה, שהמעכב בתשובה הוא רק הפרישה מעצם החטא.

וגדר "דרך מקרה" נראה דאינו לפי תדירות החטאים אלא כל שלא היה רצון לחטא מעיקרא ורק יצרו הוא שהתגבר עליו²⁴.

ב. הרגיל בחטא **מחמת שרצונו לשוב לחטא תמיד** - עזיבת חטאו היא לפרוש בהווה ממעשה החטא וגם **לפרוש מן המחשבה לחזור לחטא**²⁵, ולקבל על עצמו להבא.

ויש להאיר דחוטא מסוג זה אינו מצוי כלל בציבור התורני, דגם מי שחלילה רגיל באיזה חטא מזיד זה רק משום חולשתו להלחם ביצר התוקפו ולא משום שרצונו לשוב לחטא ח"ו. וראה הערה²⁶.

ג. וכל זה בחטאים שבין אדם למקום אבל בחטאים **שבין אדם לחברו** עזיבת חטאו היא תיקון המעוות - השבת הגזילה, תשלום הנזיקין, פיוס²⁷.

דאין לפרש כוונת הר"י ב"ויעזוב דרכו" דמיירי בחיוב לעזוב הנהגות או מידות המביאות לחטא, שכן הר"י הביא מקורו לכך מפסוק ומודה ועזוב ירוחם, **ופשטיה** ד"ויעזוב" דקרא קאי אעצם החטא, וכן פרש הר"י [באות י"ט] האי קרא דמיירי בחטא עצמו דז"ל ומודה ועזוב ירוחם וכו' כי המתחרט ומתודה ואיננו עוזב **החטא** וכו' עכ"ל.

עוד יש להוכיח כן ממש"כ הר"י בעיקר הכניעה [אות כ"ו] "שהוא חייב להסיר מנפשו **המידות שגורמות לחטאו ומעוללות הפשעים**" עיי"ש באריכות דבריו- הא קמן שכתב הר"י את הפרישה ממידות המביאות לחטא באחד מאותם העיקרים של דרכי התשובה שאינם מעכבים ולא כתבן בעיקר עזיבת החטא שהוא לעיכובא, וכעיי"ז יש להוכיח גבי **הנהגות הגורמות לחטא** ממש"כ הר"י בעיקר שבירת התאוה הגשמית [אות ל'] "ויפרוש מן התענוגים" ומבאר כי התאוה עוללה לנפשו לחטא וכו'- הא קמן שאת עזיבת ההנהגות הגורמות לחטא כתב הר"י באחד מעשרים העיקרים שאינם מעכבים ולא כתב בעיקר עזיבת החטא המעכב.

וכן נראה ברמב"ם [ב,ב] שכתב "ומה היא התשובה. הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירנו ממחשבתו ויגמור בליבו שלא יעשהו עוד, שנא' יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבתו". הנה פירש הר"מ בעזיבת החטא תרתי: 1. הסרת החטא ממחשבתו, ומקורו מיואיש און מחשבתו. 2. גמירות דעת שלא יעשהו עוד- היא הקבלה על להבא- ומקורו מ"יעזוב רשע דרכו". ומבואר בדבריו שהקבלה היא על עצם מעשה החטא שלא יעשהו עוד דזו כוונת הקרא ביעזוב רשע דרכו [ותיקון המידות הרעות המביאות לחטאים שונים הוא ענין אחר וחיוב בפ"ע וכתבו הר"מ בפ"ז דתשובה בתור דבר נוסף שצריך לשוב ממנו].

שו"ר שכן פשוט גם במאירי [חיבור התשובה מאמר א', פ"ט עמ' 190] בביאור הפסוק ומודה ועזוב ירוחם וז"ל כי הרמז במילת עזוב שיעזוב בדעתו העבירות רוצה לומר שיגמור במחשבתו שלא לשוב **במעשיו** אשר הוא שם מהם, עכ"ל.

²⁴ לשון הר"י [א,י"א] כי התאוה תאוה ויחזק עליו יצרו ויתקפהו וכו' ונפל במכמוריו וכו' **ולא מאשר חפצו ורצונו למצוא עונו ולעשות כמוהו אחרי זאת**, עכ"ל, ולעומת זאת, גבי המתיצב על דרך לא טובה תמיד כתב הר"י **וכל עת אוהב הרע**, ומכשול עונו ישים נכח פניו, רצוני לומר התאוה והיצר, **וחפצו ומגמתו אשר לא יבצר ממנו כל אשר יזם לעשות**, עכ"ל.

נמצא שיכול להיות אף מרובה בחטאי מזיד לתאוותיו ועדיין הוא בכלל החוטא "דרך מקרה" כל זמן שאין רצונו לשוב לחטא [ומה שחוזר על חטאו שוב ושוב הוא רק מחולשה לעמוד נגד יצרן], דמכיון שאין רצונו לחטא אין שייך אצלו עזיבת "מחשבת החטא" שהיא המחשבה לשוב לחטא [כדלקמן אות ב'] וכל עזיבת חטאו היא רק הקבלה.

²⁵ כדכתב הר"י גביו "ראשית תשובת האיש הזה לעזוב דרכו **ומחשבתו הרעה**". ומחשבתו הרעה היא כדפרש שם "וכל עת אוהב [את] הרע... וחפצו אשר לא יבצר ממנו כל אשר יזם לעשות".

גם בר"מ [תשובה ב.ב.] מצינו דהצריך בדומה לר"י "שיעזוב החוטא חטאו ויסירנו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד" והזכיר כאן נמי שלושה דברים:

(1) "שיעזוב החוטא חטאו" – אפשר דמיירי בחטא הנמשך כמו מי שעוד לא השיב את הגזילה או עוד לא פייס לאשר פגע בו [וכדכתב רש"י בתענית ט"ז], ואפשר דמיירי בחטא שהוא רגיל לשנות בו, שמעתה יפסיק לעשותו [וכהר"י דלעיל].

(2) "ויסירנו ממחשבתו" – היינו מה שחושב לשוב לחטא.

(3) "ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד" – זו הקבלה על להבא.

[ונראה דהר"מ בהלכה זו שביאר בה את מהות התשובה כלל את כל שלושת אפני עזיבת החטא השייכים בחוטאים ולא בא לומר שכולם נמצאים בכל חוטא].

²⁶ אכן מצוי עבירות מסוימות שישנם שדשים אותם בעקביהם עד כדי שאינם מרגישים צער וחרטה כשעוברים עליהם. ובעבירות אלו הגם שאין להם רצון גלוי לעשותם שוב מ"מ יש להם "הסכמה דיעבד" להמשך ולחיות כך כסדר, ונראה דעיי"ז הוי מחשבתם לשוב לחטא כהחוטא הנ"ל דהר"י, ונכנסים בדינו.

²⁷ מתני' יומא פ"ה, ב"ק צ"ב, ר"מ [ב,ט], ר"י [ש"א - י"ח, מ"ד, ש"ב-י"ח]. **ובחיוב** הפיוס מצאנו שבחבלה ובאונאת דברים וסיפור לה"ר-ודאי מחויב לפייס, במזיק ממון-א"צ לפייס [ר"מ חובל ומזיד ה-ט, ר"י הנ"ל], ובגזל-מחלוקת: הר"מ הנ"ל מצריך

ה. סדר עשית התשובה אצל שלושת האפנים הללו:

- א. החוטא דרך מקרה - סדר עיקרי תשובתו כתב הר"י חרטה וידוי וקבלה, וראה הערה²⁸, ודעת הר"מ [תשובה א, א] דהוידוי הוא באחרונה²⁹.
- ב. הרגיל בחטא מחמת שרצונו לשוב לחטא תמיד - סדר עיקרי תשובתו להקדים כל חלקי עזיבת חטאו [במעשה, במחשבה ובקבלה] לחרטה ולוידוי³⁰. וסדר זה הוא לעיכובא³¹.
- ג. החוטא בין אדם לחברו - סדר עיקרי תשובתו תיקון המעוות תחילה³² ואח"כ הקבלה והוידוי³³.

הדרכה למתקשים
בקבלה להבא

- ו. עדיין מה שכתבנו [לעיל ח"א בביאור הטעות הראשונה] בגדר הקבלה על להבא יכול להשמע לכמה אנשים כדבר שמעבר ליכולתם³⁴.
- זה המשוכנע בתום ליבו שאכן אין בכוחו לקבל על עצמו פרישה מוחלטת על להבא יקיים את הדרכות של הר"י בחיבורו יסוד התשובה להרגיל עצמו בקבלות קצרות - שיקבל ע"ע לזמן קצר

לפניו והר"י הנ"ל אינו מצריך [וטעם הר"מ שמחלק בין גזול למזיק ראה לח"מ שם, וטעם הר"י שגם בגזול א"צ לפייס אפשר דס"ל בדברים שעיקרם ממון סגי ליה בתיקון הממון וא"צ בתוספת בקשת מחילה].

²⁸ כדסיים שם הר"י וז"ל ומודה ועוזב ירוחם, הזכיר **תחילה** ומודה על החרטה והוידוי, ואח"כ ועוזב עכ"ל, והאי "ועוזב" היא הקבלה [כדנתבאר לעיל הערה 22]. אמנם מסתבר דאין קפידא להקדים בדוקא את הוידוי לקבלה [וקרא קמ"ל רק שא"צ בדווקא להמתין עם הוידוי עד אחר הקבלה כמו אצל הרגיל בחטא דלקמן] רק החרטה [היסודית] מוכרחת היא להיות קודמת לכל שהרי היא המניע לכל מעשה התשובה ועוד שהמתודה בלי חרטה עובר על איסור וידוי פה.

²⁹ מדכ"ל הר"מ [א, א] בתוכן הוידוי גם את אמירת החרטה והקבלה. ונראה דלהר"מ הסדר הוא לעיכובא מדנקט זאת בתוך "עיקרו של וידוי" וכשמקדים את הוידוי ממילא לא יוכל להזכיר בוידוי את הקבלה שעוד לא קבל. ולמש"כ בהערה הקודמת שאפשר שגם הר"י מסכים לסדר הרמב"ם נראה דלמעשה כך נכון לעשות.

³⁰ המשך דברי הר"י שם "ולחסיים לקיים ולקבל עליו לבלי יוסיף לחטוא [זו הקבלה] **אחרי כן יתחרט** וכו'", והמשיך הר"י במשל האוחז בשרץ הבא לטבול להטהר וכתב "והחרטה מאשר חטא **והוידוי** והתפילה במקום הטבילה" והיינו שצירף אל החרטה את הוידוי, להיות גם הוא לאחר הקבלה. וכן הוא בר"מ [המובא לעיל בסוף הערה 25] שהקדים את עזיבת החטא לשאר. ³¹ מדכתב שם "והנה עזיבת מחשבת החטא היא השלכת השרץ והחרטה והוידוי במקום הטבילה", והיינו שמחשבת החטא [נכ"ש מעשה החטא] היא כאחיות השרץ המעכב בטבילה [ויש לדון אם גם הקדמת הקבלה להבא בחוטא זה היא לעיכובא כמו עזיבת מחשבת החטא, ובלשונות הר"י יש משמעות לכאן ולכאן, ואכמ"ל].

וסברתו נראית שאחרי שהאדם הוא בחירי, חרטה אמיתית מחייבת אותו לעזוב דבר זה שמתחרט עליו, וכל שאינו עוזבו הוי ראייה שחרטתו היא חסרה ואין בה ממש [וכעין 'רשעים מלאים חרטות'] ואין כאן חרטה דהתשובה.

³² הר"י ש"א-מ"ה וש"ד-י"ח. ואם הקדמת תיקון המעוות הוא לעיכובא מצינו לכאן סתירה בלשונות הר"י. כאן באות מ"ה כתב בזה רק לשון "ראוי", ואילו לקמן [ש"ד, י"ח] כתב דאם התודה קודם להשבת הגזילה לא עלה לו הוידוי. ואפשר שכוונתו כדכתבו הגר"ז בפירוש זה השער, ועוד, דהתם מיירי בשלא קבל ע"ע להשיב ואילו כאן מיירי בשקיבל ע"ע להשיב רק שמתעכב מחמת קצת אונס.

³³ כדנתבאר לעיל בחוטא בין אדם למקום דרך מקרה ובהערות 28, 29.

³⁴ ויש החוששים להנזק באם יתאמצו מדאי להפריש עצמם מאיסור שאדוקים בו, ויש לדעת בזה חילוק יסודי בין קיום עשה ממושך שאין לו קצבה לבין שמירת ל"ת שהוא מאמץ לזמן קצר, שבעשה כמו ת"ת אכן עלול אדם להעמיס ע"ע מעבר ליכולתו עד כדי להזיק לעצמו ל"ע, משא"כ בפרישה מלאו, שעם כל הקושי והצער שבפרישה מתקוף התאוה אין אדם ניזוק אלא רק שובר את יצרו הרע וממליך את יצרו הטוב ואף מתעצם ברוחניות. [ומצאנו בחז"ל (ע"ז י"ז) שני יוצאי דופן להאי כללא – גבי מי שהוא מין שאינו יכול לפרוש מבלי שימות, וכן גבי האדוק ביותר בעבירה כר"א בן דורדיא שנפשו לא יכלה לסבול את צער הפרישה ומת מתוך כך. ודבר זה אינו מצוי בינו כלל].

ויש לציין לדרשת ר' חיים מוואלוז'ין לסליחות תקע"ג [נדפס בסוף נפה"ח מהד' רובין עמ' ת"ד, ת"ו] שנקט שבחטאים שאדם נשתקע בהם ואדוק בהם וקשה ביותר לפרוש מהם עד שאפשר שיצטרך למות מתשובה – מחויב לקבל עליו מיתה ובלבד להנצל מחטא, ומכאן לעניינו עוד חיזוק בק"ו לנכונות לצער המאמץ הנצרך לתשובת המזיד.

ובסיומו יחזור ויקבל לזמן כזה וכך יחזור פעמים רבות, עד שע"י ההרגל יתמעט וילך קושי שמירת המצווה ותיעשה לו קלה הקבלה השלימה לעולם.³⁵

ולהמרגיש שגם הדרכה זו היא מעל כוחו ישנה עצתו הידועה של הגר"ס [אור ישראל אגרות ו, ז, ח, ט"ו], שיקבל על עצמו לעת עתה פרישה מהבחינה הקלה של העבירה [דהיינו האופן שבו הנסיון הוא יותר קל לעמוד בו]³⁶, דרגה שלפי דעתו ביכלתו לקבלה ע"ע. והגם שקבלה זו איננה על כל חלקי החטא, מ"מ יש תועליות עצומות בדבר :

חדא – הצלה מעיקר ענשי שמים המגיעים על עבירה זו.³⁷

ואידך – העמדת החוטא על דרך מעשית של התחלת תשובה ע"י התרגלותו לכיבוש היצר בהדרגה, שע"י יגיע בס"ד לקבלה שלימה ולתשובה שלימה.³⁸ [וע"ע בנספח ד', ב].

וראה במכתב א' [תשובה א'] תוספת הדרכה לאלו המרגישים מיואשים מחוסר הצלחתם לקיים את מצות התשובה.

ז. ויש עוד סוג אנשים שהרבו עוונות מסוגים רבים, ובבואם לקיים מצוות התשובה נדרש מהם לעשות שינוי כ"כ עצום וקשה בדרכיהם ובהרגליהם עד שמרגישים שזה מעבר לכוחם³⁹ ומתייאשים מן התשובה. לאלו האנשים ישנה העצה הפשוטה של הח"ח בקונטרס בית ישראל [פ"ו] להתחיל בתשובה בהדרגה והיינו לתקן מקצת עוונות כפי יכלתם ואח"כ לתקן עוונות נוספים עד שלבסוף יגיעו לתקן כולם.⁴⁰ [עיי"ש בסדר התיקון שמציע].

ח. עוד צריך לדעת שהגם שרק שלושה מכל עשרים עיקרי התשובה שמנה הר"י הם לעיכובא, והמקיימם לבדם כבר קיים את מצוות התשובה והוא "בעל התשובה" [שם, אות י"ט], מ"מ בר"י

חיוב שאר העיקרים

³⁵ כן מתבאר למעין ביסוד התשובה [ד"ה וזו הדרך אשר ילך בה], שבאר שם קבלה של השתדלות "שלא יעוות לפי כוחו אפילו פסיעה אחת" וזאת משעת הקיצו בבקר עד שעת אכילת הבקר, ומשעת אכילת הבקר עד שעת אכילת הערב, וממנה עד זמן שכבה, "וככה יעשה כל הימים וכו' עד שיתחזק ביראת הבורא [והוא כמש"כ בשע"ת ש"א-י"ט "יוסיף בכל יום יראת השם בנפשו"] וכו' ויניח כל מעשיו הרעים" [והוא כמש"כ שם "ויעזוב דרכיו"], שזוהי תכלית עזיבת החטא- היא הקבלה להבא לעולם. [וראה עוד במכתב א', תשובה א' אות ג' הערה 4, ובתקציר הערה 19].

³⁶ כגון, הפרוץ באיסור לה"ר, שתכבד עליו הפרישה כשהוא עומד במרכז החברה וחבריו דוחקים בו לספר מה היה – שזוהי "בחינה כבדה" לדחות את היצר, לעומת היותו עומד מול חבר אחד ואף אינו דוחקו לספר – שזוהי "בחינה קלה", או הפרוץ בביטול תורה שתכבד עליו ההתמדה בהיותו בסביבת חברים המדברים במילי דעלמא לעומת היותו יושב בחברת השקועים בלימודם, או שתכבד עליו ההתמדה כשלומד לבדו לעומת כשלומד עם חברותא וכיוצא"ב אפנים רבים, ויש דרגות דרגות של כבדות וקלות בכל איסור לפי ענינו [והתבאר במכתב, תשובה ט'].
³⁷ דמלבד מה שע"י קבלה אמיתית על הבחינות הקלות הוא שמור וגדור הרבה יותר מלהכשל בהן אף בבחינות הכבדות שעוד לא קבל עליהן יוקל עכשיו כפי שביאר הגר"ס [שם, סוף אגרת ו' ד"ה אולי] עפ"י היסוד של יקשה ענשו של לבן מענשו של תכלת' שענשן של ה"כבדות" הוא פחות בהרבה מאלו ה"קלות". וכל זה הוא רק למי שאינו פרוץ ב"קלות" – דאל"ה גם על ה"כבדות" שלו יהיה נידון בחומרת ה"קלות", נמצא שע"י שמירת ה"קלות" הוא גם מיקל מעליו את חומר ה"כבדות" שעוד לא מצליח להשמר מהן. וראה בנספח ד' אות ב' מש"כ לאפוקי מאלו שטעו בהבנת דבריו.

³⁸ ועוד תועלת יש בעצת הגר"ס לפי מש"כ לחדש באגרת ל' [הו"ד להלן בנספח ד' אות א', עיי"ש] שכל שיש לו הרגש בפגם מעשיו כבר יש לו שייכות לתשובה לענין שיתחשבו בו בדין ר"ה לכתבו בספר החיים אעפ"י שעוד לא קיים מצוות תשובה – ולפי"ז ק"ו הוא במי שכבר אוחז בלעסוק בגוף התשובה ומקבל ע"ע עזיבת חטאיו בבחינת הקלה – שיתחשבו בו לטובה בדין ר"ה ויהי"כ. ועיין בנספח ד', אות א'.

³⁹ ויש להאיר שכל זה אמור במי שבאמת הרבה עוונות מסוגים רבים. אבל אצלנו אפשר שלאור הטעויות הנ"ל שהשתרבו למצוות התשובה אצל רבים פעמים שאין מצבם כך באמת, דאפשר שכשיבדקו לאור הנ"ל את ריבוי 'עוונותיהם' ימצאו שרבים מהם אינם מזיד אלא שגגות שתשובתן קלה לאין שיעור [ועיין עוד לקמן בחלק תשובת השוגג אות א' הערה 5], ומהם שאינם אפילו שגגות אלא אונסים או חסרון מעלות, וכבר לא נשארה לפניהם עבודת תשובה הכבדה יותר מיכלתם.

⁴⁰ ופשוט דגם קודם להשלמת תיקון כולם, כל עוון שכבר שב ממנו – קיים בו המ"ע דתשובה [וכן מוכח מקושיית התוס' שבועות י"ג ד"ה ת"ל והרמב"ן שם ד"ה ורמי והריטב"א שם ד"ה לא התענה, וכתבנו זאת לאפוקי ממי שכתב איפכא].
וכן פשיטא שתשובתו על מקצת עוונותיו לא הועילה כלום לכפרת אלו מעוונותיו שעוד לא שב מהם. [והוצרכנו לכתוב זאת משום שראינו טועים בזה].

נראה דשאר השבעה עשר עיקרים אינם ממידת חסידות ומעלות בעלמא אלא הם מחויבים לכתחילה מן הדין⁴¹.

וכתב הר"י שמי שאינו משתדל בהשגתם יענש על כך⁴². וראה הערה⁴³. וצריך להתפלל אל השם "לעזור אל התשובה" להשיג את כל העיקרים⁴⁴.

וטעם הצורך בכל עשרים העיקרים מבואר בר"י שהוא לשלמות טהרת הנפש והיות השב רצוי להשם כאשר לא חטא⁴⁵.

ט. חומרת הלאוין החמורים

ויש לידע דמה שתשובה [ע"י ג' העיקרים המעכבים] ויוה"כ מועילים להשיג כפרה שלימה⁴⁶ הוא דווקא בלאוין הרגילים אבל בלאוין החמורים שיש בהם כריתות ומיתות בי"ד מבואר בגמ' [יומא פו:] דבהם התשובה תולה וצריך עוד ליסורים [בעוה"ז] בשביל לגמור את הכפרה^{47,48}.

⁴¹ כתב הר"י [ש"א, כ'] "אעפ"י שהוא מודה ועוזב [והיינו שמקיים את ג' העיקרים המעכבים] יש עליו לפחד תמיד אולי לא השלים חוק התשובה כי צריכה למדרגות רבות" – הרי שנקט לשון 'חוק' גבי 'מדרגות' התשובה. ועוד, מדכתב שם בהמשך דאיכא עונש על חסרון [ראה הערה בסמוך] – ועונש שייך רק באיסור דינא. עוד מצינו באות ט"ז "אולי הוא מקצר בחובת התשובה בצער ובמרירות ובצום ובבכי" – נקט לשון חובה גבי עיקרים אלו אע"פ שאינם מהמעכבים.

ועוד מצינו לשונות 'חיוב' גבי עיקר ההכנעה [אותיות כ"ד, כ"ו, כ"ח] – והרי אינו מהמעכבים.
⁴² כן כתב [שם, כ'] ש"מי שאינו משתדל תמיד להשיג מדרגות התשובה ולהוסיף בנפשו יראה, יענש על זה", ונתן שני טעמים לעונש: האחד – כי הוא רס לבב והיינו משום דאינו מכיר מגרעת נפשו, והשני – משום שמבטל חיובו להשיג 'יתרון הכשר לפני השם' דהיינו השגת שלימות הטהרה מן העוון.

⁴³ והנה לבני דורנו נרגש שיש מהעיקרים [כדוגמת המבואר בדרגת היגון ודרגת הצער במעשה] שהם מעל דרגת רוב צבור היראים בזה"ז.

ובזה נראה שאכן אין האדם [זולת יחידים שהם ברי הכין] נתבע עליהם ופטור מענשם דהוי כאנוס על ביטולם. אכן הרבה מהעיקרים שייכים גם לבני דורנו והאדם נדרש מן שמיא לפי יכלתו. ובדאי שהעיקר החמישה עשר – התפילה – שייך לכל אדם ומחויב בו [ועל ידו עוד תתווסף לו יכולת גם בשאר העיקרים].

והנה כ"ז הוא בדעת הר"י, אכן המבי"ט [פ"ג] כתב וז"ל "וראוי לכל בעל תשובה וכו' שיהא זהיר בכל אותם העיקרים וכו'" עכ"ל, ומשמע מלשונו שאינם חיוב מן הדין [ואפשר דנקט כך משום שהר"מ ועוד לא הזכירו את רובם וגם מה שהזכירו לא פרשו מידת חיובם], וכן מבואר בהנהגות ישרות מהגר"ח מוולוז'ין [סי' ע"ו] גבי עיקר היגון "ויתרון מרירות הלב הם מידת חסידות", ונראה דה"ה שאר העיקרים שאינם מעכבים [ועיין שינוי הלשון בכתר ראש סי' קלא ושם סי' קל].

⁴⁴ כן נראה למעניין בר"י ש"א אות כ' [שהביא שם בתחילה שני דברים לפחד מהם א. שמה לא השלים חוק התשובה כי צריכה למדרגות רבות ב. שמה יתחדש עליו יצרו. ונראה שעליהם כתב בהמשך "ויתפלל תמיד אל השם" שמפרש והולך בתפילה זו שני דברים א. "לעזור אל התשובה" – והיינו שיזכה להשלים מדרגות התשובה ב. "ולהצילו מיצריו" – שלא יתחדש עליו להחטאו, וע"ע שם אות מ"ג], וכן משמע בר"י [ש"ד אות י'] בטעם המצווה לאכול בעיוה"כ וז"ל למען נחזק **להרבות תפילה ותחנונים** ביוה"כ ולשית עצות בנפשנו על התשובה **ועיקריה** עכ"ל. ומכאן **הערה** דמדברי הר"י הללו נראה דאלו שני הדברים הם עיקר הכוונה הנצרכת בתפילה ב"החזירנו בתשובה שלימה לפניך", וראה עוד לעיל הערה 19 בסמוך סוף אות י'.

⁴⁵ בהקדמה לעיקרים [ש"א אות ט'] כתב הר"י כי לא תטהר הנפש **טוהר שלם** להיות העוונות כלא היו זולת כאשר יטהר האדם את ליבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר עכ"ל וזאת מבאר והולך בכל עשרים עיקרי התשובה. וכשזוכה "להיות העוונות כלא היו" הרי הוא רצוי להשם כאשר אם לא חטא מעולם [וענין הריצוי בארו הר"י באות מ"ב].

⁴⁶ כן הוא פשוט הברייתא [יומא פו:] שרק בעבר על כריתות ומיתות בי"ד צריך ליסורים ממרקים דהיינו לגמור כפרת העונש [ראה הערה הבאה] משא"כ בלאוין הרגילים תשובה תולה ויוה"כ מכפר ואין צריך לתוספת יסורים כדי לגמור את הכפרה, וכ"כ המבי"ט [בית אלוקים רפ"ב] וז"ל ואם כי יש לתשובה עיקרים רבים כמו שמנה הרב רבינו יונה ז"ל עם כל זאת באלו שני העיקרים [מייירי בחרטה ובעזיבת החטא] **נתכפרו חטאיו** ושאר העיקרים הם להשלים ולקיים בידו סדר התשובה עכ"ל, וכן מוכח בר"י [בעיקר הדאגה, אות ט"ז] שכתב "כי ידאג ויפחד מעונש עוונותיו כי יש עוונות שהתשובה תולה כפרתם ויסורים ממרקים".

⁴⁷ ראה בשע"ת [שער ד', א'] שכתב "כי אע"פ שרפא רוב החולי וסר מרבית חלקי העוון אחרי התשובה ושב השם ית' מחרון אפו, לא תנקה הנפש עדנה מן החולי ולא נרצה עוונה עד אשר יוסר החוטא ביסורים והוכח במכאוב" ומבואר שם שגם בחמורות רוב הכפרה הוא ע"י התשובה, וכן מדויק לשון הברייתא **ייסורים ממרקים** – גומרים, וכן הוא בר"מ [תשובה א, ד] "עבר על כריתות ומיתות בי"ד ועשה תשובה, תשובה ויוה"כ תולים וייסורים הבאים עליו **גומרים** את הכפרה".

⁴⁸ ויש דרכים המצילים אף מיסורים אלו – ראה שערי תשובה ש"א אותיות מ"ז, מ"ט, וש"ד אותיות י"א – ט"ז, וראה עוד בט"ז ריש סי' רמ"ב.

י. הערה לרגיל לחזור לחטאו שוב ושוב לאחר התשובה

כבר הבאנו לעיל [ח"א אות א'] בביאור הטעות הראשונה שאף אם שב וחטא לאחר שעשה תשובה אפילו פעמים רבות מ"מ תשובתו הוּיָא תשובה.

אכן צריך לדעת את אזהרת המאירי בזה שכתב [חיבור התשובה מאמר א' פ"ט] "זאת ההנהגה רעה חולה, תורה על בעליה סגנון קשה רע ומר, ימצאו דרכי התשובה על הרחוק בזה הטבע, ולהרחיק זה הענין הזהירו מאוד להיות בעל התשובה קונה מידות ותכונות חדשות ומתעורר להרבות בטוב המעשים תמיד", ועוד כתב [מאמר א' פ"ב] בביאור המדרגה השביעית בענין זה "שאעפ"י שנקרא תשובה קרוב להשתקע כל כך בפעולות הרעות עד שתמנע רפואתו".

והיינו שאדם זה נמצא בסיכון שברבות כשלונותיו לקיים בפועל את קבלתו עלול הוא להשתרש בהנהגתו לחזור לחטא⁴⁹ ומשום כך מזהירו המאירי להוסיף מאמץ **בדרכי התשובה**⁵⁰ להרחיקו מהשנות החטא.

ויש להוסיף, דאדם זה צריך להתפלל בייחוד שלא ישוב לחטאו⁵¹ והוא שייך ביותר לכוונת מסדרי התפילה ב'החזירנו בתשובה שלימה לפניך'⁵², וצריך לכוון בזה⁵³.

---

⁴⁹ עוד אפשר בכוונתו המאירי שברבות כשלונותיו לקיים בפועל את קבלתו לעזיבת החטא עלול הוא לאבד את בטחונו ביכולתו להתגבר על יצרו ויטיאש חלילה מהתשובה.

⁵⁰ ראה מש"כ בענין דרכי התשובה לעיל ח"א הערה 9, וראה מה שהוסיף המאירי [שם, פ"ט] בהמשך דבריו ענין "עזבו לגמרי המידות הקדומות אף במה שלא הוזכרה בהם עבירה" עכ"ל, ונראית כוונתו שע"י שירגיל עצמו בפרישה מן המותר, יקנה לעצמו את היכולת לפרוש מן האיסור יותר ממה שהיתה לו. דוגמא לדבר, הנכשל שוב ושוב בלה"ר יגביל עצמו בשיחת חברים לשתוק **מאמירה אחת של דבור המותר** שעומדת לו על הלשון. [ודבריו אלו שהם על כלל המידות הנם הרחבה על מש"כ הר"י בעיקר התשיעי שבירת התאוה הגשמית].

⁵¹ כן היא הוראת הר"י [ש"א, כ'] בסתם מי ששב – "ויתפלל תמיד אל השם וכו' ולהצילו מיצריו" – וכ"ש באדם זה.

⁵² עיין לעיל הע' 19.

⁵³ וראה לשון החרדים [סוף פרק ס"ז] "ברכת השיבנו צריך לכוין בה **מכל הברכות האמצעיות** לפי שהיא תועלת הנפש ורפואתה", והוא מיייר בכל אדם, וכ"ש באדם זה.

תשובת השוגג

השוגג אף הוא עבירה והתורה קראתו חוטא ופרשה בו חיוב וידוי [ויקרא ה, ה] וקרבו [שם, ד', כ"ז].

וסתם חיוב וידוי כולל כל מצות תשובה¹ והיינו חרטה וקבלה על להבא².

אכן שונה תשובת השוגג מתשובת המזיד וכדלהלן:

א. במהות הקבלה על להבא – דהשוגג אחרי שאינו נעשה מדעת אין אדם יכול לקבל ע"ע בהחלט שלא ישוב לזה החטא לעולם.

אלא כפי ענין התביעה עליו כך יהיה תיקונו, דהיינו אחרי שנתבע השוגג על חוסר יראת שמים וחוסר זהירות [כמב' בהע' 2] עליו "לשוב לעתיד שיהיה זהיר וזריז במעשיו שלא יאונה לו כל און" [לשון המב"ט בבית אלקים פ"ב ד"ה ולכן אני אומר]³ והיינו שיתבונן במצב שנכשל בו ויערוך המחשבה איך להיות זוכר ונזהר בזה להבא⁴.

וכל זה בשגגות הבאות משכחה או מחוסר תשומת לב, אבל בשגגות הבאות מחמת חסרון ידיעה עליו לקבל ללמוד את ההלכה בענין זה שנכשל בו. וראה הערה⁵.

¹ רש"י [נומא פ"ה: ד"ה חטאת ואשם ודאי מכפרין], וז"ל ומסתמא תשובה איכא שאם לא היה מתחרט לא היה מביא קרבן. רמב"ם [תשובה א, ו] "כל המצוות שבתורה בין עשה ובין לא עשה, אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו וכו'" וכן בהמשך "כיצד מתוודה, אומר אנה השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה וכו'".

רבינו יונה [ש"ד אות ב'] גבי חומר שגגת הכרת "שלא תושלם כפרת החוטא בו גם בשגגה עד שיביא חטאת, ואעפ"י שהתוודה על חטאו, כי מבלעדי הוידוי והתשובה לא יתכפר עונו בקרבן החטאת וכו'" – חזינן דבאר אגב אורחיה לשונו "שהתוודה" בתור וידוי ותשובה.

המב"ט [בית אלקים פ"ב ד"ה ולכן אני אומר] ואופן התשובה על השוגג וכו' ולכן ינחם על מה שעשה בשוגג וישוב לעתיד וכו'. מב' בדבריו שגם השוגג בעי חרטה וקבלה לעתיד.

² ומה יש להתחרט ולשוב על דבר שנעשה בשוגג מבלי שום כוונה רעה – ביאר הרמב"ן [תורת האדם, שער הגמול אות קי"ז ד"ה ולמה] וז"ל ומהו חטאו, שלא נזהר בעצמו ולא היה ירא וחרד על דברי המקום ב"ה שלא יאכל ולא יעשה דבר עד שיבדוק יפה יפה ויתגלה לו הדבר שהוא מותר וראוי לו לפי גזירותיו של הקב"ה, עכ"ל. וכעין זה איתא בר"מ [קרבנות, ה' שגגות ה, ו] וז"ל שהשוגג היה לו לבדוק ולדקדק ואילו בדק יפה יפה ודקדק בשאלות לא היה בא לידי שגגה ולפי שלא טרח בדרישה ובחקירה ואח"כ יעשה, צריך כפרה עכ"ל, וכן כתב רבינו יונה באבות [ד', ד'] על המשנה אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם וז"ל שאף השגגה נחשבת לו עון וכו' שהיה לו ליזהר שלא יבוא על ידו ולא נזהר וכו' עכ"ל.

וכ"כ רש"י ביבמות פ"ז: ד"ה שלא, והמאירי בחבור התשובה (עמ' 178), והמב"ט בשער התשובה פ"א סמוך לסופו, ועוד, שהתביעה על השוגג היא חוסר זהירות.

טעם נוסף לחיוב השוגג בתשובה כתב הרמב"ן [שם] וז"ל ועוד שכל דבר האסור מלכלך הנפש ומטמא אותה דכתיב ונטמתם בס, לפיכך נקרא השוגג חוטא, עכ"ל. וכ"כ בפירושו עה"ת ויקרא ד', ב'.

ועפ"י טעם זה מתבאר חיוב הקרבן ליחיד שעשה עפ"י הוראת בי"ד הגדול (הוריות ג': ור"מ שגגות יד, א) ולתינוק שנשבע (שבת ס"ח: ור"מ שגגות ז, ב) ולהאשה שנשאת עפ"י שני עדים (בבמות פ"ז: ור"מ גירושין י, ה) והרחיב בזה בשיחות מוסר להגר"ד קראנגלאס (שוגג ומזיד בחטא אותיות ב, ג).

³ וז"ל החזו"א [אגרות ח"ג, קמ"ט] לאחד שנכשל בשוגג "עיקר התשובה על אי זהירות הוא שימת הלב על להבא". שו"ר שכ"כ הר"י במשלי [פ"ד, סוף פס' כ"א] גבי השוגג "ויתודה על זה ויוסיף זהירות".

⁴ ונכון שיקבל על עצמו דברים המרחיקים אותו משגגה זו [בנוסף להתבוננות והוספה ביר"ש] כגון הנכשל בהדלקת אור בשבת יקבל על עצמו לעשות לו סימן או מניעה לבל ידליק, הנכשל באכילת דבר בלתי מתוקן יקבל ע"ע שלא יניח כזה בביתו וכיוצא"ב. וראה עוד דוגמא במכתב א' [תשובה ג'].

שוב הראוני שכ"כ בשערי העבודה [המיוחס לרבינו יונה] אות מ"א וז"ל ולפני השחיטה [של החטאת] יקבל על נפשו תשובה גמורה שישמר לנפשו מאוד ויזהר במה שלא נזהר ויעשה גדרים לנפשו שלא ישל עוד במה שנכשל כבר עכ"ל, ומפורש בדבריו לקבל ע"ע לעשות גדרים. [אמנם אין ראיה מדבריו דס"ל דזה חיוב מן הדין שכן שם מייירי גם בדברים שאינם חיוב מדינא]. עוד יש תועלת גדולה להוספת הזהירות ע"י לימוד אודות הענין שנכשל בו [אפילו למי שבקי בהלכותיו] הואיל ולימוד זה טבעו שמגביר את המודעות והעירנות של הלומד לשמירת הדין.

⁵⁵ וראינו שיש שואלים. אדם רוצה בכפרה על כל חטאיו בלי חילוק. ובשביל כך עליו לשוב מהכל. והרי יש כ"כ הרבה ס"ק במ"ב שלא יודעים, והמון סימנים בד' חלקי השו"ע שלא יודעים, ועוד יש מצוות מהתרי"ג שלא יודעים למעשה, והגם שכל אלו הם בגדר שוגג [שעה"צ סי' רנ"ט אות כ"ד בסופו "וידוע דאומר מותר בכלל שוגג הוא"] – מ"מ גם השוגג צריך תשובה מדאורייתא, והגם שאין פירוט החטא מעכב בוידוי – מ"מ מחויבים חרטה וקבלה על להבא, וא"כ איך יזכה האדם להתכפר על כל אלו.

ואחרי שחיוב התשובה דהשוגג הוא מה"ת, והקבלה על להבא בכלל [כדנתבאר לעיל], נראה שקבלה זו היא לעיכובא.

והשוגג שחזר על שגגתו למרות שהוסיף זהירות, נראה שכל שהוסיף זהירות [עפ"י אומדנא דיליה] שתועיל לו לשומרו משגגתו **נראה דכבר עלתה בידו קבלת התשובה ואין בחזרתו לחטאו עקירה לתשובתו*** אכן אחרי שנוכח שלא הוסיף מספיק בזהירות הנצרכת לו לפי ענינו עליו להוסיף עוד זהירות עד שיוכח שמועילה לו להנצל משגגתו [וראה עוד במכתב א', תשובה ג']. ודע כי יש דרגות בחומרת השוגג.

הנה חלק הר"י [ש"ד טו, כב] בין השוגג לבין הפושע שהוא "מי ששגג ולא נזהר בדבר שדרך בני אדם להזהר ממנו"⁶ והיינו שהגם שהוא פעל מבלי דעת כשאר שוגג, מכל מקום עשה זאת בדבר שדרך בני"א לדעת להזהר ממנו, והגדירו הר"י [במשל ד, כ ובאבות א, א] שהוא "קרוב למזיד"^{7,8}, והנפק"מ ביניהם במצות התשובה תהיה בתוקף החרטה שכיין שהפושע חמור יותר, נראה שצריך להתחרט יותר.⁹

ב. הרבינו יונה בכל עשרים עיקרי התשובה מיידי במזיד לתיאבון¹⁰, ונראה דהשוגג אינו חייב מן הדין כלל בשאר העיקרים שאינם מעכבים¹¹.

ג. מבואר בר"מ בפיהמ"ש [יומא ח, ח] דלא נאמרו ד' חילוקי הכפרה אלא במזיד, אבל החוטא בשוגג בלאו בעלמא אינו צריך ליום הכיפורים אלא מתכפר לו בתשובתו מיד [וכן משמע בר"י¹²],

---

ויש להשיב מדברי הר"י בשער השני [אות י'] בביאור הדרך השלישי וז"ל כאשר ישמע מוסר החכמים והמוכחים, יקשיב וישמע ויכנע ויחזור בתשובה, ויקבל בליבו כל דברי התוכחות, ושלא יגרע דבר מדבריהם. והנה האיש הזה ברגע קטון יצא מאפילה לאור גדול, כי עת אשר יאזין ויסכיח ולבבו יבין ושב ויקבל ביום שמועו דברי המוכיח, ויקים עליו להיותו עושה ככל אשר יורוהו תופסי התורה מן היום הזה ומעלה, להזהר כאשר יזהירו יודעי בינה לעיתים, עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר וכו', עכ"ל. [וביאור מה דחשיב בזה קבלה על כל הדברים שנכשל בהם, ראה נספח ד' הערה 2].

ובנידון"ד שעסקין בשוגג שמחמת חסרון ידיעה, הרי כל שומר תומ"צ לא יעבור על שום דבר מהנ"ל ברגע שידעהו- הרי שכבר יש לו בליבו מעיקרא את הקבלה שדבר עליה הר"י כאן ועלתה בידו התשובה. **אכן לא סגי בקבלה זו מבלי שיקבע לו עתים ללימוד ההלכה** [בשיעור שירורו רבותיו, ועיין בקריינא דאגרתא ח"א סוף אגרת ג' שהדריך לבחור ללמוד הלכה חצי שעה ביום] וכמו שסיים שם הר"י "ואחרי זאת יום יום ידרוש וישקוד על דלתות מוכיחו וישכיל מכל מלמדיו". ופשוט שבכלל זה שבמקום שמזדמן לו ספק למעשה, הרי שהוא מחויב לבררו כדי שלא יכשל בו.

⁶ ואין זה מושג הפושע הנזכר לרוב בתפילת יוה"כ ["פשענו"] שמהותו מזיד להכעיס [יומא לו: פשעים אלו המרדים] אלא כאן לשון פושע הוא כדמצינו בפשיעת השומרים.

⁷ והגם שכל שוגג נתבע על חוסר זהירות ויר"ש [כדלעיל הערה 2] מ"מ הוא התנהג בצורה רגילה כשאר אינשי, משא"כ הפושע ששגג בדבר "שדרך בני"א להזהר ממנו" והיינו שנתבע על חוסר זהירות מרובה.

⁸ דוגמא לפושע שהתעלם מכך שיש במעשהו סיכון של כשלון בדין כגון המחפש בשבת בחושך בחפצים שעלול לעלות בידו דבר מוקצה, או שמוליד חפץ שבידו של חברו באופן שהוא מסוכן ליפול וכיוצ"ב, וכן מי שפסק לעצמו בדבר שרגילים לשאול לחכם איתא בכמה אחרונים דחשיב פושע [שו"ת פנים מאירות ח"ב סי' רס"ג, יד אברהם בגליון השו"ע יו"ד סי' צ"ט וברכי יוסף חו"מ סי' ל"ד ד"ה וראיתו]. עוד מצינו בסי' תקכ"ז מ"ב ס"ק כ"ב גבי עירוב תבשילין שהשונה בשכחתו חשיב פושע, ונראה הטעם שאחרי שנכשל בשכחה פעם אחת כבר היה לו להזהר יותר מלשכוח.

⁹ כדלעיל סוף הערה 7. ומ"מ אינו לעיכובא ק"ו מחרטת המזיד [לעיל ח"א, הטעויות שבחרטה, אות א'].
¹⁰ כמבואר לעיל ח"א הטעויות שבחרטה הע' 36.

¹¹ כן משמע בר"י [ש"ד, י"ד] שמצריך רק גבי השוגג בחמורות [מיתות ביי"ד וכריתות] לתוספת מקצת עיקרי התשובה שאינם מעכבים [ואף הן נצרכות רק בזה"ז שחסרה כפרת הקרבן, ועיי' להלן הע' 14], ומשמע שגבי שאר שגגת לאוין בעלמא אין צריך אף לקצתם. [ואתא"ל שגם השוגג מחוייב בכל העיקרים שניתן לשייך אליו (מלבד העיקרים התשיעי והתשעה עשר) מ"מ זה פשוט שאופן קיומם יהיה פחות בהרבה מהמזיד כמב' לעיל בסוף הטעויות המצויות מדברי הר"מ בפיהמ"ש אבות ד, ה]. וראה מה שהרחבנו בענין זה לקמן נספח ג'.

¹² דכתב [ש"ד, ב] "ומפני עוון הכרת כי רב הוא לא תושלם כפרת החוטא בו גם בשגגה, עד שיביא חטאת", ומשמע שכפרת השוגג בלאו בעלמא שאין בו כרת מושלמת היא בלי קרבן, והוא מיידי בשעשה תשובה כמבואר שם, והיינו שמושלמת כפרת השוגג

* המודגש נוסף במהדורה זו [שישית, אלול תשע"ז]. ראה מכתב א', תשובה ג'.

וכששגג בלאו שיש בו כרת או מיתת ביי"ד¹³ תושלם כפרתו בהבאת קרבן חטאת. ובוזה"ז שאין לנו קרבן לכפרה כתב הר"י [שם, י"ד] שחייב השב מעבירת שוגג שיש בה כרת "להתוודות [והיינו כולא מילתא דתשובה כנ"ל] ולבקש תחנונים על הסליחה ולהאנח במרירות לב ולדאוג ולפחד¹⁴ כי אלה מעיקרי הכפרות ויעסוק תמיד¹⁵ בפרשת חטאת ויחשב לו כאלו הקריב חטאת וכו" עכ"ל. ומכאן שעל השב [בשגגת החמורות] ללמוד להבין¹⁶ פירוש המקראות דפרשת חטאת.

בתשובה לבדה. שוב הראוני שכ"כ בשו"ת תורה לשמה [סי' תט"ו] שד' חילוקי הכפרה נאמרו רק במזיד. ומכאן תוספת זירוז למי ששגג בלאו שלא ימתין כלל ליו"כ אלא ישוב לאלתר וישלים בזה כפרתו. ¹³ דוגמת חילול שבת.

¹⁴ מכל עשרים עיקרי הכפרה שלו מנה כאן הר"י רק את התפילה (העיקר החמשה עשר), והיגון (העיקר השלישי) והדאגה (העיקר החמישי) שאינם מהעיקרים המעכבים. וצל"ד אמאי הזכיר רק לאלו מכל השבעה עשר עיקרים שאינם מעכבים. ונראה משום דמייירי בלהנצל מהייסורים המאיימים עליו כל זמן שלא הביא חטאתו המשלימה כפרתו כמבואר בגמ' כריתות כ"ו: שאשם תלוי בא להגן מן היסורים עד שיוודע לו שוודאי חטא ויביא חטאת [וכן משמע קצת מדנקט לשון 'לדאוג ולפחד', דלעיל בעיקר הדאגה [ש"א, ט"ז] כתב לבארו 'כי ידאג ויפחד מעונש עוונותיו']. גם הרמב"ן בשער הגמול [שם] נקט שבוזה"ז דא"א להביא קרבנות הקב"ה משלח ייסורים כדי למרק השגגות, עיי"ש. [וע"ע בנספח ג'].

¹⁵ מיהו מסתימת השו"ע סי' א' והפ"י משמע דסגי באמירת הפרשה פעם אחת. אכן השב מכמה שגגות יש לו לומר את פרי החטאת כמספר הפעמים שחטא [ראה מ"ב בהערות 'דרשו' סוס"י שלי"ד].

¹⁶ דכתב המ"ב [סי' מ"ח ס"ק א'] דמה שאמרה הגמ' כל העוסק בפרשת חטאת כאילו הקריב חטאת וכו' הכוונה שהוא מתעסק להבין עניינה, לא אמירת התיבות לבד ובוזה תחשב לו האמירה במקום הקרבן [ובמ"ב סי' שלי"ד סוס"ק פ' לא כתב לשון חיוב אלא רק "מהנכון שיאמר פרשת חטאת ויבין אופן הקרבתה"].

וראה עוד במכתבי הח"ח [מכתב ה'] שהאריך בסדר התשובה לשוגג בחמורות והוסיף שמי שאינו יודע בעצמו ללמוד דיני הקרבת חטאת יסייע בממונו לאחרים שילמדו עבורו ויחשב לו ג"כ כאילו למד בעצמו.

תשובה על מדות [המחויבות מ'הלכת בדרכיו']

א. הנה התחייבנו מה"ת להדמות לקב"ה ע"י הילוך אחר מידותיו ית': 'ואנוהו' – מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום [שבת קל"ג:], וכן 'אחרי ה' אלקיכם תלכו' – וכו' אלא להלך אחר מידותיו של הקב"ה מה הוא מלביש ערומים וכו' ביקר חולים וכו' ניחם אבלים וכו' קבר מתים וכו' [סוטה י"ד:], ונפסק להלכה בר"מ [דעות א', ה', שהביא מקור מ'הלכת בדרכיו']¹, ובעוד ראשונים². וכן נקט הח"ח בפשיטות לדינא³.

והיינו שההולך במידות רעות עובר הוא על מ"ע זו.

ב. מהות ההליכה בדרכיו

ביאר הר"מ [דעות א – ב, ג, ה] שבכל מידה יש שני קצוות שאין דרך טובה והדרך הישרה היא המידה בינונית שבכל מידה שיש לאדם, ומצווין אנו ללכת בדרכים אלו הבינוניים והם הדרכים הטובים והישרים שנאמר והלכת בדרכיו.

ג. גדר החיוב

הנה לרבים וטובים עלול להראות שהם נתפסים בביטול העשה דאורייתא הזה, שהרי עדיין אין מידותיהם מתוקנות כדבעי בענין הכעס, הקנאה, ועוד מידות. אמנם נראה שגדר החיוב במצוה זו הוא רק שישתדל האדם לתקן מידותיו, וכל שהשתדל ועדיין לא הגיע לתיקון אין עליו תביעה הואיל ועשה כל חובתו⁴. [וסברא היא, דאטו כל נער בן י"ג שנה ויום אחד יהיו מידותיו בתכלית המיצוה, אלא ודאי שגדר המצוה הוא רק להשתדל בזה].

ואכן כן מצינו בלשון החינוך במצות 'והלכת בדרכיו' [מצוה תרי"א] וז"ל "והעובר על זה ואינו **משתדל** להישיר דרכיו ולכבוש יצרו ולתקן מחשבותיו ומעשיו לאהבת הקל ולקיים המצוה הזאת – בטל עשה זה, עכ"ל.

שיעור ההשתדלות הנדרשת – יש לדון אם הוא בכל היכולת והמחסיר מזה ביטל את העשה או שאף בהשתדלות מועטה מקיים את העשה ואין מבטל אא"כ לא השתדל כלל, וראה הערה⁵.

¹ ובסה"מ [מ"ע ח'] הביא הר"מ גם את הפ' ללכת בכל דרכיו שבס"פ עקב, והוסיף מהספרי מה הקב"ה נקרא צדיק אף אתה היה צדיק, מה הקב"ה נקרא חסיד אף אתה היה חסיד, וסיים שם "שענינו להדמות בפעולות הטובות והמידות החשובות שתואר בהם הקל יתעלה על צד המשל וכו'".

² הבה"ג [בריש הספר במצוות קום עשה, מצווה ל"ב], הר"י בשע"ת [ש"ג אות י"ז, ל"ו], הרמב"ן בהשגותיו לסה"מ [שורש א' ד"ה והתשובה הרביעית], הסמ"ג [עשה ז'], החינוך [מצווה תרי"א], ועוד.

³ מ"ב סי' קנ"ו סו"ק ד' העתיק להר"מ בסה"מ ח', ספר ח"ח בפתיחה עשין י"ד, וע"ע שם בכלל ד' ס"ט שכתב שיש אנשים ואפילו מבעלי תורה שאין מחזיקים המידות הרעות האלו לאסור גדול כ"כ כמו שהם עפ"י אמת.

⁴ ראה לדבר מהא דכתב הר"מ בהלכות יסודי התורה [רפ"ז] כי הנביא אין יצרו מתגבר עליו בדבר בעולם אלא הוא מתגבר בדעתו על יצרו תמיד, ומאידך כתב בשמונה פרקים [פ"ז] כי הנבואה שורה גם על מי שאינו ממוצע בכל המידות [והביא דוגמאות מה שנמצא באלהו הנביא מידת הרגזנות ומה שמצינו בשמואל שפחד משאול ועוד, עיי"ש]. משמע שחסרון זה במידות לא חשיב עבירה על המ"ע ד'הלכת בדרכיו', וע"כ דגדר חיוב העשה אינו לפי ה'בפועל'.

וכן מדכתב בהל' דעות [א, ד] בגמר הדוגמאות של הדרך הבינונית ד"זוהי דרך החכמים" – והיינו שרק החכמים הם אלו שנוהגים **למעשה** בדרך זו ולא שאר העם, ומשמע שכך היא המציאות הרגילה בעולם שאין בזה עבירה.

[ניתירא מזו כתב הר"מ במורה נבוכים (ח"א פל"ד ד"ה והסיבה הרביעית) וז"ל ויש **אנשים רבים** שיש להם מתחילת הבריאה תכונה מזוגית אי אפשר עימה שלימות [המידות] **בשום פנים** – כמי שליבו חם מאוד בטבעו שאינו ניצל מן הכעס ואפילו הרגיל עצמו הרגל גדול וכו', עכ"ל. והשתא את"ל דחיוב התורה במידות הוא לפי ה'בפועל' תיקשי להר"מ טובא איך יתכן שהתורה תדרוש דבר שאינו ביכלת של "אנשים רבים", ומכל זה עולה שגדר החיוב הוא השתדלות וכלשון החינוך דבסמוך].

⁵ הנה מלשון הר"מ [דעות ו, א] "**וחייב** אדם להנהיג עצמו בהן [בדרכים הישרים של הקב"ה] ולהדמות אליו **כפי כוחו**" משמע ששיעור ההשתדלות הוא בכל כוחו. [וכע"ז בסה"מ ח' "שציונו להתדמות בו ית' **לפי יכולתו**"], אמנם מסברא קשה לומר שמי שמרחם על חבריו אבל לא בכל כוחו מבטל את העשה, ולשונות הר"מ הנ"ל אפשר שכונתו רק על כללות הציווי לומר שהגם שלא שייך להתדמות ממש אליו ית' שאין זה ביכולת האנושי מ"מ גדר החיוב הוא להתדמות כפי מגבלת כוח האנושי. אבל אין

ד. דרך התיקון

כתב הר"מ [דעות סו"פ א'] וז"ל וכיצד ירגיל אדם עצמו בדעות [= מידות] אלו עד שיקבעו בו. יעשה וישנה וישלש במעשים שעושה על פי הדעות האמצעיות ויחזור בהן תמיד עד שיהיו מעשיהן קלים עליו ולא יהיה בהם טורח ויקבעו הדעות בנפשו עכ"ל⁶.

והשתא מבוארת קמן חובת ההשתדלות לקיום המ"ע דוהלכת בדרכיו והיא שלעולם יתאמץ להנהיג עצמו שוב ושוב במידות האמצעיות⁷.

ה. התשובה

כתב הר"מ [תשובה ז, ג] שצריך [והאי צריך חייב הוא, עיי"ש] אדם לשוב ממידות רעות שיש לו ולפרוש מהן. ויש הטועים מכאן לחשוב שחייב אדם לקבל ע"ע להבא שלא ישוב לזה הכשלון מהמידה לעולם [כחיוב הקבלה להשב מעון מזיד] ומתקשים טובא איך יתכן לאדם שטבעו לכעוס לקבל ע"ע קבלה אמיתית על להבא שלא יכעס לעולם – הרי הוא כאנוס על זה לפעמים.

ולחאמור לעיל בגדר חיוב המצווה ודרך תיקונה⁸ נראה דכל מה שהר"מ מחייב תשובה על המידות מיירי במי שעובר על העשה ד'והלכת בדרכיו' והיינו שמבטל עצמו מההשתדלות המחויבת ממ"ע זו, ותשובתו של זה האיש תהיה כבכל מ"ע, שמעתה ולהבא ישוב לקיימה, ובנידו"ד **ישוב להשתדל בה**, וזאת עליו לקבל ע"ע בקבלה גמורה⁹ שבמצוות התשובה מלבד הוידוי והחרטה.

ו. תשובה על מידות המפורשות בקראי

אכן שאני דינה של מידת הגאווה שמבואר בגמ' [סוטה ה']. וכמה ראשונים¹⁰ דהויא איסור בפני עצמה מלבד האיסור עשה של 'והלכת בדרכיו', ובוזה הוי כשאר איסורים שמתחייב עליהם כל אימת שעושה אותם, וההשתדלות בה לבדה אינה פוטרת מהחיוב.

ויש עוד מידות המפורשות בתורה בתור לאוין [לא תתאוה, לא תיטור, לא תשנא, ועוד] האסורות מצד עצמם מלבד האיסור עשה של 'והלכת בדרכיו' ונראה דדינן כשאר איסורים וחיובן הוא כל אימת שנתפס בליבו בהרגשתן [כ"א לפי גדר איסורו המבואר בפוסקים] וההשתדלות בהן לבדה אינה פוטרת מהחיוב, [אכן במידות, ככל חובות הלבבות, יש יותר קושי בקיומן מחובות האיברים¹¹ ויותר מצוי בהם פטור אונס למשתדל בהן בכל יכלתו].

כונת הר"מ שזהו שיעור החיוב המעשי וכל שהחסיר מזה ביטל את העשה [מיהו לשון החינוך "נצטוינו לעשות כל מעשינו בדרך הישר והטוב בכל כוחינו וכו'" משמע שאכן שיעור ההשתדלות הוא בכל כוחו].

עוד יש לדון בסברא לחלק בין המשתדל שלא בכל כוחו במידות הטובות הנ"ל לבין המשתדל שלא בכל כוחו במידות הרעות ככעס קנאה תאוה, שבמידות הרעות כל שאוחז אף במקצתם הרי הוא עושה היפך מידותיו ית' ובוזה אפשר שחייב להשתדל בכל יכולתו משא"כ במידות הטובות כרחמים חנינה וכו' כל מי שמשתדל בהם אף במעט הרי הוא כבר מתדמה קצת לבורא ית' ויש בזה איזו דרגת קיום של 'והלכת', ורק אם אינו משתדל כלל מבטל העשה.

⁶ ובשמונה פרקים פ"ד האריך הרמב"ם טובא לבאר יסוד זה בחילוקיו ופרטיו, עיי"ש.

⁷ אכן מי שהוא לקוי באחת מהמידות הרבה כתב עליו הר"מ [שם ב.ב.] וז"ל אם היה רחוק לקצה האחד ירחיק עצמו לקצה השני וינהוג בו זמן מרובה עד שיחזור לדרך הטובה והיא דעה בינונית שבכל דעה ודעה עכ"ל.

⁸ ובדרך תיקונה נראה להוסיף על דברי הר"מ לפי מצב בני דורנו את לימוד המוסר בכלל, והמתאים למידה זו בפרט, וכן שימוש חכמים המתוקנים במידה זו [ועי"ע ר"מ דעות ב, א].

⁹ ובפשטות קבלה זו היא לעיכובא ככל קבלה שבמצוות התשובה.

¹⁰ הנה הגמ' [סוטה ה']. הביאה אזהרה לגסי רוח מקראי יורם ללבבך ושכחת את ה' אלקיך' [דברים ח', י"ד] ו'השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך' [שם ח', י"א] והביאה הסמ"ג [ל"ת ס"ד] והסמ"ק [ס"ב כ"ב], ומביאם החרדים פכ"א סט"ו וכתב שהוא ממנין התרי"ג, ואילו הר"י בשע"ת [ש"ג, ל"ד] הביא מקור מה"ת מקרא 'לבלתי רום לבבו מאחיו וגו' [דברים יז, כ] וק"ו הוא לכל אדם ממלך, וכ"כ המאירי בחיבור התשובה [מאמר א', פרק ה', עמ' 117]. ובספר ח"ח [בפתיחה, לאוין, ה'] הביא לאזהרה זו לגסי הרוח כהגמ' הנ"ל.

¹¹ ראה מסילת ישרים פ"ז בעצתו על הזרזות "כי התנועה החיצונה מעוררת הפנימית ובודאי שיותר מסורה בידו החיצונה מהפנימית".

מכתב א'

מכתב שהתקבל מאחד מלומדי הקונטרס ובו כמה שאלות למעשה.

לתועלת הקוראים חולקו השאלות שבמכתב ונדפסו כ"א עם תשובתה בצידה ובתוספת הערות למעיינים

לכבוד הרב"ג וכו' בעמ"ת קונטרס מעשה התשובה שליט"א

זכיתי ואיקלע לידן חיבורכם הנפלא ומצאתי בו הרבה דברים שהיו חדשים לי במצות התשובה. ומאד נהנתי מהדברים הן מהתוכן והן מהבהירות והן שהצלחתם להוציא קונטרס קצר בבחינת מועט המחזיק את המרובה. יה"ר שתזכו להוסיף וללמד ולזכות את הרבים.

אמנם גם אחרי לימוד הקונטרס אני מרגיש שיש דברים שעדיין מעיקים עלי בקיום מצות התשובה ואשמח אם תבארו לי הדברים יותר וידע כח"ר שרוב שאלותי הן שאלת רבים.

א. שאלה. המציאות אצלי [ואצל הרבה בני תורה אחרים] שכל שנה כשמגיע סוף השנה ועושים חשבון הנפש על כל השנה אני מגלה שאותם העבירות שהיו לי בשנה הקודמת נשארו. ולא השתנה אצלי כמעט כלום וכל מה שהועילה קבלתי היא שלפעמים מחמתה הייתי בחיזוק זמן קצר. וא"כ זה מוכיח שאין ביכלתי לעשות תשובה כדין שמהותה לקבל קבלה אמיתית שלא אשוב לחטוא לעולם.

תשובה. הנה הרגשתך שאינך יכול לקבל קבלה אמיתית על העבירות שעשית היא הרגשת רבים, והיא נובעת מאחת משלוש טעויות: א) שסוברים שבכל סוגי העבירות יש את חיוב הקבלה שלא ישוב לעשותם לעולם, ב) שסוברים שאם הקבלה לא מחזיקה מעמד מוכח שאין התשובה אמיתית, ג) שמחסירים בגדר הקבלה.

ונבארן:

א) נתבאר בקונטרס [בח"א בביאור הטעות השלישית הרביעית והחמישית] שחיוב הקבלה שלא ישוב לזה החטא לעולם הוא רק בעבירות מזיד שידע בשעת מעשה את האיסור ולא כבש את יצרו ולא בעבירות שוגג, וכן איננו בדברים שהם מעל יכלתו [חוסר כונה בתפילה ובברכות ועוד] ובדברים שהם מדריגות ומעלות, וכן בהרבה מהמידות כעס וקנאה ועוד אין את חיוב הקבלה הנ"ל [כמבואר בקונטרס בתשובה על מידות], ומי שאינו מודע לחילוק היסודי הנ"ל וחושב שמחויב לקבל על כל הדברים הנ"ל מרגיש שעומד בפני שוקת שבורה, דבכל הנ"ל אין ביד האדם לקבל ע"ע שלא ישוב לעשותם לעולם וכתבאר בקונטרס.

ב) המציאות שיש קבלות שלא מחזיקות מעמד זה לא דבר שהתחדש בדורות האחרונים. הנה כתב הרמ"ק [הו"ד בספר מעלות תשובה שער ח' אות ז'] "כתשובתנו ביוה"כ שבין וחוטאין וחוזרין ושבין ותשובה זו מרוצה לפי שעה וכו' והקב"ה מקבל תשובה זו", וכ"כ המבי"ט [בבית אלוקים פ"ו] דהתשובה מועילה גם בענין "ששב האדם בכל שנה ושנה וחוזר אח"כ למה שחטא".

וכבר קדם להם המאירי (חיבור התשובה מאמר א' פ"ט) שכתב "מי שבעת התשובה גומר בלבו לעזוב דרכו הרעה תכלית העזיבה [דהיינו לגמרי] אבל אחר זה יכריחוהו יצרו לשוב לחטוא וכן

תמיד [דהיינו שחוזר בתשובה ומקבל על להבא שילחם עם יצרו ושוב חוטא ושוב מקבל על להבא שילחם עם יצרו ושוב חוטא וכו' וכו'] שזה אמנם כבר היתה תשובתו תשובה בעת העשותה והועילה על החטאים הקודמים".

וכבר קדם להם הרס"ג [אמונות ודעות מאמר חמישי פ"ה] שכתב "ואבאר עוד כי האדם כאשר **יסכים בעת תשובתו בלב שלם כי לא ישנה**, תהיה תשובתו מקובלת ואם תשיאהו התאוה לשנות אח"כ בחטא אין תשובתו נפסדת אך ימחלו לו העוונות שהיו קודם התשובה ויכתב עליו מה שיהיה לאחריה, וכן אם ינהג המנהג הזה **פעמים רבות** שישבו ואח"כ ישנה לחטא" וכו'. ולא נתן קיצבה בדבר ואפי' עשרות פעמים ויותר אם בשעת תשובתו היתה קבלתו אמתית וגמר בדעתו ללחום עם יצרו הרי שגם אם אח"כ יצרו נצחו והכשילו שוב בחטא הועילה תשובתו וזכה לכפרה.

והטעם לדבריהם - דגם המקבל ע"ע קבלה אמתית ללחום עם יצרו לעולם ובעת קבלתו נמצא במצב שאם יבוא לו כזה נסיון הוא יעמוד בו, מ"מ אין זה מכריח כלל שישאר בעתיד במצבו זה, שהאדם הוא בחירי לעולם ואינו קבוע בדרגתו הרוחנית [כמש"כ הגר"א בביאורו למשלי ט"ו, כ"ד וז"ל "כי בלתי אפשר (לאדם) שיעמוד בדרגה אחת וכו'"] ואף אם ישאר בדרגתו זו לא פסקה ממנו הבחירה לשוב ולהרשיע כמאמרם [קידושין ל:]: יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום, ולכן אין בכשלונו שלאחר התשובה ראייה לחסרון באיכות הקבלה וכל שעשה כדין את קבלתו - הרי שכבר זכה בה לתשובה.

נמצא שהמבחן לאמתיות התשובה והיותה מקובלת לפניו יתברך הוא רק בשעת מעשה התשובה ואין הדבר תלוי בעתידות אם יצליח לנצח את יצרו. וראה הערה¹.

ג) עליך לבדוק בעצמך את טיב קבלתך - האם קבלתך היתה שלימה מצד הכרת מציאות קושי הנסיון. הנה ישנם אנשים שרוצים, ואפילו רוצים מאד, שלא לשוב לחטא וכבר חושבים שיותר לא יחזרו לחטא ומזה סבורים הם שעלתה בידם מצות הקבלה דתשובה - וטעות היא בידם, שהרי הקבלה דתשובה מצריכה נכונות לעמוד בצער כיבוש היצר שיגיע בשעת הנסיון והיינו שיכיר בקושי הצפוי לו ולא ירתע ממנו ועל דעת הצער הזה יקבל על עצמו²,

¹ והגם שתכלית המצווה היא הפרישה מן החטא **בפועל לעולם** עכ"ז **גדר** המצווה הוא רק לפי **שעת עשיית** התשובה [דוגמא לדבר מצוות ת"ת, שהגם שתכלית הלימוד הוא שיבין וידע [פיהמ"ש סנהדרין בהקדמה לפ' חלק] מ"מ גדר המצווה היא עצם הלימוד גם כשאינו מגיע לידיעה].

עוד יש לבאר אמאי סגי בגדר הזה. הנה נראה להעמיק ולהוסיף שתכלית הקבלה דתשובה היא **לא רק** מצד היותה האמצעי העיקרי לעזיבת החטא בפועל לעולם אלא יש בה עוד תכלית בפ"ע, שהרי מצינו כמשנ"ת [בח"א, סוף הטעות "השנייה"] שאף מי שיצליח להמנע מלחזור אל החטא כל ימיו ורק החסיר את הקבלה עדיין לא קיים את מצות התשובה, והיינו שיש חיוב על הקבלה בפ"ע מלבד מניעת החטא לעתיד.

ובטעם חיוב זה י"ל דהנה כל אדם מישראל מיום הכנסו למצוות משועבד לקיים כולן, וצ"ב מה מוסיפה הקבלה דתשובה על דבר שהוא כבר מחויב בו [ראה משך חכמה סו"פ נצבים שעמד בזה], וי"ל שבכל עבירת מזיד יש משום פריקת עול שמים והעובר פועל בנפשו הרגשה של פריקת עול מצווה זו ונעשה לו החטא כדבר ששייך לעשותו [עיין שעי"ת ש"א, ה'] ומעתה עליו לשוב ולתקן ולהקים עליו מחדש את עולה שפרק, וזאת ע"י קבלת התחייבות עולמית שלא ישוב לזה החטא, וזוהי הקבלה דתשובה **שכבר ברגע עשייתה נתקן הדבר**. ובכך מתבאר נמי טעם לגדר המצוה דסגי ליה בשעת הקבלה ואינו תלוי באם יעמוד בנסיון בעתיד.

² והדרך לבדוק אם יש לו נכונות לעמוד בצער כיבוש היצר היא ע"י שיצייר לעצמו בשעת קבלתו את הנסיון ואת הקושי בהתגברות על היצר ויגמור בדעתו שאינו נרתע מהקושי. וראה בדעת תורה [דברים ב' במאמרים פ' האזינו עמ' קס"ו] וז"ל [בקיצור] והיה הגר"ס זצ"ל אומר כי באמת אין עצה אחרת וצריך האדם ביה"כ לצייר לעצמו מכל חטאיו שעבר עליהם ולחשוב עליהם איך היה עושה עכשיו אם יבואו לפניו אותם החטאים עצמם באותם המצבים כבשעת החטא ודווקא על כגון זה יעשה תשובה עכ"ל. וראה מש"כ בזה עוד בתשובת המזיד, הערה 15.

ונמצא שאנשים אלו, כל שחסרה להם הנכונות לעמוד בצער כיבוש היצר - הרי שעדיין עומדים הם רק בשלב של 'רצון טוב' לקבל על עצמם - נוגעים הם במצוות הקבלה דתשובה אך לאחוז בה עוד לא הגיעו.

ופשוט שהטועים בכך אין להם להתפלא כלל אמאי לא הועילה קבלתם ובכל שנה הם חוזרים לכשלונותיהם.

וכל המקבל ע"ע כהוגן כבר מובטח הוא מהראשונים הנ"ל שקבלתו קבלה ותשובתו תשובה.

והנה בדורנו רבו היקרים שהגם שיש להם הנכונות לעמוד בצער כיבוש היצר לעולם, מ"מ מחמת המציאות ששבים על חטאיהם כל שנה רואים עצמם כבלתי מסוגלים לשוב ונופלים ביאוש המונע מהם מלקבל ע"ע עוד את הקבלה דתשובה, דטבע המתייאש שמאבד את כח אמיצות הלב הנדרש לקבלה זו [וגם אם עוד ממשיכים בכל זאת לקבל מ"מ כבר חסר באמיתיות קבלתם] ובלי הקבלה, ליכא לתשובה,

ולא ידעתי מלשון שאלתך אם אתה מאלה שנפלו כבר ביאוש לקבל ע"ע כהוגן, או שאתה רק מאלה שדואגים אם מועילה השתדלותם לקבל ולשוב.

דיש חילוק - שכל הממשיך לקבל ע"ע כהוגן [כדנתבאר בקונטרס ולעיל] כבר מובטח הוא מרבותינו הראשונים שהבאנו שהתקבלה תשובתו אף שחוזר שוב ושוב לחטאו,

ואילו מי שנפל ליאוש הרי שחסרה לו הקבלה דתשובה ומפסיד את מצוות התשובה.

והנה אם אכן נפלת במחשבת היאוש שאין בכוחך לתקן את הדבר שאתה חוזר ונכשל בו פעמים כה רבות, הרי כבר למדת בקונטרס בח"א שא"א ואין צריך לקבל הקבלה שלא ישוב לחטא לעולם על כל חטאי השוגג והדברים שמעל ליכולת והמעלות והמידות, וממילא אין מקום ליאוש בכל אלו על חוסר הצלחה לקיים מה שהבטחת לעצמך שלא תכשל בהם עוד.

ואף אם תמצא שיאושך הוא מחטא שהוא באמת נגד הדין ושהיה ביכולתך להשמר ממנו ושנעשה במזיד, ושקיבלת ע"ע כהוגן כנ"ל ונכשלת בו שוב ושוב פעמים רבות [וזה אינו מצוי], באמת אין מקום ליאוש כלל כי הוא מהטעיית היצר³, ומ"מ לפי הרגשתך נדריךך בשני דברים:

הראשון - הדרכת הר"י ביסוד התשובה [ד"ה וזו הדרך אשר ילך בה] והיא שתקבל ע"ע את הקבלה דתשובה רק ליום אחד [או לפחות מזה] ולמחרתו תקבל שוב לעוד יום וכך תעשה בכל יום עד שתתרגל בעזיבת החטא ותתחזק לקבל לעולם כדין^{4,5}.

השני - הדרכת הגר"ס שהבאנו בח"ב אות ו', עיי"ש.

וכל האוחז בהדרכות אלו אף אם הרבה לשוב לחטאיו לאין מספר, אין אצלו עוד מקום ליאוש.

³ דיסוד הוא שאין התורה מצווה לאדם לעשות דבר שאין ביכולתו, והקבלה דתשובה היא חיוב גמור על הכל גם על הפחות שבישראל - נמצא שהיאוש בזה הוא מהטעיית היצר.

⁴ שהקבלה "לעולם" לכל החיים היא העבודה הקשה שבתשובה וע"י חלוקתה ל"מנות" קטנות מתמעט הקושי, ובראית כל הצלחה מרגישים עידוד הנותן כח להוסיף בהשתדלות [ובאמת אנו כבר רגילים בדבר זה מרבותינו בעהמו"ס שליט"א בהדרכתם בכמה מהקבלות המצויות בדרכי התשובה לקבל בתחילה רק על זמן מסוים].

⁵ הנה הר"י שם הדריך גם להרבות בוידויים לפני כל אכילה, וריבוי הוידויים יעזרהו להרחיקו מכל עוון וחטא, עיי"ש. ולא כתבנו זאת בהדרכה דיון משום שריבוי הוידויים אינו מעיקרי התשובה אלא רק עצה לעזור להגיע אל התשובה וכמדומה שלפי מצב הנצרכים לכך בדורנו ריבוי הוידויים קרוב להכביד ולמנוע את רפואת המיואש.

אכן בגמר תשובתו כשיקבל ע"ע קבלה שלימה יתודה כדן. וכל היכול להוסיף בוידויים בינתיים זוכה לחזק ולזרז את הגעתו לתשובה השלימה.

ב. שאלה. כתבתם [ח"א אות ב'] שהמושג קבלה להבא בדברי הראשונים משמש עבור עצם עזיבת החטא ואילו בבעלי המוסר [שאחרי הגרי"ס] הוא משמש בתור שם לאימוץ איזו הנהגה טובה של חיזוק בעבודת ה' וזה באמת שייך רק ל"דרכי התשובה" ולא לעיקר הקבלה להבא המחויבת מה"ת,

ולא בארתם מה הביאור ברבותינו בעלי המוסר האם באו לומר שאנו אין ביכולתנו לקבל קבלה של עזיבת עצם החטא ולכן עכ"פ מחויבים אנו לקבל קבלה של דרכי התשובה, או כוונתם באופ"א.

תשובה. פשוט הוא שלא באו רבותינו בעלי המוסר לגרוע חלילה מדין התשובה המחויבת מה"ת וכפי שכבר הבאנו מדבריהם בזה [שם, הערות 10,12] אלא באו רק להוסיף בעבודת השם קבלות שונות של חיזוק.

ויש להוסיף טעם לכך שהרבו רבותינו לדבר מ'דרכי התשובה'.

א. לרוב דבריהם לא נאמרו בתור הדרכה פרטית למי שבא להתייעץ איתם איך לעשות תשובה על חטא מסוים שנכשל בו, אלא בתור **הדרכה כללית** להוסיף זכויות ליום הדין⁶ [ראה ר"מ תשובה ג,ד "ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות מר"ה ועד יוה"כ יתר מכל ימות השנה"].

ב. ויש שמתוך הכרותם את חולשת הבריות ראו שרבים אין בכוחם לקבל ע"ע קבלה ברת קיימא של עזיבת החטא [בפרט בחטאים שאדם דש בעקביו] מבלי תוספת של חיזוק תמידי של דרכי התשובה, ובמקרים שכאלו דרכי התשובה הם מוכרחים להצלחת הקבלה ומחויבים הם מעצם דין הקבלה⁷ [והזכרנו זאת בקיצור בח"א בטעות השלישית בסוף הערה 11].

ג. ויש שדברו על שגגות או על דברים שמעל יכולתנו⁸ או על "מדרגות" או על מידות שהתבאר כבר שהקבלה בהם היא רק לאחוז בהשתדלויות ודרכים שירחיקום מהמכשלות⁹.

ג. שאלה. כתבתם [ח"א אות ג' ובח"ב בתשובת השוגג] שבחטאי השוגג אין את הקבלה להבא שלעולם לא ישוב לחטא כיון שהחטא לא נעשה בבחירה אלא הקבלה היא על דרכי התשובה לתיקון חוסר הזהירות שגרמה לו את החטא. ובח"ב בתשובת השוגג הוספתם שקבלה זו נראה דהיא לעיכובא.

וא"כ אם אדם נכשל באותה שגגה [כמו ברכות לבטלה ששכח שכבר בירך או ברכה שא"צ] גם לאחר שהוסיף זהירות, לכאורה זה מוכיח שאין קבלתו אמתית וכמו שכתבתי בשאלה

⁶ ובהדרכה כזו הדרך הנכונה היא כידוע לקבל רק חיזוק קטן שבדאי יוכל לעמוד בו ולא 'לקפוץ מדרגות' [ראה ביאור הגרי"א למשלי [י"ט, ג'] עה"פ אוולת אדם תסלף דרכו ועל השם יזעף ליבון] וכפי ההדרכה הידועה של ר' לייב חסמן לר' שלום שברון שיבחר לו קבלה שברור לו שיצליח לעמוד בה לחלוטין ולאחמ"כ הורה לו שיריד ממנה מחצית....

⁷ ובוה מתבארים דברי הסבא מקלם (פנקס הקבלות עמוד קכב) שכתב שלדעתו אי אפשר לתשובה [ולזכות לכפרת יוהכ"פ] ללא לימוד המוסר כל השנה, ויפלא - היכן כתוב חיוב לימוד המוסר במצוות התשובה ועוד שיהיה לעיכובא, אלא דהוא איירי בכל מי שלא תעמוד קבלתו מול הנסיונות מבלי חיזוק תדיר ע"י לימוד המוסר [עיי"ש בדבריו שמבואר שזה כוונתו] ואדם כזה מחויב מדין הקבלה להבא לקבל ע"ע את לימוד המוסר שהוא מדרכי התשובה.

⁸ כדוגמת הדרכת הגראמ"מ שך זצ"ל להתפלל ולברך ברהמ"ז מתוך סדור לחיזוק הכוונה [מחשבת מוסר אלול עמ' שס"ד].

⁹ וראה טעם נוסף לעיל בח"א הערה 14.

א' גבי חטאי המזיד, או אולי בזה שקבל ע"ע תוספת זהירות כבר זכה לקיום מצות התשובה ולכפרה.

תשובה. הנה הקבלה דשוגג היא להוסיף זהירות, ושיעור התוספת הוא באופן שע"י לא יאונה לו כל און [לשון המבטיט, הובאה בתשובת השוגג אות א'] וא"כ מי שהוסיף זהירות ועם זאת חזר ונכשל נראה דאיגלאי מילתא שבקבלתו לא הוסיף בשיעור הנצרך¹⁰ ומוטל עליו להוסיף עוד זהירות [שבאומדנא דיליה תועיל לו]¹¹.

וזהירות זו היא להתבונן במצב שנכשל בו ולחשוב איך להיות זוכר ונזהר בזה להבא. ונכון לנקוט בדבר מעשי המועיל לזכירה [כמו הכנת תזכורות או קריאה לעיתים מזומנות ברשימת הדברים שנכשל בהם] או המועיל למניעת מעשה השגגה [כמו כסוי למתג החשמל בשבת]. ובדוגמא שהבאת בשאלתך על הנכשל בברכה לבטלה שוב ושוב, נציע שירגיל את עצמו לומר את הברכות באופן קצת מיוחד ושונה מהרגלו כגון בקול קצת יותר חזק או בקצת יותר איטיות או באיזו הדגשת הגיית המילים [אפילו יעשה כן רק במקצת הברכה], וע"י יזכור יותר שכבר ברך.

הגה"ה תיקון להנ"ל

משמעות הדברים שכל שחזר על שגגתו עוד לא קיים את מצות הקבלה של התשובה. אך העירונו [הרב י.ב. שליט"א] דאין הדברים נראים דא"כ כמעט וסגרת דלתי התשובה, דלעולם עלול האדם להכשל שוב בשגגה. ואכן לאחר העיון נראה דבאמת כל שקבל ע"ע תוספת זהירות שבאומדנא דיליה חשב שתועיל לו להנצל מהשגגה, כבר זכה לקיום מצות התשובה ולכפרה, אלא שאם חזר ונכשל בשגגה זו מוטל עליו להוסיף עוד זהירות. וביאור הדברים: דקבלת השוגג היא להוסיף זהירות כדי שלא יאונה לו כל און, והנה אחרי שאין האדם יכול להיות בטוח בעצמו שלא ישוב להכשל בשגגה למרות שמוסיף זהירות [דכמעט אין בכח האנושי להיות במצב תמידי של זהירות נוראה שלא יהיה שייך כלל בכשלון בשגגה, ולא נתנה תורה למלאכי השרת] נראה שתוספת הזהירות המחויבת היא רק בשיעור שבאומדנא דיליה תועיל לו שלא יאונה לו כל און¹² וכל שהוסיף בשיעור זה כבר קיים מצות

¹⁰ ולא תיקשי לן איך יתכן שקבלת השוגג תהיה חמורה מקבלת המזיד בדבר זה שהמזיד אין בחזרתו לחטאו גילוי לחסרון בקבלתו ואילו השוגג שחזר לחטאו אמרינן שיש בזה גילוי שהיה חסרון בקבלתו.

דטעם הדבר נראה שהמזיד לעולם יש לו נסיונות של פיתוי היצר ואין לשב בטחון בעצמו שלא יבחר לחזור לחטאו והיינו שכח הבחירי שבו הוא מניעה להבטחת קיום קבלתו ולכן אין ראייה ממה שחזר לחטאו לכך שהיה חסרון בקבלתו [כמבואר לעיל סוף תשובה א' והערה 1], משא"כ השוגג אחרי שהוסיף זהירות בשיעור המועיל אין שום מניעה להצלחת קבלתו לשמרו מהחטא ומשום כך כל שקבל ע"ע תוספת זהירות ולא הועילה לו למנעו מלחזור לשגגתו - הרי זה גילוי שלא הוסיף די הצורך בזהירות והיינו שהיה חסרון בקבלתו. א.ה. ראה הגהה.

¹¹ ואצ"ל שאם לאחר שהוסיף זהירות נוכח שהועילה לו להנצל מן השגגה הרי שודאי כבר התקיימה בה קבלת התשובה שלו ומעתה גם אם ישוב ויכשל בשגגה זו לא נפסדה קבלתו ותשובתו, רק הוי ליה שגגה חדשה שעליו לשוב עליה ולקבל ע"ע להוסיף עוד זהירות חדשה בשיעור המועיל.

וכל דברינו הם כשהוסיף זהירות שהועילה לשעתה ועם זאת חזר ונכשל. אבל אם מה שחזר ונכשל היה משום שלא נקט את הזהירות שקבל עליו פשוט שאין בשגגתו שום גילוי לרעותא בקבלתו, רק יש כאן שגגה עם פשיעה שלא נזהר בדבר שהיה עליו להזהר טפי.

¹² ונראה דהאומדנא שלא יאונה לו כל און משתנה בין סוגי השגגות, דיש שגגות רחוקות [כדוגמת הדלקת האור בשב"ק] שבהם יש בכח האדם להוסיף זהירות [כדוגמת כסוי המתג] שבאומדנא דיליה תועיל לו שלא יכשל שוב בשגגה זו לעולם. ומאידך יש שגגות מצויות [כדוגמת שכחת ברכה וכיוצא] שגם אם יוסיף זהירות מצוי שאינו יכול להגיע לאומדנא שלעולם לא ישכח שוב

התשובה. אכן, אחרי שנוכח שלא הספיקה לו תוספת זו שקבל ע"ע מחויב עכשיו להוסיף עוד זהירות ע"פ מה שיאמוד את עצמו כעת שתספיק לו לשמרו משגגתו.

ד. שאלה. כתבתם [ח"א אות ד'] שבדברים שמועל יכלתנו אין אנו נתבעים על כך שאנחנו כאנוסים והבאתם דוגמאות של חוסר כונה בתפילה ובשמות הקודש ודביקות המחשבה בתורה, והוספתם שבדאי מה שאדם יכול הוא מחויב, ולא הבנתי, דתמיד אדם יכול אם ירצה לכוון מעט יותר ממה שרגיל לכוון דהיינו שאם א' יבטיח ליתן לו שכר יפה אם יכוון עוד קטע בתפילה הוא בודאי יצליח לכוון וא"כ זה לא שאינו יכול אלא שאינו רוצה מספיק לכוון וא"כ ודאי שיתבע על כך.

תשובה. דע לך יקירי כלל בכוחות האדם - שכל אדם יכול לרכז כוחות [גוף או נפש] לזמן קצר להתאמצות לפעול דבר שהוא מעל כוחותיו הרגילים, אך אי אפשר לו להתמיד בדרגת התאמצות זו לאורך זמן דסוף סוף אדם לא יכול לחיות מעל לכוחותיו.

ומהכלל אל הפרט, זה נכון שתמורת איזה תמריץ כספי או אחר אדם יכול להתאמץ יותר מכוחותיו הרגילים ואפילו להכריח אי"ע לכוון בכל התפילה אבל אין ביכולתו להתמיד בכך דרך קבע.

ואוסיף לך ידיעה יקרה - הנה מצד אחד אדם מחויב ליתן את מלוא כוחו בעבודה ואם יפחית ממלוא כוחו הרי הוא מקצר בחובתו כלפי שמים, ומאידך אם ירבה בהשתדלות בעבודת המצוות בהתאמצות מעל כוחותיו הוא יזיק לעצמו ותפגם עבודתו [ואם יתעקש עוד להתמיד בהתאמצות יתירה על כוחותיו יוכל להגיע עד כדי התמוטטות], וכאן הבן שואל איך אדע שיעור ההתאמצות האמיתי שלי?

והתשובה לכך כפי שקיבלנו מרבתינו היא שכשאדם מגביר את השתדלותו באופן אמיתי המותאם לכוחותיו ועולה בעבודתו ית' הוא חש במרץ בכל מה שעושה ובעליזת נשמתו, ואילו כשמגביר עוד את השתדלותו מעבר לכוחותיו מתחלפת הרגשתו לתחושת מאומצות והעדר שמחה - וזה לו לאות שהפריז על המידה ועליו להפחית מאמץ.

ה. שאלה. במש"כ גבי היגון דגראה דלרבים מבני דורנו הוא מועל היכולת ואין אדם נתבע עליו דהוא כאנוס על ביטולו אך חייב להשתדל כפי יכלתו, [ח"א, ו', א' - הטעות במזיד] מנלן שזה באמת מועל יכלתו אולי אנחנו לא מספיק לומדים מוסר ולכן לא מרגישים את היגון המבואר בר"י.

תשובה. ירידת הדורות היא מציאות פשוטה הנשקפת אלינו מכל פינה ובפרט בדברים התלויים בלב ואינה צריכה לראייה, ובדורנו פשוט הוא מה שכתבנו שדרגת היגון הנשגבה המבוארת בר"י היא מעל דרגת רוב הציבור [וראה מש"כ המנוחה וקדושה (תלמיד הגר"ח מוואלוז'ין בשער התורה שער א' סי' ו' ובנדמ"ח עמוד קמג) שמי שזכה לחרטה בדרגה הזו (היגון המבואר בר"י) "מיד שורה עליו רוח קדוש וטהור ומזה יכול להיות בטוח שנמחלו עוונותיו" עכ"ל].

[דזה תלוי במצבו אם מוטרד או צלול, עייף או רענן וכיוצא"ב] ובכאלו שגגות אפשר שהחויב הוא רק להוסיף זהירות שבאומדנא דיליה תועיל לו לזמן מוגבל [ואפ"י קצר] כ"א לפי יכולתו, ועייין.

והנה הגם שלימוד המוסר בודאי מרומם דרגת כל אדם באשר הוא – עם כל זאת אין בכוחו לרומם כל אדם עד שירגיש יגון בכל חטא מזיד כמי שנשאר נקי מכל נכסיו, ומשכך אין לתלות בחוסר שקידת לימוד המוסר את חולשתנו לאחוז בדרגת היגון [וכבר כתבנו בקונטרס שכ"א חייב להשתדל להגיע לאיזה דרגה ביגון כפי יכולתו וזה ע"י לימוד המוסר והתבוננות בדברים שכתב הר"י בעיקר הזה].

ו. שאלה. כתבתם [ח"א, הטעויות שבחרטה] שלחרטה אין שיעור המעכב ובכל צער יוצא יד"ח החרטה והבאתם כמה ראיות וא' הראיות מנוש"כ הר"י אות יט "החרטה והודוי בכלל מודה כי המתוודה מתחרט" וכתבתם שמוכח דנקט הר"י בפשיטות שכל שהגיע לכלל וידוי יש לו חרטה, עכ"ד. ולענ"ד אפשר שלא אמר כאן הר"י ענין מציאות שדרך המתוודה שמקדים חרטה לוידי' אלא כוונתו שכל שלא מתחרט על מעשהו בשיעור הנצרך אין זה נקרא בשם וידוי אלא הוא דבור בעלמא, ולכן כשאמר קרא 'מודה ועוזב ירוחם' נכללו בלשון 'מודה' שני העיקרים חרטה [בשיעור הנצרך] וידוי.

תשובה. נראה לדחות הצעתך בפשט הר"י מכמה טעמים :

(א) היותר פשוט בפירוש הר"י הוא כדברינו שהר"י הביא מקור לחרטה מן המציאות הפשוטה שאין אדם פותח פיו ב'וידוי' מבלי שקדמה בליבו מחשבת חרטה על הדבר, משא"כ לפירושך צריך לומר דבר 'לומדעס' שבשם וידוי איכא לתרתי: החרטה בשיעור הנצרך, והוידוי. [ומקובלנו מרבנותו שבד"כ היותר פשוט, ובפרט בהלכה, הוא היותר אמיתי].

(ב) דרך הר"י בכל הספר לכתוב דברים המבוארים ואילו לפי הצעתך סתם הר"י דבריו במקום שהיה לו לפרש – דבשלמא לדברינו שהר"י מציאות פשוטה קאמר הרי שהדבר אינו צריך שום תוספת ביאור, משא"כ לדברך שכוונת הר"י שלשון ודוי שייך רק כאשר יש חרטה בשיעור הנצרך, הרי שאין הדבר מבואר מאליו והיה לו לפרש [ומסתמא לפי דרכו בכל הספר היה לו גם להביא ראיה לדבר מאיזה פסוק].

(ג) הנה אם היתה כוונת הר"י כדברך שנידון דבריו הוא מושג הוידוי ובא להשמיענו שכולל הוא לחרטה הל"ל כי הוידוי יש בו חרטה, ואילו הר"י קאמר כי המתוודה מתחרט ובוזה נידון דבריו הוא הגברא המתוודה מהם מעשיו, וקמ"ל שלמעשה הוידוי של הגברא יש רקע מוקדם ומוכרח של מחשבת חרטה.

(ד) אם כדברך שמושג הוידוי כולל בתוכו את עיקר החרטה תיקשי לן אמאי בעיקר החרטה הביא הר"י מקורו מפסוק בנביא ירמיה ולא מפסוקי תורה שהתפרש בהם חיוב הוידוי.

ז. שאלה. כתבתם [בח"א הטעויות שבחרטה הערה 26] דצריך להבין מה ההבדל בין עיקר החרטה [שהוא מהג' המעכבים] לעיקר היגון, ובאתם דמאות החרטה היא המחשבה הלאי שלא הייתי עושה זאת וכדסיים הר"י "הוא אשר דיבר ירמיה ע"ה אין איש נחם על רעתו לאמור מה עשיתי", והיגון ענינו הוא הרגשת צער מרירות הלב על מה שעשה, עכ"ד. ולא הבנתי: א. מדוע לא לפרש פשוט שהיגון הוא דרגה יותר גבוהה של חרטה וצער. ב. איך רואים מסיום דברי הר"י שהביא את הפסוק בירמיה שמהות החרטה היא כמו שבאתם.

ג. אם החרטה היא ענין שכלי שמתחרט על מעשהו למה כתב הר"י בעיקר החרטה יבין לבבו... וישיב אל לבו... ויאמר בלבבו.

ד. אם לחרטה אין שיעור המעכב למה הר"י האריך כ"כ בעיקר החרטה ולא הסתפק בלכתוב רק דהחרטה היא שיתחרט ויחשוב הלואי שלא הייתי חוטא ושהדרך להגיע לחרטה היא ע"י שיבין שיש עונש ונקם ושלם על העוון, דהרי המחשבה על העונש ודאי מספיקה להגיע לחרטה כל שהיא.

תשובה. א. הנה בכל אחד מהעיקרים פשוט דיש דרגות באיכות עשייתו וכמו דמפורש בעיקר היגון [אות י"ג] ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרירות ועוצם היגון¹³, ועם זאת לא חילק הר"י בעיקר היגון להיות שם אחד עד לדרגא מסוימת של מרירות ושם אחר לדרגות שמעבר - אלא בשם היגון כלל הר"י את כל דרגותיו, וכן הוא בשאר העיקרים, וכ"א מהעיקרים הוא שם לסוג ענין השונה במהותו מהשאר.

נמצא שעיקרי החרטה והיגון שהר"י קבע כ"א בתור עיקר בפ"ע, מובדלים הם מהותית זמ"ז כמו כל שאר העיקרים שפשוט לכל שנבדלים במהותם זה מזה.

ב. הר"י [אות י'] הביא מקור לחרטה מפסוק [ירמיה ח', ו'] "אין איש ניחם על רעתו לאמר מה עשיתי" [וכן הר"מ (תשובה ב, ב) כתב "וכן יתנחם על העבר שנאמר כי אחרי שובי ניחמתי" (ירמיה לא, י"ח)].

וענין הנחמה מבואר ברש"י עה"פ [בראשית ו, ו] "וינחם השם כי עשה את האדם בארץ וגו'" וז"ל "... **נהפכה מחשבתו**... וכן כל לשון ניחום שבמקרא לשון **נמלך** מה לעשות וכו' [כמו] "וינחם השם על הרעה" עכ"ל. וכן הוא מבואר במצודות על פסוק המקור דר"י בירמיה, שכתב אין איש ניחם - ענין חרטה והיפוך מחשבה כמו פן ניחם העם עכ"ל.

חזינן מבואר להדיא 1. שהנחמה היא החרטה. 2. שעניינה היות האדם נמלך וחוזר בו ממה שחשב או שעשה בראשונה.

ובענין התשובה הנחמה היא המחשבה הלואי ולא עשיתי זאת כמבואר בר"מ [תשובה ג, ג].¹³

ג. לאחר שהארכנו לבאר שהחרטה מהותה ענין שכלי ולא רגשי, והיינו ידיעת והבנת ה"עסק ביש" שנעשה בחטא, הנה צריך לדעת שלא כל ידיעה כוללת בתוכה את ה"הבנה" שבה. שיתכן מצב באדם בו הוא יודע דבר בשכלו גרידא אך מנותק מההבנה שזה נוגע אליו¹⁴.

וכדמצינו במחשבה על העונש [שהיא הראשונה שבמחשבות החרטה¹⁴] שביאר הגר"ס באגרת ט' שלא די בידעת העונש לבדה אלא צריך **למשוך לנפשו את ההבנה שהוא עצמו יהיה הנענש**, עיי"ש. [וכ"כ בקיצור בריש אגרת המוסר].

וכן במחשבה על יום המוות [שהיא האחרונה שבמחשבות החרטה¹⁵] כתיב [קהלת ז, ב] 'טוב ללכת לבית האבל וכו' והחי יתן אל ליבו' וכתב התרגום "ויתן לליביה מילי דמותא וכו' ויתוב בתיובתא

¹³ וז"ל שם כל מי **שניחם** על המצוות שעשה וכו' ואמר בלבו ומה הועלתו בעשייתן **הלואי לא עשיתי אותן** וכו' עכ"ל וכן הוא בר"מ [שבועות פ"ו ה"א] מי שנשבע שבועת ביטוי **וניחם** על שבועתו וראה שהוא מצטער אם יקיים שבועה זו **ונהפכה דעתו לדעת אחרת** וכו' עכ"ל.

¹⁴ ראה כעיי"ז ב"ידיעת בית רבו" [שבועות ה. ברש"י] באדם שידע שנגע בטומאה אך ידיעה זו היתה מנותקת מליבו ולא הביאה אותו כלל להזהר על פיה.

¹⁵ הר"י באות י' האריך בשבע מחשבות המביאות לחרטה ונציין בקצרה: א. עונש יסורים בעוה"ז. ב. טמאתי נפשי ונעשיתי רע בעיני השם. ג. הרוחתי הנאה זמנית במחיר הפסד שכר נצחי. ד. נדמיתי לבהמה [שהולכת רק אחר הערב לשעתו]. ה. עשיתי הפך התכלית שבעבורה נבראתי. ו. הייתי אף גרוע מבהמה [בכפיות טובה]. ז. זכרון יום המות.

קדם מרי עלמא" והיינו דלא סגי בשביל התעוררות לחזרה בתשובה בעצם ההליכה לבית האבל וידיעת המוות אלא צריך עוד להשיב לליבו שגם הוא עצמו סופו ככה למות.

ופשוט שאי אפשר לחרטה דתשובה להיות רק ידיעה בלי ההבנה שהדבר נוגע אליו, שהרי כל ענינה הוא להגיע למחשבה 'הלואי שלא הייתי עושה זאת' - ובזה מתבארים לשונות הר"י יבין בלבבו, ישיב אל ליבו וכו'.

ד. הנה גם בחרטה שמהותה ענין שכלי, הוא המחשבה של 'הלואי שלא הייתי עושה זאת', יש דרגות. והר"י מנה שבע מחשבות שונות זו מזו המביאות [כ"א בפ"ע] את החוטא להבנה של 'הלואי שלא הייתי עושה זאת'.

והגם שמי שמתחרט רק מחמת המחשבה על העונש הצפוי לו הוי חרטה¹⁶ מ"מ פשוט שכל המוסיף לעצמו עוד מחשבה ממחשבות החרטה הללו מתחזקת חרטתו. וע"י התחזקות החרטה יתחזק היגון ועזיבת החטא, ובזה מבואר מדוע האריך הר"י כ"כ בעיקר החרטה.

ת. שאלה. כתבתם בח"א הטעות השניה, שמי שמקבל ע"ע לפרוש מהחטא אבל רק לזמן קצוב לא קיים את עיקר הקבלה ובהערה בארתם משום דבעינן שהקבלה תהיה שלעולם לא ישוב לחטא. ונראה להעיר, דהרי מבואר בגר"ס [והבאתם את דבריו בח"ב תשובת המזיד אות ד'] דאם מקבל לעזוב את חטאו רק בבחי' הקלות זה נחשב לעזיבת החטא ולקבלה וזוכה להתכפר על הבחי' הקלות, ולפי"ז י"ל שאם קיבל ע"ע לפרוש מחטאו רק לזמן קצוב זה נחשב כקבלה להבא על הבחי' הקלות שהרי לפרוש מהחטא לקצת זמן קל לו, ולכל הזמן קשה לו.

תשובה. כל חידוש הגר"ס בקבלה על בחינות הקלות היה שאף זו נחשבת קבלה דתשובה משום שבחינה הקלה שבעבירה חשיבא מין בפ"ע לעומת בחינה הכבדה [כלשונו באגרת ח' "אשר למין בפ"ע יחשבי"] ובתור מין בפ"ע ניתן לקיים בה מצות תשובה בפ"ע [דלא נימא דהוי רק קבלה לחצאין שאינה כלל בגדר הקבלה המחויבת],

אבל גבי עצם דין הקבלה שצריך שהקבלה תהיה לעולם¹⁷ לא חידש הגר"ס מאומה, ואדרבה, בהדרכתו [שם] כתב "נקל לפניו לקבל ע"ע קבלה של קיימא לשמור אותו בגדר הקלות לפניו" - הא קמן מבואר בדבריו שקבלת הבחינות הקלות היא לעולם¹⁸.

וממילא כל שהקבלה היא לזמן קצוב הרי שאיננה לעולם. דוגמא לדבר, המקבל ע"ע למשך שבוע או חודש או אפילו שנה להמנע מדבורים בטלים באמצע הלימוד משך חמש דקות הראשונות של

¹⁶ וראינו שיש שרצו לומר דאם מתחרט רק מחמת העונש אי"ז חרטה כיון דלא איכפ"ל מעצם מה שעבר על ציווי ה' ורק אינו רוצה להענש, אמנם פשוט הר"י כאן דגם זה חשיב חרטה, ומבואר כן בדבריו [ש"ב, ב] וז"ל ותראה במנהג בו"ד כי יחטא איש לאיש ובעת צרתו יתחרט ויכנע אליו מפני שהוא צריך לעזרתו תהיה החרטה הזו גרועה בעיני חברו, כענין שאמר יפתח ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם. ומחסדי השי"ת שהוא מקבל את התשובה מתוך הצרה ותהי לרצון לפניו ויאהב נדבה את החוטא וכו' עכ"ל. הרי שאף מי ששב על מנת להנצל מאיזו צרה נדבת השם היא לקבל את תשובתו.

¹⁷ כלשון הרמב"ם [תשובה ב, ב] הו"ד בריש הקונטרס "שלא ישוב לזה החטא לעולם", ופשוט הוא בכל הראשונים והפ"י, הובאו מקצתם בטעות השניה הע" 8.

¹⁸ וכן היא המשמעות בכל מה שהדריך הגר"ס את המתקשים שיקבלו רק על הבחינות הקלות, שבהדרכתו בא "להציל" את קיום עיקר הקבלה שהוא לעולם, שאם היה ניתן לקבל את קבלת התשובה רק לזמן קצוב קצר שקל לשמרו הרי שלא היה צורך בכל זה והיה אפשר להשאיר בקבלה הרגילה שהיא על כל הבחינות שבחטא.

[ועוד יש לדייק כן מלשונותיו - דז"ל סוף אגרת ז' ומזה התקוה לבוא לאיזה בחינה בהעבירה הלזו ביוה"כ לבע"ת גמור לקבלת עזיבת החטא בבחינה הקלה לפניו **קבלה אמיתית** וכו' עכ"ל, וז"ל באגרת ט"ו והאדם צריך לחפש דרכיו לעשות **קבלה חזקה** כמעט בכל פרטי עניניו להשמר לכה"פ את אשר נקל לפניו בכל פרטי התורה והמצוות וכו', עכ"ל].

ובאמת סברא פשוטה היא שא"א לקבלה שאיננה לעולם. הגע בעצמך, אדם שהכה את חברו ובא לבקש מחילתו ומבטיחו שלא ישוב עוד להכותו - אבל רק לשבוע הקרוב...

הסדר- עדיין אין זו קבלת הבחינה הקלה של הגרי"ס, רק יש כאן קבלה חשובה של 'דרכי התשובה' ותועלתה מרובה. [וראה עוד בתשובה הבאה].

ט. שאלה. ראיתי את תשובתכם האחרונה במכתב [מהדו' י"א אלול ע"ו] בענין אם קבלה לזמן קצוב נחשבת לקבלת הבחינה הקלה של הגרי"ס. ועדיין יש לי לשאול, מה הדין בשמקבל עליו פרישה מדיבורים בטלים באמצע הלימוד למשך חמש דקות הראשונות של הסדר וזאת לכל ימי חייו- לעולם. האין אז קבלה לזמן קצוב שיש בה גם את הגדר של קבלת התשובה שהיא לעולם?

תשובה. האופן הזה נראה ששייך לקבלת התשובה,

דמהות 'הבחינה הקלה' היא לפי אשר "יקל על האדם להשמר מן העבירה" [לשון הגרי"ס באגרת ז'] ודבר זה תלוי בהרבה גורמים: הזמן [אינו דומה יום הפורים ליוה"כ, וכיוצא"ב] והמקום [אם נמצא ברחוב או בביהמ"ד, וגם בביהמ"ד יש חילוק ליד מי הוא יושב, עם מי הוא לומד וכיוצא"ב] והרגשותיו [אם עייף או רענן, מצב רוח עצב או שמח, מוטרד או צלול וכיוצא"ב], וא"כ משך זמן הקבלה [שלזמן קצר היא קלה] הוא רק אחד מן הגורמים המגדירים את הבחינה הקלה.

וממילא התולה את הבחינה הקלה שלו רק במשך זמן קצוב הרי שבהכרח יהיו זמנים ואפנים שבהם יתרחב זמן הבחינה הקלה להיות יותר מאותן חמש דקות שקבע לעצמו, ונמחיש הדבר בביצורים: מי שמקבל ע"ע להמנע מלדבר דברים בטלים בחמש דקות הראשונות של הסדר, הרי בהכרח שיהיו זמנים ואפנים שיהיה קל לו להמנע מדיבורים בטלים מעבר לאותן חמש הדקות ממש כמו בחמש הדקות הראשונות, וכן מי שמקבל ע"ע ללמוד כל יום חמש דקות מוסר, הרי שבהכרח יהיו זמנים ואפנים [כגון בזמן סדר מוסר הנהוג בישיבות בר"ה לפני תקיעות או בשאר זמני התעוררות] שיקל עליו להוסיף בזמן הלימוד מעבר לאותן חמש בדקות כמו ללמוד חמש דקות בלבד, ועל זמנים נוספים אלו [שהם באותה בחינה קלה] לא קיבל כלל- הם "נשמטו" מקבלת הבחינה הקלה ונמצא שקיבל לעולם רק על חלק מהבחינה הקלה הזו.

ועוד, שמטבען של דברים הולך וגדל הזמן שקל לשמרו מעבר לאותה קבלה של חמש דקות הראשונות וכתוצאה מכך הזמן שקיבל לשמרו בבחינה הקלה מתקטן והולך ביחס לזמן האמיתי שלה ונמצא שקיום הבחינה הקלה הולך ונחלש במרוצת הימים.

ומ"מ נשאר קיום מסוים לבחינה הקלה לעולם.

והרוצה לקבל לגמרי את הבחינה הקלה של פרישה מדיבורים בטלים או של לימוד המוסר, יוסיף בקבלתו שכל שירגיש בסיום החמש דקות שקל לו להמשיך בהמנעות מהדיבורים הבטלים או להמשיך בלימוד המוסר הרי שהוא מקבל ע"ע להמשיך עד שירגיש בקושי.

ויש להאיר שגם הדוגמאות שהבאנו בקונטרס לבחינה הקלה [תשובת המזיד הע' 34] בענין לה"ר ובטול תורה נאמרו רק באופן כללי להמחשת ענין קלות וכבדות, אך בבואנו לקיום המעשי הרי שלעולם צריך להשקיף על עצם הקלות, והיינו שיוסיף בקבלתו כנ"ל שבמקרים שירגיש שקל לו אף באופן שנחשב כבד [לדוגמא בזמן שגם בפני כמה חברים קלה לו שמירת הלשון] הרי שמקבל ע"ע לשמור לשונו גם באופן זה עד שירגיש בקושי.

מכתב ב'

לכבוד הרה"ג בעהמ"ח קונטרס מעשה התשובה שליט"א
שלומכן ישגא,

ראשית אודה מאד לכת"ר על שהאיר את עיני בהרבה דברים במצות התשובה, זכיתי
ללמוד את הקונטרס כמה פעמים וכל פעם גיליתי בו דברים חדשים נוספים.

ולענ"ד הקונטרס יש בו תועלת גדולה לב' דברים:

א. לדעת את הלכות תשובה באופן מעשי מפורט וברור.
ב. להראות שהרבה מהדברים הגורמים לאדם רפיון ויאוש מקיום מצות התשובה אינם
נכונים ואפרט חלקם:

1. גם אם חוזר לחטאו שוב ושוב אי"ז ראייה שלא זכה לתשובה.
2. עשרים העיקרים שנמנה השע"ת אינם מעכבים לזכות לתשובה וכפרה.
3. גם החרטה שהיא מג' העיקרים המעכבים, א"צ שיעור גדול ומספיק שחושב הלואי ולא
הייתי עושה זאת.
4. גם הקבלה להבא שלא ישוב לעצם החטא לעולם שהיא העיקר הקשה בתשובה [בפרט
בחטא שדש בעקביו] אינה גדרשת בכל החטאים אלא רק בחטאי מזיד ולא בחטאי שוגג,
ולא במעלות ומדרגות ולא בדברים שמעל יכולתו, ולא במידות שחיובן מ"והלכת
בדרכיו".

אנחנו עדיין אני מרגיש רפיון ידים מכיוון שבאותם חטאים שאני דש בעקבי [כביטול
תורה, לשה"ר, שיחה בטילה באמצע הלימוד ובהמ"ד וכו'] אני מרגיש שאין בכוחי לקבל
לעזוב לגמרי את החטא, והגם שהבאתם [תשובת המזיד אות ה'] את עצת הר"י לקבל לזמן
קצר ואח"כ להמשיך לעוד זמן קצר וכו', גם זה אני מרגיש שאין בכוחי לעזוב לגמרי את
כל החטאים אפי' רק לזמן קצר, ואכן ראיתי שהבאתם שם גם את הדרכת הגרי"ס לקבל
רק על הבחי' הקלות שבחטאים שזה אכן יש בכוחי, אבל כתבתם שם שבקבלה על הבחי'
הקלות לא זוכים עדיין לכפרה שלימה גם על הבחי' הכבידות, ונמצא שביהכ"פ אני לא
אזכה לכפרה שלימה על כל העבירות!

ועוד אני מרגיש שאני לא יכול לקבל עזיבת החטא אפילו בבחינות הקלות על כל החטאים
כולם בב"א, וכל זה מביאני ליאוש מלהתחיל בעבודת התשובה. ושמעתי מכמה מחברי
שגם הם מרגישים כמוני ואודה מאוד לכת"ר אם יוכל לישיב דעתי בענין גדול זה.

תשובה

א. הנה השורש להרגשתך והרגשת חבריך הוא מה שרגילים העולם לצפות להשגת שלימות הכפרה
והטהרה ע"י תשובת יוה"כ בכל החטאים כולם, ונסמכים בזה על הכתוב ביוה"כ [ויקרא ט"ז, ל]
מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו, וככל שמחשבת הטעות הזאת מושרשת יותר בלב האדם כך הוא
יותר מרגיש מופתע לרעה ומאוכזב כאשר נוכח לראות שלא עולה בידו להשיג כפרה שלימה
ביוה"כ"פ וגם יותר מתקשה לקבל שמצות התשובה פעמים מצריכה עבודה ממושכת להשגת
שלימות הכפרה.

ראשית יש לדעת ששלימות הכפרה לא תמיד ניתנת להשגה ביוה"כ לבדו ויותר ממנה שלימות הטהרה. הנה על מזיד בעוונות החמורים [שיש בהם כריתות ומיתות ביי"ד] לא ניתן לזכות בשלימות הכפרה ביוה"כ, והשגתה מגיעה רק עיי יסורים¹⁹ או עיי עמל התורה, חסד, תפילה וצער הנפש על עוונות²⁰, וכן הוא אף גבי חטאי שוגג החמורים [דוגמת שגגת שבת] בזה"ז שאין לנו קרבן חטאת להשלים את הכפרה²¹.

ואף במקום שהושגה כפרה שלימה עדיין אפשר שיהיה חסר בטהרה ובריצוי להשי"ת כדכתב הר"י [ש"א, ט'] "והנה מדרגות רבות לתשובה וכו' ואמנם לכל תשובה²² תמצא סליחה [היינו העברת העונש ממנו], אך לא תטהר הנפש טוהר שלם להיות העוונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את לבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר" - וזאת מבאר והולך בכל השער הראשון בביאור כל עשרים עיקרי התשובה, ששבעה עשר מהם הגם שאינם לעיכובא בכפרה מ"מ מעכבים הם בטהרה ובריצוי, ועשייתם היא עבודה גדולה וממושכת אשר פעמים צריכה יותר מיו"כ אחד²³.

ואף גבי עצם השגת הכפרה עיי ג' העיקרים המעכבים, מי שיש לו הרבה עבירות שמורגל בהן יהיה קשה לו מאוד לקבל קבלה אמיתית בב"א על כולו, וכבר עמד בזה רבינו הח"ח [בית ישראל פ"ו] וכתב "אף שלשוב בתשובה שלימה על כל מה שקלקלנו בפעם אחת בזמן קצר אי אפשר מ"מ יש בידינו להתחיל בתשובה בהדרגה וכו"²⁴.

ומ"מ פשוט וברור שלא שייך יאוש מאיזו מצוה מפני אריכות הדרך להשגתה [וקצת דומה הדבר למצות ת"ת שכ"א מבין שהדרך להשגת ידיעת התורה (ואצ"ל שלימות) היא ארוכה ובהדרגה].

וכבר עמד בזה מרן הגרי"ס באגרותיו ויצא לחזק לב הבריות שלא להתפתות לעצת היצר המייאש את האדם מקבלת התשובה בראותו את גודל התאוה וקושי הקבלה לכיבוש היצר וכתב באגרת ז' שהנה לא יכבד לפני האדם בעת היותו מדוכא ביסורי חולי לעמול לחפש ולראות להקל מחלתו - ומדוע לא נעשה כן לנפשנו לראות לכה"פ לקיים המצוות הקלות לפנינו לקיימם ולהשמר מהעבירה בבחינה הקלה אשר תצילנו מיסורים קשים ומרים רח"ל, **ובזה אין מקום ליאוש לפני האדם** אם ישים לבו ונפשו להשגיח בהנהגת צרכי הגוף [ללמוד מזה] להשתמש כך בצרכי הנפש, עכ"ד.

¹⁹ ברייתא יומא פו. עבר על כריתות ומיתות ביי"ד ועשה תשובה, תשובה ויוה"כ תולין **ויסורין ממרקים**. [אבל מה שכתוב כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם שהוא אמור על הטהרה שהשי"ת מטהר אותנו מן העוון ומכפר עלינו כפרה שלימה ביום הכפורים בלא יסורים, זה נאמר על מצות לא תעשה, אבל על כריתות ומיתות ביי"ד תשובה ויוה"כ תולין ויסורים ממרקים" - לשון הר"י שייך אות י"ז].

ולשון הסיפא דקרא "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" - הר"י שם פירשה דאין זה הבטחה אלא ציווי, דזו מ"ע לעשות תשובה ביוה"כ, והר"מ [תשובה א', ד'] הגם שפירשה בתור הבטחה, מ"מ פירש דזה קאי רק אהלאוין הרגילים.

²⁰ הר"י בש"ד י"א - י"ב מקרא בחדסד ואמת יכופר עון.

²¹ הר"י גבי עוון הכרת [ש"ד, ב'] "לא תושלם כפרת החוטא בו גם בשגגה עד שיביא חטאת וכו', אכן יתכפר עונו ביסורים וכו' ויש עצה ותקנה לחוטא במעשים טובים להגן עליו מן המכאובים וכו' עכ"ל, ועיי' בנספח ג' אות א'.

²² מיירי לאחר שעשה לכל הפחות את שלושת עיקריה המעכבים כמש"כ באות י"ט "ואין תשובה פחותה משלושה אלה".

²³ אכן יש משמעות ברי" [ד, ח] שמסגולת יוה"כ גם לחון את השבים בתוספת ריצוי אף שלא השלימו את עבודת העיקרים שאינם מעכבים, וכן משמע ברמח"ל [דרך השם, פ"ח אות ה'].

²⁴ והנה הח"ח שם הציע סדר עבודה להתחיל בתיקון חטאי הדיבור משום היותם שכיחים [ונראה גם משום שחיובם מה"ת] ונראה עוד להוסיף שמוטב להתחיל באותם עבירות שהם שורשיות ומושכות אחריהם אחרות [דוגמת שמירת הראיה, התחברות לחברה רעה, ביטול התבוננות מוסרית].

ובענין זה ממש הרחיב רבינו הח"ח טובא [בהקדמת שמיה"ל] וערך לפנינו את שתי טענות היצר [בדוגמא של שמירת הלשון] ¹ "מה תועלת תגיע לך אם תלמד ותעמיק בזה הענין? האם תוכל להגיע עד קצבתה ולשמור את פיך בכל ימי חיידך? הלואי ימשך הקיום על יום או יומים!", ² ואפילו בזה הזמן המועט, האם תשמור בכל הענינים שצריך לשמור? וכו', טוב לך שלא תתחיל בזו המידה כלל וכו' עכ"ל בהצגת דברי היצר, ועיי"ש בתשובותיו הנעימות עם משליו הנמרצים המבטלים מכל וכל את דברי היצר הללו. וכבר באו בקונטרס הדרכות פשוטות השוות לכל נפש לאלו המתקשים בקבלת התשובה, קחם משם ועשאו עטרה לראשך. ויש לך לשמוח בהביטך אל כל הצלחה להוסיף משהו בעזיבת החטא ²⁵ ואל תרבה להביט אל אשר עדיין חסר לך.

---

²⁵ וז"ל הגרי"ס [אגרת זו] "אכן גם המעט טוב מאוד, אין ערוך לה בעניני תבל" ועוד "ובכל בחינה קטנה שבקטנות [שבקבלת התשובה] אין ערוך ואין די באר הצלחת נפשו להנצל מצרות רבות ונצורות ואין לנו דָּוָל גדול מזה".

תקציר הקונטרס למעשה

א. עיקרי התשובה המעכבים הם א. חרטה. ב. וידוי. ג. עזיבת החטא. ותכלית עזיבת החטא היא הקבלה להבא שמקבל ע"ע לעזוב את חטאו עזיבה עולמית, והמקיימם לבדם כבר קיים מצות תשובה [שע"ת ש"א, י"ט] וזוכה לסליחה [שע"ת א, ט] ולכפרת העונש על חטאיו¹ [המבי"ט בבית אלקים ריש פ"ב].

עיקרי התשובה המעכבים

ב. אכן כתב הר"י [א, ט] לבאר הצורך בתוספת שאר עיקרי התשובה שאינם מעכבים [כגו' היגון, הבכי והדאגה] "כי לא תטהר הנפש טהר שלם להיות העוונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את לבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר", וזאת מבאר והולך בעשרים עיקרי התשובה².

הצורך בשאר עיקרי התשובה

ונראה בר"י דשאר העיקרים הגם שאינם לעיכובא הם חיוב מן הדין³ לכתחילה [ראה בפנים הקונטרס בחלק ב' תשובת המזיד, אות ח'], אכן המבי"ט [פ"ג] כתב "וראוי לכל בעל תשובה שיהא זהיר בכל אותם העיקרים" ומשמע מלשונם שאינם חיוב מן הדין⁴.

גדר חיובם

ג. והנה חלק החרטה והוידוי הם קלים לקיימם, **שאינן בחרטה שיעור המעכב**⁵ וכל שחושב הלואי לא הייתי חוטא, ומתוודה, כבר יצא ידי חרטה והוידוי⁶.

החלק הקשה שבתשובה

אכן הקושי מצוי בקבלה להבא [רס"ג ואור ישראל - הובאו בתשובת המזיד הערה 11] שצריך להגיע להסכמה גמורה בלב, שכל ימי חייו יתאמץ להלחם עם פתוי היצר החזק כפי זה שנכשל בו.

ד. נתבאר בקונטרס [ח"א, "הטעות השלישית"] שכל חיוב הקבלה הנ"ל שייך רק על חטא **מזיד** שעבר עבירה בידעיה שעובר כעת עבירה, משא"כ העובר בשוגג שלא בחר לעבור על צווי ה', כיון שלא נעשית העבירה מדעת אין יכול לקבל ע"ע בהחלט שלא יכשל שוב **בשגגה זו** לעולם.

באיזה חטאים צריך לקבל שלא ישוב לעשותם

אלא כפי התביעה שיש על השוגג שהיא חוסר יראת שמיים וחוסר זהירות⁷ כך הוא תיקונו לקבל ע"ע להוסיף זהירות ושימת לב שלא יכשל להבא [ר"י משלי, מבי"ט וחזו"א - הובאו בקונטרס בחלק תשובת השוגג] ויתבאר עוד לקמן אות י'.

¹ וה"מ בביטול עשין אבל מזיד בלאוין הרגילים מתכפר ביוה"כ לגמרי, ובלאוין החמורים של כריתות ומיתות ביי"ד צריך תוספת יסורין לגמר כפרתן [יומא פ"ו].

² ועי' יזכה למעלת הריצוי שהשם "יחפוץ בו וירצהו כאשר אם לא חטא" [א, מ"ב].

³ מיהו ראה בפנים הקונטרס בחלק ב', תשובת המזיד אות ז' הערה 41 דנראה שיש מהעיקרים שהם מעל דרגת רוב הציבור ובהם אנו כאנוסים עליהם. **ובחטאי שוגג** משמע בר"י (ש"ד - יד) שרק בחמורות של כריתות ומיתות ביי"ד צריך לתוספת עוד ג' מהעיקרים תפילה יגון ודאגה ותו לא [ואינם לעיכובא - ק"ו ממזיד], ואילו בשאר לאוין א"צ אף לכתחילה להוסיף מאומה על הג' המעכבים [ראה בחלק תשובת השוגג הערה 11].

⁴ וביאר שהם כדי שתתקיים התשובה בידו ולא יחזור למה שחטא בו. ואפשר שנקט דלא כהר"י משום שהר"מ ועוד ראשונים לא כתבו בתורת חיוב או שלא כתבו כלל, וכן נראה דנקט בהנהגות ישרות להגר"ח מוולוז'ין סי' ע"ו.

⁵ ראה בח"א הטעויות שבחרטה הערה 26 שכן מבואר בר"י [ש"א אות יב ואות יט] וכן משמע בר"מ [תשובה ב, ב] ברש"י ומאירי יומא פה: וכ"כ המנוחה וקדושה [תלמיד הגר"ח מואלזין] והפחד יצחק ועוד עיי"ש.

⁶ **נמצא שאין מקום ליאוש ממצות התשובה** מחמת חסרון ברגשות החרטה והיגון, **דבחרטה אין שיעור המעכב**, והיגון אפילו בחטאי מזיד אינו לעיכובא.

⁷ ראה תשובת השוגג הערה 2 שכ"כ רש"י (יבמות פז:) והרמב"ם (קרבנות שגגות הו, והרמב"ן [שער הגמול] והרבינו יונה [אבות ב, ד] ועוד.

תקציר למעשה

וכן נתבאר [שם, "הטעות הרביעית"] שאפילו בחטאים מדעת ישנם דברים שהם מעל יכולת רוב בני דורנו שבהם אין אנו נתבעים על זה דהוי לן כאונס [ראה דוגמאות שם]. אכן אם ביכלתו לקיים חלק מהדין כדוגמת כוונה בתפילה שיכול לכוון בחלק מהתפילה [לפעמים], הגם שאינו מחויב לקבל ע"ע שלעולם לא ישוב לחוסר כונה בתפילה, מ"מ מחוייב לקבל ע"ע לכוון כפי יכלתו וחלילה לזלזל במעט שבכוחו לעשות.

עוד נתבאר [שם, "טעות החמישית"] שצריך לבדוק האם החטא הוא באמת עבירה גמורה או רק חסרון בדברים שהם מדרגות ומעלות כדוגמת חסרון בהתמדת ה"שויתי" וכיוצ"ב, שבאלו אין התביעה על חסרון בהם כתביעה על עבירות גמורות ואינו מחוייב לקבל ע"ע שלעולם לא ישוב להחסיר מהם,

וגדר חיובם נראה שהוא רק להשתדל להתקרב אל המעלה כל אחד כפי כוחותיו [ודומה למה שנתבאר שם בח"ב תשובה על מידות, בגדרי חיוב "והלכת בדרכיו" עיי"ש].

וכן נתבאר [שם, תשובה על מידות] שבהרבה מידות ככעס, תאוה, קנאה ועוד החיוב בהן הוא רק **להשתדל** לתקן וכל שהשתדל ועדיין לא הגיע לתיקון אין עליו תביעה גם אם כעס או קנאה וכיוצ"ב בשאר המידות המחויבות מ"והלכת בדרכיו", עיי"ש⁸.

נמצא שחיוב הקבלה להבא שלא ישוב עוד לחטא הוא רק **בעבירות ממש, שעשאן מדעת⁹ ושאינו אנוס בדבר**.

ה. ג' אופנים בעזיבת חטאי מזיד

א. מי שחטא דרך מקרה - כל עזיבת חטאו היא הקבלה על להבא, והקבלה היא לפרוש מעצם מעשה החטא ולא על המידות או ההנהגות המביאות אליו¹⁰.

ב. הרגיל בחטא **מחמת שרצונו לשוב לחטא** - עזיבת חטאו היא לפרוש בהווה ממעשה החטא וגם לפרוש מן המחשבה לחזור לחטא¹¹, ולקבל על עצמו על להבא.

ג. וכל זה בחטאים שבין אדם למקום, אבל בחטאים שבין אדם לחבירו - עזיבת חטאו בתחילה היא תיקון המעוות: השבת הגזילה, תשלום הנזקין, פיוס¹² ורק לאחר מ"כ הקבלה על להבא לפי הנ"ל.

⁸ ובשיעור ההשתדלות המחויבת האם הוא בכל היכולת והמחסיר מזה מבטל העשה או שאף בהשתדלות מועטה מקיים העשה ואינו מבטל אא"כ לא השתדל כלל- ראה שם מש"כ בזה.

⁹ והמתבונן יראה שבציבור התורני כמעט לא מצוי עבירות גמורות שעוברים עליהם במזיד לתאבון [וכ"ש להכעיס] ח"ו. [וראה שכבר כתב כן בלקט שיחות מוסר (להגרי"א שר ר"י סלבודקא) ח"ב עמוד מט - קג ועוד].

¹⁰ דהפרישה ממידות והנהגות שהביאוהו לחטא היא רק מהעיקרים שאינם מעכבים כדמוכח בר"י ובר"מ- נתבאר בתשובת המזיד הערה 21.

¹¹ ובציבור התורני אין מצוי כלל חוטא שרצונו לחטוא, אכן מצוי בעבירות מסוימות שישנם שדשים בעקבם עד כדי שאין להם צער וחרטה כשעוברים עליהם, ויש להם "הסכמה דיעבד" להמשיך לחיות כך ועי"ז נראה דהויא מחשבתם לשוב לחטא ונכנסים בד"ן זה.

¹² וראה בתשובת המזיד הערה 27 באיזה עבירות לחבירו יש חיוב פיוס.

ו. טיב הקבלה על להבא [בחטאי מזיד]

1. מהותה - שיקבל ע"ע שלא ישוב לעצם החטא לעולם¹³.
2. חוזקה - שיקבל ע"ע להתאמץ ולהלחם כל ימיו עם פתוי היצר החזק כפי שיעור זה שנכשל בו [ח"א, תשובת המזיד, א]¹⁴.
3. אמיתותה – שתהיה לו בשעת קבלתו אומדנא גמורה שיעמוד בנסיון עד כדי שגם יודע תעלומות יכול להעיד על אמיתות קבלתו [שם].

ז. כל שהשב הסכים בלבו **בשעת הקבלה** שלא ישוב לעולם לחטא [וכנ"ל] מיד זכה למצות התשובה [ויתכפר לו כפי ד' חילוקי הכפרה] גם אם אח"כ יצרו נצחו והכשילו שוב בחטא [שם, "הטעות הראשונה"], ויתירה מזו אף אם בעתיד ישוב ויחטא **פעמים רבות** וכל פעם ישוב בקבלה אמיתית הנ"ל - מועילה לו תשובתו בכל פעם¹⁵, **והיינו דאפילו אדם המכיר את עצמו מנסיון חייו של שנים רבות שלמרות קבלתו הוא חוזר אח"כ תמיד לחטאו, הנה כל שקבלתו היתה אמיתית בשעתה הועילה לו וזכה בה לתשובה**^{16,17}.

השב לחטאו לאחר קבלתו

ח. אכן כל מה שמועילה הקבלה היא **כשבשעת הקבלה** הוא מרגיש שיש בכוחו ללחום עם יצרו ומקבל ע"ע שלא ישוב לחטאו, אבל מי שמחמת שחוזר לחטאיו כל שנה כבר מרגיש יאוש שאין ביכולתו לכבוש את יצרו הרי גם אם יקבל ע"ע שלא ישוב לחטאו מ"מ חסר באמיתיות הקבלה שלו, דטבע המתיאש שמאבד את אמיצות הלב הנדרשת לקבלה דתשובה [ראה אריכות בענין היאוש במכתב, תשובה א'].

המרגיש יאוש

ט. גם מי שמשוכנע בתום ליבו שבשלב זה אין ביכולתו לקבל ע"ע פרישה מוחלטת על להבא¹⁸, יקיים את הדרכת הר"י ביסוד התשובה לקבל ע"ע לזמן קצר ובסיומו יחדש את הקבלה לעוד זמן כזה, וכך יחזור ויקבל קבלות לזמנים קצרים פעמים רבות עד שיתרגל בקיומן וימצא עצמו בר הכי לקבל עולמית כדין¹⁹.

הדרכת הר"י ומעלותיה

¹³ והמקבל ע"ע איזו הנהגה טובה של חיזוק בעבודת השם ואפילו כזו המועילה להרחיקו מחטא זה או לקרבו לקיום הקבלה דתשובה הנ"ל - עוד לא קיים את עיקר הקבלה דתשובה המעכבת [ח"א, הטעות "השניה"].

¹⁴ ומצוי שבשעת התעוררות מיוחדת [כשעת יוה"כ וכדו'] אדם מרגיש רצון לקבל ע"ע הרבה ופעמים אף מעל דרגתו - אם מכיר בנפשו שעדיין חסרה לו ההסכמה לעמוד בצער קיום קבלתו במהלך החיים הרגילים שאח"כ, הרי שעומד הוא רק במצב של רצון טוב לקבל ע"ע ועדיין לא קיבל את הקבלה דתשובה. וראה בתשובת המזיד הערה 15 דרך מהגר"י סלנטר לבדוק עצמו בזה.

¹⁵ כן איתא להדיא בדברי רבותינו רס"ג (אמונות ודעות מאמר חמישי, פ"ה) מאירי (חיבור התשובה מאמר א' פ"ט), רבינו בחיי (כד הקמח ערך כיפורים ב' בסופו), מבי"ט (בית אלקים פ"ו), רמ"ק (הו"ד בספר מעלות תשובה שער ח').

¹⁶ וראה תוספת טעם לדבר במכתב א', תשובה א' סעיף ב'.

¹⁷ אכן מכיון שאדם זה נמצא בסיכון שברבות כשלונותיו לקיים את קבלותיו יאבד את בטחונו ביכולתו להתגבר על יצרו ויתאש חלילה מן התשובה, מוטל עליו להתאמץ ולהשתדל יותר ב'דרכי התשובה' ותפילה שלא ישוב לחטא [תשובת המזיד אות ז', ובמכתב סוף תשובה א'].

¹⁸ ובאמת זו מחשבת טעות מהטעיות היצר - ראה מכתב, תשובה א, הערה 3.

¹⁹ ובאופן זה של הצטרפות כל הקבלות הקצרות זא"ז נמצא שהוא **למעשה** כל הזמן ברציפות תחת קבלה שהיא על כל חטאיו. [אכן לא השלים מצוות התשובה עד שיתחזק לקבל לעולם כדין]. וראה עוד במכתב, תשובה א' הע' 4.

ואם מרגיש שגם זה אינו ביכלתו, יקיים את הדרכת הגר"ס [אור ישראל אגרות ו-ח, טו] לקבל ע"ע לעת עתה לפרוש מהבחינה הקלה של העבירה [דהיינו האופן שבו הנסיון הוא יותר קל לעמוד בו]²⁰, דרגה שמרגיש שיכול הוא לקבל ע"ע, וע"י זה יזכה:

- א. להנצל מעיקר ענשי שמים המגיעים על עבירה זו²¹.
- ב. להעמיד עצמו בדרך מעשית של התחלת תשובה ע"י התרגלותו לכיבוש היצר בהדרגה, וע"י יגיע בס"ד בהמשך לקבל ע"ע קבלה שלימה ותשובה שלימה.
- ג. כבר יש לו שייכות לתשובה לענין שיתחשבו בו בדין ר"ה לכתבו בספר החיים²².

י. החילוקים בין סוגי החוטאים

כאמור [לעיל אות א'] עיקרי התשובה המעכבים הם חרטה, קבלה ויודוי. והנה בדין הוידוי אין חילוק בין סוגי החוטאים - שבכולם צריך השב לומר להשם את חטאו. ובדין החרטה יש חילוק קצת בין השוגג למזיד, שהמזיד צריך [ואינו לעיכובא] להתמרמר ולהתבייש טפי²³.

אך בדין הקבלה יש חילוק מהותי בין סוגי החוטאים כדלהלן:

- א. **החוטא במזיד** - נתבאר לעיל [אות ו'] טיב קבלתו לפרוש מעצם החטא.
- ב. **החוטא בשוגג** - נתבאר לעיל [אות ד] שקבלתו שונה מהחוטא במזיד מכיון שלא נעשית השגגה מדעת אין יכול לקבל ע"ע בהחלט שלא יכשל שוב לעולם, אלא כפי ענין התביעה שעליו כך תהיה קבלתו:
- דאם השגגה נעשתה משום חוסר ידיעת הדין עליו לקבל ע"ע ללמוד את דין הדבר שנכשל בו²⁴.
- ואם השגגה נעשתה מתוך חוסר זהירות עליו להוסיף ירא"ש וזהירות, וזהירות זו היא להתבונן במצב שנכשל בו ולערוך המחשבה איך להיות זוכר ונזהר בזה להבא.
- ונכון לנקוט בדבר מעשי המועיל לזכירה [ראה דוגמאות והרחבה בתשובת השוגג הערה 4, ובמכתב, תשובה ג']²⁵.

²⁰ באופן זה הוא אמנם מקבל ע"ע עולמית אך מה שמקבל הוא רק על "בחינות הקלות", ואילו בהדרכת הר"י דלעיל הגם שמקבל ע"ע רק לזמנים קצרים (ברציפות) מ"מ מה שמקבל הוא קבלה שלימה על כל הבחינות שבחטא.

וראה דוגמאות מעשיות לתשובה בבחינה הקלה בתשובת המזיד הערה 36.

²¹ ראה שם הערה 37, טעם הדבר.

²² שם הערה 38.

²³ החוטא בשוגג מחויב להתחרט על שלא נזהר כראוי ומשום כך נכשל ונתלכלכה נפשו בחטא [רמב"ן שער הגמול, ועוד, ראה תשובת השוגג הערה 2], והחוטא במזיד מחויב להתחרט על שהמרה פי ה' ונחר לעבור על צויו. והגם שבחרטה כל שהיא בצרוף ויודוי וקבלה להבא כבר נחשב בעל תשובה ומתכפר לו חטאו, מ"מ הוא צריך להוסיף להתחרט ולהתמרמר ולהתבייש וכמ"ש הר"י בכמה מהעיקרים שאינם מעכבים.

²⁴ ומי שמרגיש שחסר לו הרבה בידיעת כל ההלכות הנוגעות לו למעשה ראה בתשובת השוגג הערה 5 מהי קבלתו.

²⁵ ואם חזר על שגגתו למרות שהוסיף זהירות - נראה שכל שהוסיף זהירות [עפ"י אומדנא דיליה] שתועיל לו לשמרו משגגתו כבר עלתה בידו קבלת התשובה ואין בחזרתו לחטאו עקירה לתשובתו. אכן אחרי שנוכח שלא הוסיף מספיק בזהירות הנצרכת לו לפי ענינו ועליו להוסיף עוד זהירות עד שיוכח שמועילה לו להנצל משגגתו. (ראה מכתב תשובה ג').

נספחים

א. בביאור דברי הרמב"ם "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם"

כתב הר"מ (תשובה ב, ב) וז"ל ומה היא התשובה, שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשה עוד שנא' יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו, וכן יתנחם על העבר שנא' כי אחר שובי נחמתי ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנא' ולא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו. וצריך להתוודות בשפתיו ולומר עניינות אלו שגמר בלבו עכ"ל.

ובמש"כ הר"מ "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם" הביאור המקובל הוא שזה שיעור באיכות הקבלה, שתהיה חזקה בשיעור שיעיד עליו יודע תעלומות שגמר בלבו שלא ישוב לזה החטא לעולם¹. [וכבר נתבאר בראש הקונטרס, שאין הכונה שלא יחטא בפועל לעולם, אלא רק שבאותה שעה שקיבל את הקבלה להבא היתה החלטתו אמיתית שאם היה עומד שוב בפני הנסיון היה כובש את יצרו, עיי"ש].

ויש שהבינו בכוונת הר"מ, [אליבא דהביאור המקובל הנ"ל] שלא די במה שאדם מרגיש בנפשו שקבלתו אמיתית שלא ישוב לחטאו, אלא צריך שאף הקב"ה יעיד עליו שקבלתו עכשיו אמיתית, והגם שלרהיטת לשון הר"מ היה מקום לפרש כן, נראה פשוט שא"א לפרש כן.

דא"כ נמצא שאין אדם יכול לידע אם קיים את מצות התשובה, דאף אם מרגיש בנפשו שקבלתו אמיתית מהיכן יכול לידע אם הגיע לשיעור בקבלה שאף הקב"ה מעיד עליו שכך היא, ולא מסתבר כלל שהקב"ה נתן לנו מצוה שאין ביד האדם אפשרות לידע אם קיים את עיקר הדין שלה², וכן יש להוכיח מברייטא יומא פו³,

אלא נראה דכוונת הר"מ, שאדם צריך לגמור בדעתו לעזוב את חטאו [ולסבול את קושי כבישת היצר] עד כדי שמרגיש אמיתי בקבלתו שאפי' יודע תעלומות יכול להעיד על כך שקיבל באמת⁴. וכל שמרגיש שקבלתו אמיתית כנ"ל, הוי קבלה גמורה דמצוות התשובה.

¹ וכן נראה בחיי אדם כלל קמג סוד"ה וביותר שכתב "עד שיעיד עליו אדון הכל שהסכים בדעתו וכו'".

² וכן יש להוכיח ממש"כ הר"מ בהלכה א וז"ל איזוהי תשובה גמורה, זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשות ופירש ולא עשה, והר"מ ממשיך ומבאר שאי"ז לעיכובא במצות התשובה, וז"ל ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה אע"פ שאינה תשובה מעולה מועלת היא לו ובעל תשובה הוא עכ"ל והנה דבר המסתבר הוא שאדם שעשה תשובה מעולה עד כדי שכלפי שמיא גליא שאם יבוא לידו אותו הנסיון שנכשל בו הוא יעמוד בו מחמת תשובתו ה"ז חשיבא 'תשובה גמורה' כמו מי "שבא לידו דבר שעבר בו ופירש ולא עשה", דאל"ה לא תהיה אפשרות לכל אדם זולת מי שבא לידו נסיון זה מהשמים לזכות לתשובה גמורה אחרי שאסור לאדם להביא א"ע לידי נסיון, וכן מפורש בר"י שער א' אות מט נו"ל העיקר התשעה עשר, עזיבת חטאו בהזדמן לו והוא בתוקף תאותו ואמרו רז"ל איזוהי בע"ת אשר תשובתו מגעת עד כסא הכבוד? כאשר נבחן ויצא נקי באותו פרק ובאותו מקום ובאותו אשה, ומי שלא הזדמן לידו כענין הזה יוסיף בנפשו יראת השם דבר יום ביומו, וכאשר יחליף כח היראה די כבוש בכח הזה את יצרו, הלא בוחן ליבות הוא יבין כי אם יבוא לידי נסיון ויגיע לידו כענין הראשון יציל את נפשו מיד יצרו, הנה הוא לפני השם במדרגה העליונה מן התשובה עכ"ל וראה בנספח הבא שנתבאר באריכות מהות התשובה המעולה ולפי מש"כ שם מבואר טפי שהעושה תשובה בשיעור שכלפי שמיא גליא שיעמוד בפועל בנסיון ה"ז חשיבא תשובה גמורה וא"צ עוד לעמוד בפועל בנסיון, ועיי"ש בהערה 4]. והשתא לדברי הטוענים שכל תשובה צריכה לעדות הקב"ה [ולא סגי באומדנא של השב] שלא ישוב לזה החטא לעולם, יצא שגם בה"ב המבארת את מהות התשובה [שהיא התשובה היסודית] הצריך הר"מ לעדות הקב"ה והרי זה מעלה את השב לדרגת ה"תשובה הגמורה" ממש ובטל כל החילוק בין התשובה הגמורה [המבו' בה"א] לבין התשובה היסודית [המבו' בה"ב].

³ דז"ל הברייטא ת"ר עבירות שהתודה יו"כ זה לא יתודה עליהן יו"כ אחר וכו' וראב"י אומר כ"ש שהוא משובח עכ"ל והיינו שלכו"ע מן הדין פשוט שהועילה תשובתו [ופליגי רק בהנהגה הראויה], ואי נימא דאין לשב אפשרות להיות בטוח שהגיע לשיעור בקבלה שאף הקב"ה מעיד עליו שקבלתו אמיתית א"כ אמאי לא יהיה חייב להמשיך להתוודות כל ימיו שהרי אינו יכול לדעת אם קיים מצות תשובה.

⁴ וכל זמן שאינו מרגיש בטוח בקבלתו [עפ"י אומדנא דיליה] שאם יבוא לו נסיון [בדרגת הנסיון שנכשל בו] יעמוד בו, לא חשיב קבלה.

הקושיות על הביאור הנ"ל שכוונת הר"מ לשיעור באיכות הקבלה

וכל זה כתבנו רק לפי הביאור הנ"ל בר"מ, שכוונת הר"מ לשיעור באיכות הקבלה. אמנם על מהלך זה קשה כמה קושיות:

א. דאם כוונת הר"מ לתת שיעור בקבלה, היה צ"ל **עד** שיעיד עליו יודע תעלומות, והלשון ויעיד עליו יודע תעלומות, משמע שזה דבר נוסף.

ב. דאם זה שיעור בעזיבת החטא, הר"מ היה צריך לכתוב את ה"ויעיד עליו" **בהמשך** לקבלה על להבא ולא לבסוף לאחר ענין החרטה [ומכח קושיא זו חידש הכוכבי אור שכוונת הר"מ לשיעור **בחרטה** שתהיה כ"כ חזקה עד שתגרום שלא ישוב לזה החטא⁵].

ג. הר"מ מביא מקור לדבריו "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם, שנא' ולא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו אשר בך ירוחם יתום" והיכן מרומז בפסוק זה שהקבלה או החרטה צריכה להיות בשיעור שיעיד עליו הקב"ה שלא ישוב לחטא לעולם?

ביאור מפרשי הר"מ - שכוונת הר"מ שצריך לקבל ע"ע את הקב"ה לעד על תשובתו

ובאמת המעיין במפרשי הר"מ יראה שפרשו את הר"מ באופ"א, ונקדים את מש"כ הספר חסידים ס"י כ' בהעתיקו את דברי הר"מ כאן בשינוי לשון קצת ובתוספת ביאור [כדרכו בהבאת דברי הר"מ] וז"ל ויאמר **אני מעיד עלי** היודע כל תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנא' ולא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו עכ"ל⁶ ומפורש בדבריו שהבין את הר"מ שאין כוונתו לנתינת שיעור באיכות הקבלה להבא או החרטה, אלא כוונת הר"מ שמלבד עצם הקבלה על להבא והחרטה צריך עוד לקבל ע"ע את הקב"ה לעד שלא ישוב לזה החטא לעולם⁷ [ויבאר לקמן ענינה של עדות זו וטעמה]. ולפי"ז ניחא כל מה שהק':

א. למה הר"מ לא כתב **עד** שיעיד עליו יודע תעלומות אלא כתב ויעיד עליו יודע תעלומות - דאכן כוונת הר"מ לדבר נוסף מלבד החרטה והקבלה להבא.

ב. וכן לא יקשה אמאי לא הסמיך הר"מ את ה"ויעיד עליו" לענין הקבלה - דהשתא מתבאר שאין זה שיעור בעצם הקבלה אלא זה ענין בפ"ע, ולכן כתב הר"מ את ה"ויעיד עליו" בסיומה דמילתא דעיקר התשובה שהיא בלב והיינו לאחר החרטה והקבלה⁸.

ג. והשתא מבוארת ראיית הר"מ מקרא וכן כתבו מפרשי הר"מ וז"ל הכס"מ וא"ת מה ראייה מביא מ"ולא נאמר עוד אלוהינו וכו' וי"ל דה"ק **יקח לעד להשי"ת עליו** שלא ישוב לחטא עוד שנא' ולא נאמר עוד וכו' כלומר שתחילת הפסוק הוא קחו עמכם דברים ושובו אל ה' **ותאמרו**, "לא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו" שהיא ע"ז, הרי פשטיה דקרא שלוקח להשי"ת לעד עליו שלא ישוב עוד לאותו עון עכ"ל, וכ"כ הלח"מ וז"ל והראיה שהביא היא כך כיון שהכתוב אמר כל תשא עון וקח

⁵ ונמשכו אחריו רבים מבעלי המוסר כהסבא מקלם ותלמידיו (המכתב מאלהו ועוד). אכן גם לביאורו נשארות הקושיות א' וג'.

⁶ וכ"כ שם אות מ"ב וז"ל "ואני מעיד עלי יודע כל תעלומות שאני גומר בלבי שלא ישוב עוד לעשות" עכ"ל.

⁷ ולפי"ז כך היא כוונת לשון הר"מ "ויעיד עליו [החוטא את] יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם".

⁸ ולא כתב הר"מ את ה"ויעיד עליו" לאחר הוידוי משום שהוידוי הוא כבר דיבור אל השם ואינו נצרך להעדאת יודע תעלומות.

טוב, הרי כיון שאנו אומרים לו שלא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו הרי אנו מקבלים אותו לעד על ככה עכ"ל⁹. והיינו שאמירת ענין הקבלה אל השם משמעותה שלוקחים אותו ית' לעד על כך¹⁰. והנה לפי הביאור המקובל של ויעיד עליו יודע תעלומות' שהוא ענין עדות השי"ת על איכות הקבלה היה מקום לטעות הראשונה [שבריש הקונטרס] לסבור דבעינן לקבלה עד כדי עדות השי"ת לעתיד שלעולם לא יחטא,

ואילו למהלך מפרשי הר"מ אין כלל מקום לטעות זו, שהרי אין כאן עדות השי"ת על איכות הקבלה כלל אלא רק היות השב לוקח את השי"ת עליו לעד על מה שגמר בליבו עכשיו שלעולם לא ישוב לחטא¹¹, ואין השב יכול להעיד את השי"ת על העתידות, שהוא עצמו אינו יודע.

ביאור התוכן בלקיחת הקב"ה לעד על התשובה

אמנם עדיין צ"ב מה הענין שאדם יקח את הקב"ה לעד.

ובפשטות נראה לומר שכשהאדם לוקח את הקב"ה לעד על התשובה שעשה, זה מחזקו שיהיה אמיתי בקבלתו¹² [ולא יטעה א"ע בדמיון שקיבל ע"ע באמת - דלא מספיק שיש לו רצון (ואפילו רצון חזק) שלא לשוב לחטא, אלא צריך לקבל ע"ע לסבול את מלחמת היצר ואת הצער הכרוך בריסון התאוה], ולקיחת הקב"ה לעד הוי כהתחייבות להשם שלא יוסיף לחטא.

ושמענו מת"ח אחד ביאור בתוספת עמקות, שמצינו בכמה מקומות לשון עדות שהיא לא רק בירור ואימות הדבר בב"ד, אלא העדים עצמם הם העומדים ומחייבים את קיום הדבר שנעשו עליו עדים¹³.

ונראה לבאר שענין העדים הוא שהם עומדים על קיום הדבר, וקיום הדבר תחילתו הוא באופן שכל מי שיכחיש הדבר יבואו העדים ויבררו את האמת בכח העדות שאמרה תורה "על פי שנים עדים

⁹ שוב מצאתי שהשל"ה הלי תשובה העתיק לשון הר"מ וכתב וז"ל ויעיד על עצמו יודע כל תעלומות שלא ישוב בזה החטא לעולם עכ"ל וכן באגרות ורשימות קה"י ח"א על הר"מ הלי תשובה, כתב וז"ל עיי' לח"מ, ונראה פשוט שכוונת הר"מ ז"ל הוא, שיאמר האדם אני מעיד עלי הודע כל תעלומות שלא אשוב לכסלה וכ"ה להדיא בס"ח סי' כ', וגם הראיה מהפסוק הוא בס"ח שם וכו"ה בספר הישר לר"ת שער י' עכ"ל.

¹⁰ שו"ר בספר הליקוטין [לר"מ פרנקל] שהביאו להרב דוד עראמה [נדפס בשנת ש"ה] שגם הוא ביאר להדיא את הר"מ כך. שהרי בעצם כל אמירה הנאמרת לזולת תוצאתה עשיית אותו הזולת להיות עד אפשרי אודותיה, ויתירה מזו בנידו"ד שלשון הפסוק "אמרו אליו" משמע הכי, שהרי מסברא לתיקון העוון היה די בקיום עיקרי התשובה חרטה וקבלה ויודיו וצ"ב אמאי הזיק קרא לבני ישראל להוסיף לומר להשם בפה עוד את ענין הקבלה על להבא, אלא קמ"ל קרא שממצוות התשובה בעינן נמי לקחת את השי"ת לעד על כך.

¹¹ וסגי בהכי כדנתבאר באורך בריש הקונטרס בהערות 1, 2, 3.

¹² והראוני שכ"כ בשיעורי דעת [להגר"מ גיפטר] פרקי אמונה ע"מ ס"ד וז"ל ויעיד עליו, עיי' כס"מ ולח"מ שהביאור בזה שהשב יקבל עליו את ה' יתברך לעד על קבלתו. והוא תוספת חיזוק בעוצם העזיבה והקבלה ואין הכונה שיגיע למדרגה שהקב"ה יעיד עליו, כמו שרגילים לפרש בזה, עכ"ל.

¹³ ומביא לכך כמה ראיות:

א. בברית יעקב ולבן [בראשית ל"א, כ"ב] 'עד הגל הזה ועדה המצבה', ובמדרש תנחומא שם עד הגל הזה זהו שאמר הכתוב ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, הגל הוא הקיר, לפי שעבר בלעם את השבועה שנשבע ליעקב וכו' לכך נפרע הקיר ממנו לפי שהוא העד על השבועה כדכתיב י"ד העדים תהיה בו בראשונה" עכ"ל.

ב. וכן מבואר ברש"י [ותוס' ועוד, תענית ח ע"א] במעשה דחולדה ובור וז"ל מעשה בבחור א' שנתן אמונתו לריבה א' שישאנה אמרה מי מעיד והיה שם בור וחולדה, אמר הבחור בור וחולדה עדים בדבר, לימים עבר על אמונתו ונשא אחרת והוליד שני בנים אחד נפל לבור ומת וא' נשכו חולדה ומת וכו' עיי"ש. הרי מפורש ששייך עדות גם במקום שאינו בירור הדבר [דשם לא שייך כלל ענין של בירור], וע"כ שעיקר המכוון בעדות זו ליפרע ממי שלא יעמוד בדבריו וכמו שאירע לבסוף.

ג. וכע"ז כתב רש"י בתחילת פרשת האזינו [והוא מהספרי שם] דהשמים וארץ נעשו עדים בדבר, שאם יזכו יבואו העדים ויתנו שכרם וכו' ואם יתחייבו תהיה יד העדים תחילה ועצר את השמים. [והלח"מ על הר"מ כאן ציין לזה וז"ל דפירושו הוא כך שבשעה שהוא עושה תשובה צריך שיקבל עליו לעד לשי"ת שלא ישוב לזה החטא, והוא ע"ד ואעידה לי את השמים ואת הארץ [ס"פ וילך] שמקבל עליו לעדים השמים והארץ וכו' עכ"ל].

יקום דבר", ועוד יש בכלל קיום הדבר שכל מי שימנע מלעשות את מה שדינו לעשות יפרעו ממנו ועיי"ז יוכרח לקיים הדבר [ובסתם עדות אופן עשיית הקיום הוא עיי"ז שיעידו בב"ד ותתברר עדותם ויעשה בו ככל הראוי לדינו]¹⁴.

ולפי זה מש"כ הר"מ ויעיד עליו יודע תעלומות היינו שמשמעות הפסוקים 'ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו' היא שאותה קבלה לעתיד שמקבל ע"ע שלא ישוב לאותו החטא, צריכה שתאמר באופן שיש לה תוספת קיום ותוקף והיינו דכתיב "קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו" דאמירה כזו שמעמיד עליו את הקב"ה לעד [והקב"ה הוא עד הנפרע ממי שלא שב באמת] היא הקבלה באופן היותר חזק, והיא הנצרכת לקבלת התשובה. וראה הערה¹⁵.

נמצא שהן למהלך המקובל והן למהלך הכס"מ ודעימיה ענין ה"ויעיד עליו" בא לברר ולחזק את השב באמיתיות קבלתו ע"י נתינת דעתו על שיתוף הקב"ה בקבלתו אלא שלהח"א נתינת הדעת היא על כך שהקב"ה מצידו מתבונן בקבלתו ומאשר אמיתותה, ואילו להכס"מ נתינת הדעת היא על כך שהשב מצד עצמו מעיד עליו את הקב"ה שקבלתו אמיתית.

ונמצא דמהות הקבלה להבא היא שיקבל ע"ע קבלה אמיתית שבאומדנא דיליה תעמוד במבחן אמיתיות אצל הקב"ה.

¹⁴ והגם שסתם עדות היא רק בירור דברים בלי כח מכריח עצמי [ורק בגרמא עיי"ז מעשה ב"ד יוולד ההכרח] מ"מ אחרי שמצאנו דוגמאות של קיר וחולדה ובור וכן שמים וארץ שהם 'עדים הנפרעים', ודאי שהקב"ה כאן בתור עד לא גרע מזה להיות 'עד הנפרע'.

¹⁵ ואפשר שאין כונת הר"מ שהשב צריך לחשוב [בעת אמירת קבלתו] שהוא לוקח את הקב"ה להיות עד על תשובתו אלא כונתו רק שהשב ירגיש אמיתי בקבלתו עד כדי שיהיה מוכן לקחת את הקב"ה להיות עד על תשובתו. דקשה לומר שאדם שקיבל ע"ע קבלה שלימה ואמיתית ורק לא לקח את הקב"ה לעד על תשובתו לא יצא ידי חובת התשובה [דהר"מ כאן בה"ב איירי במהות התשובה המעכבת], ועוד דלהמבואר לעיל דקחת השי"ת לעד היא לחיזוק אמיתיות הקבלה, מהיכי תיתי שהשב שקבל ע"ע באמת לא יצא יד"ח משום שהחסיר גדר החיזוק בזה. ולכן אפשר שכונת הר"מ שהשב רק צריך להיות אמיתי בקבלתו עד כדי שיהיה מוכן לקחת את הקב"ה לעד, ובזה גם ימצא ישוב למנהג העולם שכמדומה לא נזהרים בקבלתם לקחת את הקב"ה לעד. אכן פשוט לשון הר"מ ונו"כ היא שצריך בקבלתו לקחת ממש את הקב"ה לעד, וצ"ע.

עוד אפשר שהמחשבה לקחת את הקב"ה לעד הגם שתהיה להר"מ דין מעשי גמור מ"מ נימא דאינה לעיכובא רק לכתחילה, ובזה יהיה ניחא למעט פלוגת הר"מ עם שאר הראשונים ששתקו לגמרי מדין זה, וניחא נמי ליישב מנהג העולם הנ"ל שסמכו על דעת שאר הראשונים בדבר שאף להר"מ אינו לעיכובא.

אכן ממה שכתב זאת הר"מ בתוך הלכה ב' המבארת את מהות התשובה, ועוד שסמכה בפסוק כמו שסמך בפסוקים את עיקרי עזיבת החטא והחרטה שהם לעיכובא משמע דס"ל שאף לקחת הקב"ה לעד היא לעיכובא, וצ"ע.

נמצא דעת גדולי מפרשי הר"מ שדין הוא [ובפשטות הוא אף לעיכובא] שהשב יאמר לפני השם את קבלתו ויקח עליו את השם לעד על קבלתו, וזהו דין מעיקרי התשובה הנוסף על מש"כ הר"מ בדין הוידוי [המבואר בפ"א, ה"א] דיש לומר בו את ענין הקבלה והחרטה [וסגי בפעם אחת] בנוסף לספור מעשה החטא, וידועה דעת הגריש"א שאכן יש להשב לומר בוידוי את הקבלה דתשובה בפיו ע"מ לצאת ידי חובת דעת הר"מ בדין הוידוי [וכ"כ הקהילות יעקב בספרו שערי תבונה סי' א' אות ג'].

מיהו לדברי מפרשי הר"מ הנ"ל במהות התשובה עצמה [המבוארת בפ"ב, ה"ב] נראה דלא סגי באמירה זו בלחוד אלא דצריך השב אף לכיון בה שהוא לוקח עליו את הקב"ה בתור עד על קבלתו ולא רק מספר את קבלתו כמו שמספר מדין הוידוי את חטאו שעשה.

ב. ביאור התשובה המעולה - הגמורה

מהותה

כתב הרבינו יונה [אות מ"ט] העקר התשעה עשר - עזיבת חטאו בהזדמן לו והוא בתוקף תאוותו. ומקורו בגמ' יומא פ"ו: הכי דמי בעל תשובה אר"י כגון שבאת לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושניה ופרש הימנה מחוי רב יהודה באותה אשה ובאותו פרק ובאותו מקום. ולמדו הראשונים שאין הגמ' מדברת בתשובה הרגילה אלא בגדר תשובה המעולה¹. ונראה שמעלתה היא שיש בה את העמידה בנסיון בפועל, שבלעדי זה הגם שהשב מקבל ע"ע בהסכמה אמיתית בלב לעמוד בנסיון שכזה, מ"מ אין בידיו אלא **אומדנא** דיליה שיעמוד בזה, אומדנא ולא ידיעה, ורק בידיעה על נסיון שכבר עמד בו יש **ודאות** של יכולתו לעמוד בנסיון².

הדרך לזכות בה

ונראה בראשונים שכבר בפעם אחת שעמד בנסיון שכזה בפועל זוכה לגדר תשובה המעולה³. והרבינו יונה הוסיף לחדש [אות מ"ט] אופן שביד כל אדם לזכות לדרגא מעולה זו אף מבלי שזימנו לו משמים כענין הזה, והוא ע"י שיוסיף בנפשו יראת השם דבר יום ביומו וכו' "עד אשר **בוחר לבות** הוא יבין ונוצר נפשו הוא ידע, כי אם יבוא לידי נסיון ויגיע לידו כענין הראשון, יציל את נפשו מיד יצרו, והנה הוא לפני השם במדרגה העליונה מן התשובה", - והיינו שידעית 'בוחר לבות' שבדרגת תשובתו זו הוא אכן יעמוד בנסיון היא ידיעה מוחלטת וודאית לא פחות מידעית אדם את יכולתו לאחר שכבר עמד בנסיון⁴.

מעלותיה

כתב הר"י [אות מט] שהעומד בנסיון כענין הראשון שנכשל בו "הנה הוא לפני השם במדרגה העליונה מן התשובה". וכתב שתשובה זו :

¹ דהוסיף הר"מ [ריש פ"ב] בלשון "איזו היא תשובה גמורה וכו'" ובהמשך קראה בשם תשובה מעולה, והרבינו יונה כתב [ש"א, מ"ט] "איזהו בע"ת אשר תשובתו **מגעת עד כסא הכבוד**" ובהמשך כתב עליה "והנה הוא לפני השם במדרגה העליונה מן התשובה".

והטעם שלמדו כן נראה משום שהוקשתה להם שאלת הגמ' הכי דמי בעל תשובה, דאם הכוונה איך מקיימים תשובה ה"ז דבר פשוט שהוא ע"י החזרה ועזיבת החטא [וכן הקשה המבי"ט בבית אלקים פ"ג ד"ה ויש לשאול] ועוד שההתגברות על היצר לבדה [בלי קבלה] אין די בה לקיום מצוות התשובה ומשום כך פירשו את שאלת הגמ' גבי התשובה המעולה.

טעם נוסף לפירושם נראה משום שאופן זה אינו תלוי בידי אדם אלא רק בידי שמים [שאסור לאדם להביא את עצמו לידי נסיון] ולא מסתבר שמצוות התשובה שהיא מ"ע חיובית גמורה לא תהיה מסורה ביד כל אדם האפשרות לקיימה.
² ובזה מתורצת השאלה מה בין עיקר זה לבין עיקר השני דעזיבת החטא שגם בו כתב הר"י "להוסיף בכל יום יראת השם בנפשו וכו' עד אשר יהיה נכון ליבו בטוח בהשם כי אם יעבור בו היצר ויפגשוהו כפעם בפעם וכו' לא יהיה נפתה ליבו עליו ויעזוב דרכו וכו'" עכ"ל - דשם הוי רק אומדנא וכאן זה ודאות.

³ הנה בגירסת הגמ' שלפנינו איתא 'פעם ראשונה ושנייה ופירש הימנה' ומשמע דלא סגי בפ"א בלבד, ולכאוי הוא משום דבעינן למעין חזקה שלא ישוב עוד להכשל בזה, וכן נראה בלשון המבי"ט [פ"ג ד"ה ויש לשאול], שכתב כלומר מי הוא אותו שהוא **מוחק כבר בתשובה** שלא ישוב עוד למה שחטא וכו' עכ"ל וכן הוא בפירוש העיון יעקב שם שכתב שיהא מובטח בעצמו שלא ישוב עוד לכסלה לזה קאמר שפירש מן העבירה פעם ראשונה ושנייה שוב לא יבוא דבר תקלה על ידו וכדאיתא לעיל דף ל"ח [שם איתא דבי רבי שילא אמרי כיון שבא לאדם דבר עבירה לידו פעם ראשונה ושנייה ולא חטא שוב אינו חוטא].

מיהו הר"מ לא כתב פעם ראשונה ושנייה וביארו הלח"מ דנראה שלא היה בגירסתו זאת אלא רק כגון שבאת לידו דבר עבירה ופירש, ושגם הר"י בהלכותיו גורס כך עכ"ל, ויש להוסיף שכך גרס גם הרא"ש, וגם הרבינו יונה [שם] נראה בדבריו שגרס כך מדלא הזכיר בדבריו פעם ראשונה ושנייה. נמצא שדעת רבותינו הראשונים הר"י והר"מ והרא"ש והרבינו יונה דסגי בפעם אחת.

⁴ והגם שאין ביד האדם לברר לעצמו את ידיעת השי"ת שאכן כבר זכה לדרגת ודאות זו, מ"מ אפשר לו להגיע לדרגא זו גם מבלי שהזדמן לו משמים כזה נסיון. [ונראה שגם הר"מ לא פליג על הר"י בדבר זה ומה שלא הזכירו אפשר דהוא משום חסרון זה שאין ביד האדם לברר לעצמו אם הגיע לגדר מעלה זו, והר"מ דרכו לכתוב רק הלכות בגדריהן].

- א. מזכה את בעליה בחזרתו לקרבת השם [שיחפוף בו וירצהו ויעתר לו]⁵ כאשר אם לא חטא⁶ וכן נראה בר"מ⁷.
- ב. מזכה את בעליה בביטול העונש בעוה"ז⁸ [והיינו שזוכה לגמר הכפרה גם על לאוין החמורים כמי שכבר ריצה ענשו בייסורים] וכן משמע בר"מ⁹ ובמאירי¹⁰.
- ג. עוד יש משמעות בר"י דהזוכה לקיים גדר התשובה המעולה כבר אינו צריך לכל עיקרי התשובה שאינם מעכבים¹¹, וכן משמע להדיא במבי"ט¹².
- ד. כתב המבי"ט שבתשובה זו זדונות נעשו לו כזכויות.¹³

⁵ בהקדמתו לעשרים עיקרי התשובה [אות ט'] ביאר כי "לא תטהר הנפש טהר שלם להיות העוונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את ליבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר" - וזה מתבאר בעבודת כל עשרים עיקרי התשובה. ומביא משל הבגד הצריך כיבוס שלפי רוב הכיבוס יתלבן, ובנמשל הוא קאי נמי על התשובה המעולה [כי תשובת האדם המעולה, בימי בחורותיו בעוד כוחו עליו ויתגבר על יצריו], ומדכתב שנטהר ע"י "להיות העוונות כלא היו" משמע שבתשובה זו חוזר להיות רצוי לפני השי"ת ממש כבתחילה ואינו נצרך עוד לכפרת יסורים.

עוד נראה להביא ראיה ממה שכתב בעיקר התפילה שצריך בעל התשובה להתפלל למעלות אלו וביאר בזה תחילה [אות מ"א] "יתפלל לכפר את כל עוונותיו" והיינו להעביר עונש היסורים [המגיע להשב ממזיד בחמורות], והוסיף [אות מ"ב] "יתפלל אל השם למחות כעב פשעיו ושיחפוף בו וירצהו ויעתר לו כאשר אם לא חטא" - הנה הצריך לשב להתפלל להשיג מעלות אלו ונראה פשוט שבתשובה המעולה שהיא "המדרגה העליונה מן התשובה" נמצאות מעלות אלו.

⁶ הר"מ [ז, ד] כתב במעלת בעל התשובה שזוכה ע"י תשובתו להיות "אהוב ונחמד לפני הבורא וכאילו לא חטא מעולם" - ובוודאי שזה נאמר עכ"פ לדרגת בעל התשובה המעולה,

ועפ"י מתבארים דברי הר"מ [ריש פ"ב] שפתח בגדר התשובה המעולה, והמשיך שגם מי שלא הגיע לזה [כגון ששב בעת שא"א לו לעשות מה שהיה עושה] "בעל תשובה הוא" "יוכל עוונותיו נמחלים" - והשתא צ"ד מה תוספת יתרון ומעלה יש לבעל התשובה המעולה על פני האחר שגם הוא כל עוונותיו נמחלים, ולהאמור דהוי כמי שלא חטא מעולם איכא המעלה דהעברת העונש בעוה"ז ומעלת הריצוי להשם.

[ובזה נמי מיושב הר"מ [פ"ז, ה"ו] שכתב "אמש היה זה שנאוי לפני המקום וכו' והיום הוא אהוב וכו'" וכן [ה"ז] "אמש וכו' והיום הוא מודבק בשכינה וכו'" וקשה דהא מייירי גם בעובר על לאוין שאין מתכפר לו אלא ביוה"כ וגם בעובר על לאוין חמורין דבעי עוד יסורין לכפרה ואיך זה שע"י התשובה לבדה זוכה תיכף לכל, ולהאמור הר"מ מייירי בתשובה המעולה שאין בה את ד' חילוקי הכפרה והוי תיכף כמי שלא חטא מעולם].

⁷ בפירושו למשלי [ט"ז, ו'] עה"פ "בחסד ובאמת יכופר עוון וביראת השם סור מרע", עיי"ש היטב בדבריו, ומחמת מורכבות סגנונו שם ערכנו תמצית דבריו. וזה אחד משלושה דרכים שכתב שם הר"י שמביאים ל"העברת העונש בעוה"ז":

הראשון - לפי ריבוי ידרכי התשובה' כך יוסיף ריצוי מהשי"ת וכו' [זאת פירש שם בהקדמה לפירוש הפסוק].

השני - ע"י גמילות חסדים [זאת פירש על הרישא דקרא] שכתב עליה "עוד דרך שנית בענין העברת העונש בעוה"ז".

השלישי - ע"י התשובה המעולה [זאת פירש על הסיפא דקרא] והיינו שאחרי שהיא "במדרגה העליונה מן התשובה" [לשונו בשע"ת א, מ"ט] ודאי דלא גרעה משתי הדרכים שכתבם ברישא שמעבירים העונש בעוה"ז.

והנה הפירוש הרגיל בסיפא "ויראת השם סור מרע" הוא שע"י יר"ש יש את הסור מרע, והיינו שהיראה גודרת את האדם מלעשות רע.

וכאן נראה בר"י שלומד דסיפא דקרא 'ויראת השם סור מרע' קאי איכופר עוון' דהרישא [וכדמשמע מפתחת ביאורו את הסיפא במלים "הוא יסוד כפרת עוון" - חז"ן דמבארה בענין הכפרה] והיינו שבחסד ואמת יכופר עוון וגם ביראת השם [יכופר עוון], שהיראה החזקה מביאה את השב לדרגת התשובה המעולה המזכה את בעליה בכפרת עוון שלימה שיש בה את העברת העונש בעוה"ז אף בלאוין החמורים.

וכן משמע בשע"ת ויתבאר בהערה 7.

⁸ מדכתב [ז, ד] "וכאילו לא חטא מעולם" נראה דאיכא נמי לביטול העונש בעוה"ז דאל"ה הרי חטאו זכור ועומד לו בקפידה.

⁹ כ"כ במאמר א', פ"ב (עמ' 40) גבי מדרגות התשובה וז"ל "ולפי היות מעולה ושלימה יהיה תגמולה יותר רב ויותר נכבד לעוה"ב ותמעט יותר עונש עוונותיו בעוה"ז" עכ"ל, ובנידו"ד כתב "ועל זאת התשובה אמרו גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד" והיינו שהיא המעולה שבתשובות שאין למעלה ממנה.

¹⁰ מדכתב בהקדמת העיקרים [אות ט'] "אך לא תטהר הנפש טהר שלם להיות העוונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את לבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר" - וזה מתבאר בכל השער הראשון שהוא ע"י עבודת כל עשרים עיקרי התשובה שכתבם הר"י, והמשיך שם במשל הבגד הצריך כיבוס שהנמשל בו הוא עד דרגת התשובה המעולה [בעוד כוחו עליו ויתגבר על יצריו] המביאה לנפש טהר שלם, והיינו שהתשובה המעולה מביאה את השב בבת אחת למעלת מי שיעשה את כל עבודת עשרים עיקרי התשובה. וכן נראה מעצם הגדרתה [אות מ"ט] בתור "מגעת עד כסא הכבוד" ו"המדרגה העליונה מן התשובה" - שכבר אין מה להוסיף עליה בעבודת התשובה.

¹¹ דכתב המבי"ט [פ"ג, ד"ה וזהו שאמרו ביומא פו: ה"ד בעל תשובה] "כלומר מיהו אותו שהוא מוחזק כבר בתשובה שלא ישוב עוד למה שחטא כאילו קיים כל עיקרי התשובה והשיבו כגון שבא לידו דבר עבירה באותו מקום וכו'" עכ"ל.

¹² בית אלוקים פ"ג. וראה עוד במבי"ט [שם פ"ד] ובפמ"ג [תיבת גומא, פ' חיי שרה אות ד'] ובח"ח [שמה"ל ח"ב סופ"א] שכתבו שהטעם שבתשובה מאהבה זדונות נעשו לו כזכויות הוא משום שע"י התשובה נמחק העוון לגמרי [משא"כ בתשובה מיראה שנשאר רושם] ובמקום העוון נוספו לו זכויות של המ"ע דתשובה על כל עוון ששב ממנו, ולפי"ד פשוט שבתשובה המעולה שנמחק העוון לגמרי איתא למאמר החז"ל שזדונות נעשו לו כזכויות.

ג. האם השוגג צריך את עשרים עיקרי התשובה

א) לשון הר"י ש"ד, י"ד: והנה אנחנו חוזרים לענין דברינו בסדר הכפרות ונאמר, כי כאשר יעבור אדם על כריתות ועל מיתות ב"ד בשוגג, חייב להתוודות ולבקש תחנונים על הסליחה ולהאנה במרירות לב ולדאוג ולפחד, כי אלה מעיקרי הכפרות, ויעסוק תמיד בפרשת חטאת, ויחשב לו כאילו הקריב חטאת. רצוני לומר כי יועיל הרבה בדבר ויתכפר לו מעין כפרת חטאת. עכ"ל.

הנה בדברי הר"י הללו על כפרת השוגג מתעוררות כמה שאלות.

1. אמאי דבר רק על השגגות החמורות, כריתות ומיתות ב"ד, ולא דבר מאומה בשגגת לאוין בעלמא.

2. אמאי הצריך לשב משגגות חמורות אלו להוסיף על ג' עיקרי התשובה המעכבים את הכפרה עוד שלשה מהעיקרים שאינם מעכבים התפילה יגון והדאגה?

3. מדוע הוסיף דווקא לאלו השלושה מתוך עשרים העיקרים?

והנראה בזה, דהנה בשער זה דד' חילוקי כפרה עוסק הר"י מאות י"א ואילך בענין הייסורים למי שהזיד בעבירות החמורות [כריתות ומיתות ב"ד] החלים עליו מעצם דין כפרתו, דא"א לו לגמור את כפרתו בלעדס.

וכאן [אות י"ד] מגיע הר"י לדבר במי ששגג בעבירות החמורות, שאין כלל יסורים בסדר כפרתו – רק עליו להביא קרבן לאחר התשובה להשלים כפרתו, אלא שבזה"ז שאין קרבן היה נשאר אדם חלילה בחוסר גמר כפרתו והקב"ה ברחמיו שולח לו יסורים להשלים כפרתו [רמב"ן בשער הגמול אות קי"ז ד"ה ולמה].

נמצא דחסרון הקרבן בזה"ז הוא ההיכי תימצא ליסורים בסדר כפרת השוגג, ובזה ממשיך הר"י כאן את ענין הייסורים שעסק בו עד כאן. וזה שייך רק בשוגג בחמורות שהרי לשוגג בלאו בעלמא שאין קרבן בדינו אין שייכות לייסורי כפרה אלו. (וזהו התשובה לשאלה הראשונה).

ולצורך הצלה מיסורים אלו מצריך הר"י את השב להוסיף [על שלושת עיקרי התשובה המעכבים] עוד שלושה עיקרים מאלו שאינם מעכבים (וזו תשובת השאלה השניה).

ומה שהצריך הר"י להוסיף דווקא את אלו השלושה, תפילה יגון ודאגה – הנה נראה בשלשתן שעניינם הוא להגן מן היסורים:

התפילה – כתב הר"י כאן "לבקש תחנונים על הסליחה", ופשוט שע"י הסליחה ינצל מהיסורים הנצרכים לגמר כפרתו [וע"ע ברבינו יונה אבות א, ב, ד"ה ועל העבודה שהאריך בכך שהתפילה מכפרת בזה"ז במקום קרבן].

היגון – כבר כתב הר"י [ש"א, י"ג] כי על ידי היגון הנשמה נרצית להשם "יותר מאשר תרצה ברוב ייסורי הגוף ומכאוביו".

הדאגה – כבר כתב הר"י [שם, ט"ז] "כי ידאג ויפחד מעונש עוונותיו כי יש עוונות שהתשובה תולה כפרתם ויסורים ממרקים" והדאגה אף היא מצער הנפש שאינו פחות מצער הגוף (וזאת התשובה לשאלה השלישית).

ואחר שנתבאר שהטעם לתוספת ג' העיקרים [תפילה יגון ודאגה] הוא על מנת להציל מהיסורים יש להקשות, דגבי המזיד בחמורות לא חייב הר"י להוסיף מצוות המגינות מן היסורים אלא רק הביאם בתורת עצה "יכין ליבו לעשות מצוות המגינות מן הייסורים" [ש"ד, י"א], משא"כ כאן גבי השוגג בחמורות הצריך להוסיף עיקרים אלו בתוקף של "חייב"?

ובטעמא דהר"י נראה דהמזיד בחמורות סדר כפרתו הוא 'תשובה ויוה"כ תולים וייסורים ממרקים', וכיון שמה שמוטל עליו לעשות הוא רק התשובה, הרי כל שהשלים את תשובתו השלים את חיובו ורק נשאר לו להתמודד עם מציאות של ייסורים שיבואו עליו מהשמים על מנת לגמור ולמרק את כפרתו, ובזה אין להטיל עליו חיוב איך יתנהל מול ייסוריו, רק עצה איכא. משא"כ השוגג בחמורות שמחויב מן התורה גם בקרבן ואינו יכול להביאו בזה"ז - הוי הוא נשאר בחסרון שמדין תורה בסדר תשובתו, ומשום כך החמיר בו הר"י לחייבו בתוספת עיקרים הללו להשלמת חסרון זה.

ומכל האמור עולה טפי שרק בשוגג בחמורות הצריך הר"י לתוספת מקצת שאר העיקרים משא"כ בשוגג בשאר לאוין [ואצ"ל עשין] לא הצריך לשום תוספת משאר העיקרים, ודי לו להשב בחרטה קבלה ווידוי כדי לזכות לכפרה גמורה בהם.

ב) ונראה להוסיף בטעם הדבר, דהנה בג' העיקרים המעכבים סגי ע"מ לזכות לסליחה וכפרה לגמרי¹ וכל שאר העיקרים שאינם מעכבים נצרכים רק לשלימות הטהרה והרצוי², וכתב הרמב"ן [ויקרא א, ד] "כי השוגג אע"פ שחטא רצוי השם הוא"³ דהיינו שהשוגג צריך רק לתקן את הפגם שנוצר מחטאו [רמב"ן שער הגמול אות קי"ז] ואינו צריך לרצוי, ולפ"ז מתבאר טפי הטעם שאינו נצרך לתוספת שאר העיקרים.

ג) ובמשקל ההלכה נראה להוסיף טעם, דהנה כל חיוב השב מעבירת מזיד בעשרים עיקרי התשובה הוא חידוש דרבינו יונה, והרס"ג והר"מ והמאירי ועוד שתקו מהם, והמבי"ט בבית אלוקים [שער התשובה פ"ג ד"ה וכן] כתב "וכן הכניעה והשפלות ושאר עיקרי התשובה שמנו החכמים החסידים ז"ל וכו' וראוי לכל בעל תשובה שיהא זהיר בכל אותם העיקרים", ומשמע דס"ל דאינם חיוב מן הדין. וכן מבואר בהנהגות ישרות [מהגר"ח מוואלוז'ין סי' ע"ו] גבי עיקר היגון "ויתרון מרירות הלב הם מידת חסידות" ונראה דה"ה שאר העקרים שאינם מעכבים⁴.

והשתא אחרי שמצינו את חידוש הר"י בעשרים העיקרים לגבי המזיד, ולא כתבו הר"י גבי השוגג [ומהם שאף אינם שייכים כלל אצל השוגג], מהיכי תיתי להוסיף ולהרחיב את חידושו גבי השוגג⁵, וביותר, שמשמע מדבריו [כדנתבאר לעיל באורך] שאיננו גבי השוגג.

¹ בלאוין שאינם כריתות ומיתות ב"ד, ראה תשובת המזיד אות ח' הערה 46.

² ראה תשובת המזיד אות ח', הערה 45.

³ ונראה טעמו משום שאין בו את ההמראה החמורה היוצרת את הריחוק מהשם.

⁴ וכדמשמע מלשונו שם שכתב שכלל התשובה מדינא דגמרא נקל לצאת אם יקבל להבא ולא כתב את חיוב שאר העיקרים, ועוד דהר"י החשיב את עיקר היגון יותר מכל העיקרים שאינם מעכבים [וכמ"ש שא-יג "ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרירות ועוצם היגון" וכע"ז שם אות ?] ואם היגון לדעת הגר"ח הוא רק מידת חסידות כ"ש שאר העיקרים שאינם מעכבים.

⁵ שהוא קל בהרבה לעומת המזיד - "וחלילה מלהשוות את המזיד כשוגג בשום דבר מן הדברים" [לשון פיהמ"ש אבות ד', הובאה לעיל בהטעויות שבחרטה אות ד', וראה עוד בהערה 32 מש"כ בזה הכוכבי אור בשיעור קלות שוגג לעומת מזיד].

ד. טעויות בלימוד המקורות

עפ"י תגובות למאמר ראינו שרבים הטועים בכמה דברים פשוטים – טעויות יסודיות בדברי רבותינו ז"ל העוסקים במצוות התשובה.

א. הקבלה ללמוד מוסר

שמענו מרבים האומרים שאדם המרגיש שאין בכוחו לעזוב את חטאיו במלואם אך מקבל על עצמו את לימוד המוסר [ע"מ שיוכל להגיע לעזיבת החטא לגמרי] כבר מעכשיו עלתה בידו התשובה, ומביאים מקורות לדבריהם:

א. יש שהביאו את מה שכתב הר"י [ש"ב, י] שהמקבל על עצמו לעשות ככל אשר יורוהו החכמים כבר "עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר" – ופרשו דכן הוא בכל מי שמכניס עצמו ל'דרך תשובה' [כגון ע"י לימוד המוסר] שעל ידה יבוא בהמשך הזמן לעזיבת החטא גמורה – דאף זה כבר "עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר" [אע"ג דלעת עתה עוד ממשיך לחטוא].

וזו טעות, שהרי הר"י מיירי באדם שיש לו גמירות דעת שלא ישוב לחטאיו לעולם¹ ורק חסרה לו ידיעה במצוות ובעבירות, והיינו שיש לו את עיקר הקבלה דעזיבת החטא **במלואו** [כמ"ש הר"י לעיל ש"א, י"א] וקבלה זו תחול על כל מצווה ומצווה שילמדוהו תופסי התורה².

משא"כ אצלנו דליתא להאי קבלה, דאיירינן במי שכבר יודע האיסור [שהוא כבר לאחר שמיעת הוראת החכמים] ואעפ"כ ממשיך בחטאים מחמת שמרגיש שחסר לו הכח לעשות קבלה זו – והרי היא עיקר המעכב את התשובה³.

ולימוד המוסר – הגם שהוא מ'דרכי התשובה' והוא מחזק את כח האדם לקבל ומקרב אותו להגיע לקבלה גמורה – מ"מ לימוד זה איננו הקבלה דתשובה המחויבת מד"ת ועדיין היא נעדרת [וכדלעיל בח"א בביאור הטעות השניה ובהערות שם].

ב. ויש שהביאו את דברי הגר"ס באור ישראל סוף אגרת ל' שכתב וז"ל "אחת היא מלאכה קלה... לחזור על מוסרי חכמים כמה פעמים עד אשר תתעורר התפעלות בנפשו לשעתה וכו' [ועיי"ז] בספר החיים יחשב, בהיותו חי מרגיש... **ובכלל עושי תשובה ימנה**" עכ"ל.

אבל המעין באגרת ל' הנ"ל במקורה יראה ברור שהגר"ס מבאר שם כוונתו ד"עושי תשובה" הוא רק לענין השייכות שיש לנפשו להתעורר לתשובה והיא במה שמרגיש בחסרון שבחטאיו, ועיי"ז יתחשבו בו בדין ר"ה ויוה"כ לכתבו בספר החיים כיון שיש לו **תקוה שישוב** בתשובה⁴ – ואין כאן עדיין את מצוות התשובה עצמה – שהיא לבדה המכפרת.

¹ כן מוכח מלשונוטיו שם כמה פעמים:

"ויקבל בליבו כל דברי התוכחות ושלא יגרע דבר מדבריהם".

"...ולבבו יבין ושב ויקבל ביום שמעו דברי המוכיח, ויקבל עליו להיות עושה ככל אשר יורוהו תופסי התורה וכו'".

"ומעת אשר קבל כזאת במחשבתו וגמר עליו ככה בלבבו וכו'".

"כי האיש אשר קבל על נפשו בלב נאמן לשמור ולעשות על פי התורה וכו'".

"וכענין מה שאמר ישראל בסיני נעשה ונשמע שהקדימו **קבלת המעשה על נפשם** לפני השמיעה".

² ונקודת החידוש בדבריו היא דאיתא לעיקר הקבלה גם בכללות, דהיינו שקבלה כללית [בגדר האמיתי הנ"ל] מבלי ידיעת פרטי מה שמקבל ע"ע הוי נמי קבלה גמורה בתשובה. [ומצינו קצת דומה לזה בעיקר הוידוי, דמן הדין סגי בוידוי כללי בן תיבה אחת, חטאנו, והוא חל על כל העבירות למיניהן].

³ והאופן אצלנו שדברי הר"י מתאימים – ראה לעיל בח"ב, תשובת השוגג, הע' 5.

⁴ וז"ל שם "כן גם ענין 'עושי תשובה'... אם האדם עפ"י ידיעה השכלית **מוכשר לתשובה** אזי הקב"ה מאריך אפו וממתין על תשובתו וחי... ומה הוא היסוד שיהיה האדם מוכשר לתשובה, הוא ההרגש שיהיה חי מרגיש בחסרוננו ואזי **התקוה שיתעורר לתשובה**" – הרי שבאר 'עושי תשובה' לענין שהוא מוכשר לתשובה ויש לו תקוה לתשובה, וכן בהמשך שם ביאר בזה את הקרא ביחזקאל [ל"ג, ח'] 'באמרי לרשע מות תמות' וכתב עליו שאף שהוא **כעת רשע** מ"מ הוא "עדין בגדר 'עושה תשובה' כי אולי

ב. במעלת הקבלה בבחינות הקלות

עוד שמענו שיש שלמדו בדברי הגר"ס שמי שאין בכוחו לעשות קבלה שלימה דעזיבת החטא על כל הבחינות שבעבירה ומקבל ע"ע עזיבת החטא רק בבחינות הקלות – הרי זה נחשב כמי שעשה תשובה גם על הבחינות הכבדות.

והדבר פלא, אחרי שבדברי הגר"ס מבואר כמה פעמים שהתשובה על הבחינות הקלות אינה מועילה לכפר על כל העוון אלא רק להנצל מעונשים היותר חמורים שהם על הבחינות הקלות, וכן שע"ז יזכה בס"ד להגיע בהמשך לתשובה שלימה דהיינו עזיבת החטא לגמרי⁵.

ג. אם צריך לשוב על העבר

יש שטענו שאין להתעסק עם העבר כלל וגם אין צריך לקבל על להבא – רק מספיק שיפתח דף חדש בחיים ומכאן ואילך ישפר מעשיו, ומביאים מקורות לכך:

1. יש שהביאו את דברי הר"י בייסוד התשובה 'ביום ההוא ישליך כל פשעיו אשר עשה, ויעשה עצמו כאילו בו ביום נולד ואין בידו לא זכות ולא חובה, וזה היום תחילת מעשיו וכו', ולמדו מזה שע"ז הוא מקיים עזיבת החטא וקבלה לעתיד ומתנקה מלכלוך חטאיו. ודי במה שפותח "דף חדש" שמשפר מעשיו [עם חרטה ווידוי] להחשב חוזר בתשובה שלימה.

ויש להתפלא טובא מהיכי תיתי לומר שמתקימת כאן הקבלה על להבא. הרי מבואר בר"י שבתחילה מעודד את החוטא המרגיש וחושב שא"א לו לשוב⁶ שיגש אל מצות התשובה להתחיל בה, ובהמשך מדריכו בקבלה קלה שהיא קבלה רק לאותו היום וכן יעשה למחרתו ובכל יום עד אשר יתרגל בעזיבת החטא ויגיע לקבלה השלימה שהיא לעולם [שהיא החלק הקשה שבתשובה כמב' לעיל ח"ב, א]. והמעין באגרת יראה כבר בתחילתה שכתב "ודרך זו תביאנו לשוב בתשובה שלימה וכו'" והיינו שדרך זו בפ"ע עדיין איננה מצוות התשובה, רק תביאנו בעז"ה בעתיד לשוב בתשובה שלימה⁷, ולא בא הר"י כאן חלילה למחוק מה שכתב בספרו בש"א אות י"ט שאי אפשר לתשובה בלי עזיבת החטא [היא הקבלה על להבא כדביאר ריש אות י"א].

2. ויש שהביאו מדברי בעל הקהילות יעקב זצ"ל בקריינא דאגרתא ח"א [אגרות י"א-ט"ו] שאין להתעסק עם העבר רק להתרכז בהווה ללמוד טוב – והטעות דומה להנ"ל, שהוא דיבר לבחורים שהיו תפוסים ביד יצרם, לחזק רוחם לבל יתייאשו – ובמצבם לא היה שייך להורות על הקבלה

יתעורר מתוכחה "עכ"ל, וחזינן בדבריו שגדר 'עושין תשובה' דהכא אין בו קיום מצות תשובה ואין לו שם "בעל תשובה" ועוד לא זכה לכפרה.

⁵ ונעתיק מקצת לשונותיו באגרות. באגרת ח' כתב "למצוא דרך קצת לעזיבת החטא וכו' ובוזה ינזר כמעט מרוב עוונותיו בנקל, כי העבירות באופן הקלות, המה הרבה יותר באיכותן" עכ"ל, ומבואר בדבריו שהעוזב חטאו בבחינות הקלות אין זה נחשב לעזיבת החטא כולו אלא רק רובו ונשאר עליו מיעוטו. וכן מבואר בסוף אגרת ו'. ועיין באגרת ז' שהמחיש הגר"ס את החשיבות לעזיבת החטא לכה"פ בבחינות הקלות במשל לחולה המדוכא בייסורים שלא יקשה עליו לטרוח להביא איזו הקלה לחלו אעפ"י שלא תרפאהו, ומדוע לא נעשה כן לנפשותינו לראות לכה"פ לקיים המצוות ולהשמר מעבירות בבחינה הקלה אשר תצילנו מייסורים קשים ומרים ר"ל – הרי שדימה הגר"ס את עזיבת החטא בבחינות הקלות לחולה שרק מיקל את מחלתו. ופשוט. [וכ"ש שאין שום צד לומר שאדם שקיים עזיבת החטא בבחינה קלה בעבירה אחת יחשב לו הדבר כתשובה גם גבי שאר עבירות, ואלמלי ששמענו זאת מבני תורה לא היה מקום לדבר מזה].

⁶ דז"ל ולא יבהילוהו רעיונו אשר לא יניחוהו לשוב, כי יבוש מחטאיו כי יחשוב איך אוכל להעזי פני ולשוב, ואני חטאתי עוונתי ופשעתי וכו' עכ"ל, והיינו מניעת התשובה משום מחשבת הבושה.

ועוד טעם כתב סמוך לסוף האגרת "כי איך תעמוד תשובתי לפני עוונותי וכל מה שאוכל לעשות לא יואיל כנגד העוונות שעברו עלי, אל יאמר כן וכו'", והיינו מניעת התשובה משום המחשבה שעוונותי כה חמורים עד שאין אפשרות לתקנם ע"י התשובה. ⁷ וכן משמע מזהצריך הר"י את השב כבר "ביום טהרתו" להתפלל על כל התשובה, גם על הקבלה שבה, מדכתב בנוסח תפילתו "ולזהיות מודה ועוזב" [ועזיבה כוללת את הקבלה כדבאר הר"י ש"א, י"א].

שמן הדין, שהם היו חסרי יכולת לעשותה במצבם⁸. ולא שייך ללמוד מהוראת שעת הדחק הזו שום קולא לגדרי מצוות עשה דתשובה⁹.

וכעין זה הביאו מבעל האבי עזרי זצ"ל [מחשבת מוסר עמ' שס"ד] "שואלים אותי בחורים מה עם העבר, מה עושים עם העבר וכו', אך באמת יש לשכוח מהעבר, רק לקבל מכאן ולהבא, ולא לקבל על הכל, **כי אם יקבל הכל לא יקיים כלום**, רק יקח פרט אחד שיכול לקיים וכו'",
ודבריו על לשכוח מהעבר הם ממש כדברי הר"י דלעיל ביסוד התשובה, וכדנתבאר. ובדבריו על הקבלה מבואר האילוף שא"א לבחורים במצבם לקבל על הכל, וחלילה ללמוד מדבריו איזה שינוי בגדרי העשה דאורייתא דתשובה מכפי שנמסרו לנו מרבותינו הראשונים והאחרונים.

ד. על מה וכמה התורה מכפרת?

להלן מאמר שנשלח לנו ע"י אחד מלומדי הקונטרס [הרב מ.ב. שליט"א] וייש"כ,
[מפאת אריכות המאמר, המקיף עשרה מקורות בחרנו להציג ממנו ארבעה מקורות היותר עיקריים].

היו שרצו ללמוד מכמה מקורות שלימוד התורה מכפר על הכל כמו התשובה, ואף יותר מזה, וא"כ אין הלומדי תורה מחויבים לעסוק בתשובה [ח"ו].

וקודם לבירור המקורות עלינו לדעת על מה וכמה התורה מכפרת.

כתב הר"י [ש"ד, י"א-י"ב] וז"ל ואם עבר אדם על כריתות ועל מיתות ב"ד **ועשה תשובה**, אחרי כי לא נרצה העוון בלא יסורין כי התשובה תולה וייסורין ממרקים, יכין לבו לעשות מצות המגינות מן הייסורין כמו מצות הצדקה וכו' וכן יעסוק במצות גמילות חסדים וכו' וכו' כנגד כולן מצות תלמוד תורה לש"ש וכו' ומשני פנים תגן עליו התורה מן הייסורין, האחת, כי אמרו ז"ל ת"ת כנגד כולן, והשנית, כי ישים עמלו בתורה וטרחו בה ואשר תדד שנתו מעיניו עליה, במקום ייסורין וכו'.
וכן ישים במקום ייסורין, צומות ותעניות והורדת דמעות ומניעת נפשו מן התענוגים וכו' וישים ריבוי מרירות [=יגון] במקום הייסורין וכו', עכ"ל הנצרך לענינו.
מבואר בדבריו תלת:

א. שיש מצות [ועניני צער] המגינים מן הייסורין הבאים למירוק עבירות החמורות.

ב. וכל זה **לאחר** עשיית התשובה.

ג. שמכל מצות המגינות הללו מצות ת"ת עולה על כולנה.

והיינו שלא ניתן לזכות למירוק-גמר כפרת העוונות ע"י התורה קודם למצות התשובה היסודית שהיא יסוד כל הכפרות¹⁰, וזכות התורה איננה תחליף לכפרת התשובה אלא רק תחליף לכפרת הייסורים שנשארו לאחר התשובה.

והובאו הדברים בביה"ל ריש סי' תקע"א שהביא מדברי הח"א וז"ל דאפילו על עבירות ידועים המבואר ברוקח שצריך להתענות לכפרה כמה ימים, אם ת"ח הוא ותורתו אומנותו אפילו בזה"ז

⁸ ומפורש הוא באגרת י"א "גם במה שנוגע על להבא אין ביד אדם צעיר [היינו בלתי נשוי] שום עצה רק לעסוק בתורה לש"ש ולהתפלל להשי"ת וכו'".

⁹ ובאמת המעיין באגרת י"א יראה שמפורש איפכא, דז"ל "עוד עיקר גדול שלא להיות עצב ולא לחשוב אודות העבר כלל עד אחר הנישואין **שאז יש ליתן לב לתקן העבר**" עכ"ל.

¹⁰ מבוי בברייתא דד' חילוקי כפרה [יומא פו' ונפסק להלכה בכל הפו'] **שהתשובה היא יסוד הכפרות** ועל עבירות עשה התשובה לבדה מכפרת, ובעבור הכפרה בעבירות לאוין צריך **לתוספת** כפרת יוה"כ, ובעבור גמר הכפרה בעבירות לאוין החמורות צריך **לתוספת** כפרת יסורים, ובעבור גמר הכפרה בעבירות חילול השם צריך **לתוספת** כפרת המיתה.

לא יסגף עצמו כ"כ רק שישב לפני השם בלב שלם ויבכה מקירות הלב וילמוד יותר מאשר היה רגיל כי התורה היא מקוה טהרה ונמשלה לאש וכו' וכו', והעיקר – הבניה והוידוי וגדרים שלא יעשה זאת לעולם וכו' עכ"ל.

הרי קמן שהמ"ב נחת לבאר את עוצם כח כפרת התורה ועם כל זה פירש המ"ב שזאת רק בצירוף לתשובה, ושהתשובה היא העיקר¹¹.

ועתה נפנה לבירור המקורות.

1. [קהלת י, ד] אם רוח המושל תעלה עליך מקומך אל תנח כי מרפא יניח חטאים גדולים. ובתרגום יונתן: אין רוחא דיצרא בישא מתל בך ומתגבר למסק עלך אתרך טב דהויתא נהיג למיקם ביה לא תשבוק ארום פגמי אוריתא אתבריא אסו בעלמא למשבק ולמנשי מן קדם ד' חובין ברבין.

הנה כתוב בתרגום שדברי תורה נבראו לרפואה בעולם, לסלק ולהשכיח מלפני ה' חובות גדולים- ומכאן רצו להוכיח שת"ת הוא מכפר במקום מצות התשובה. ויש לתמוה איך יתכן לדלג ולוותר על מצות עשה גמורה מה"ת, ומנלן שתתכן כפרה ע"י דבר אחר במקומה אחרי שחז"ל והראשונים סתמו שהתשובה היא המכפרת¹²? ומהיכתי תיתי להעמיד את הת"י כמחדש העומד בסתירה לדבר הפשוט [כמש"כ הר"י דלעיל] שמה שהתורה מכפרת זה לאחר התשובה¹³, והתורה עומדת רק במקום הייסורים של גמר הכפרה? אלא הפשוט בדברי הת"י הוא שכל כפרת התורה שהזכיר היא רק במקום כפרת הייסורים, בעבירות החמורות לאחר התשובה.

2. בביאור הגר"א לקהלת [שם] כתב וז"ל פירוש: אם יצר הרע חוטף אותך ברשתו אשר טמן לרגלך, שעשית עבירה, מכל מקום אתה לא תפול ממדרגתך ואחוז דרכיך הטובים כמקודם, כי אחר כך תרפא זאת. עכ"ל.

על לשון הגר"א הזו רצו להעמיס [כפירושם לת"י דלעיל] שלאחר כשלון בעבירה צריך רק להמשיך "בדרכיך הטובים" שהם עסק התורה כמקודם וע"י זה תושג הכפרה¹⁴.

והנה, מלבד מה שאין רמז בדברי הגר"א ש'דרכיך הטובים' מיירי דווקא בעסק התורה של מי שתורתו אומנתו [והיינו שמדבר בכל אדם ומשמיענו שלא יפול ברוחו לאחר שנכשל בעבירה אלא יתחזק להמשיך בשמירת דרכיו הטובים-כל מצוותיו באותה דרגה שאחז בה כמקודם],

¹¹ וז"ל השל"ה [מסכת ר"ה אות קכא] "אע"ג שהתשובה העיקרית היא עסק התורה כי על כן נקראת התורה אור שהיא מאירה את האדם היאך יעשה תשובה כדי שיתכפר לו עוונותיו אפ"ה צריך שיקדים לו החרטה והתשובה קודם עסק התורה, כמש"כ בעל ראשית חכמה [שער התשובה פ"ב אות כד] בשם הזה"ק [כ"ג דף קכג ע"א] וז"ל דלבת דמתחרט מחובו ויעביד תשובה יתעסק באורייתא" וקודם החרטה והתשובה אין תורתו רצויה ומקובלת וכו'" וראה עוד בבאר היטיב או"ח סי' תקעא סק"א, ובנפח"ח ש"ד פ"ו.

¹² וז"ל הרמב"ם [תשובה א, ג] בזמן שאין ביהמ"ק קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה עכ"ל וז"ל הר"י [בפירושו למשלי טז, ו] אין כפרת עוון בלתי תשובה.

¹³ וכן יש להוכיח מפרש"י עה"פ שכתב ז"ל כי מרפא דקדוקי הדין ביסורין הבאים עליך מרפא הוא לעוונותיך ויניח לך חטאים גדולים, עכ"ל. מבואר דקמייירי בדין הבריייתא [יומא פ"ו] 'ויסורין מכפרין', וכל דין זה הוא בלאוין החמורים לאחר התשובה ויוה"כ.

¹⁴ וכן הביאו עוד מהגר"א [נדפס בכתר ראש אות קל"ג] הלשון "מכל מקום מי שעוסק בתורה אין לו לדאוג כלל".

עוד סיים הגר"א "כי אחר כך תרפא זאת" - מבואר שרפואת העבירה, הכפרה, היא תיעשה **אח"כ**, והיינו שהמשך אחיזת דרכיך הטובים כמקודם עוד לא הוי רפואה לחטא, רק "אח"כ תרפא זאת" - ואם באים להעמיס בדבריו שמדבר על עסק התורה, הרי שלא התורה היא הרפואה אלא רק מה שיעשו אח"כ.

ולעצם כפרת התורה יעוין מש"כ הגר"א בפירושו למשלי [טז, ו, עה"פ בחדש ואמת יכופר עוון] וז"ל שגדול וטוב מכל הסיגופים לעסוק בתורה ובגמ"ח עכ"ל, והיינו שהתורה היא תחליף **לסיגופים** שכל עצמם הם רק השלמה לכפרת התשובה, ואין התורה תחליף למצות התשובה עצמה [וכן מוכח ממה שדכתב שם בתחילת הענין שאדם הרוצה לשוב מרוע מעלליו צריך **לעשות תשובה** על העבר וכו'].¹⁵

ודברי הגר"א הם ממש כדברי הרבינו יונה דלעיל¹⁵.

3. **תרגום אונקלוס** עה"פ ונקח לא ינקה [שמות לד, ז] - סלח לדתיבין לאוריתא ולדלא תיבין לא מזכי.

מהאונקלוס הזה רצו ללמוד שהקב"ה סולח "לדתיבין לאוריתא" - לאלו השבים ללימוד התורה - למי שלומד תורה הקב"ה סולח, "ולדלא תיבין" - לאלו שאינם שבים ללימוד התורה - "לא מזכי"! למי שלא לומד הקב"ה לא סולח! ובלמודם זה מעמידים את כל תקות הסליחה והכפרה לחטאים על דבר אחד והוא לימוד התורה, ושזה לעיכובא.

והתימא גלויה - היתכן שהרמב"ם והרבינו יונה וכל הראשונים שפרשו באריכות את הדרך לכפרה ישתקו מלהזכיר דבר שבלעדיו הקב"ה לא סולח?¹⁶

והפשוט בת"א ד"סלח לדתיבין לאוריתא" - הוא לשבים לשמירת וקיום מצות התורה והיינו לעושים תשובה, וכפשטיה דלשון תיבין, והוא דרשת חז"ל יומא פ"ו [הביאה רש"י עה"פ] 'מנקה הוא לשבים ואינו מנקה לשאינם שבים', שהשבים הם אלו השבים להשם מעבירות, ומהיכי תיתי לעזוב פשט הלשון ודברי חז"ל ולחדש פרוש חדש בפסוק?

וראה אברבנאל עה"ת [וארא, ז, ו] שכוונת אונקלוס בדתיבין לאוריתא היא לעשות תשובה וכן תרגום יונתן מפרש את הפסוק כמו האונקלוס וב'ביאור יונתן' [משנת שס"ט] ביארם להדיא כדרשת חז"ל דמיירי בתשובה וכ"כ בביאור נפש הגר [תרס"ו] וז"ל לדתיבין לאוריתא כלומר לעושה תשובה כדפרש"י מנקה הוא לשבים, עכ"ל.

¹⁵ וראה ברוקח [שהוא המקור לספח"ק בכל תיקוני הסיגופים הנוראים] בתחילת הלי' תשובה וז"ל **עיקר התשובה שמתוודה** ואם מתוודה ואינו מתחרט בלבו זה טובל ושרץ בידו על כן כשמתודה בבכי ובכיוון הלב יש לו כפרה וכו' עכ"ל, והיינו שכל כפרת הסיגופים שערך בספרו אינה עומדת במקום כפרת התשובה אלא רק באה אחריה להשלימה.

¹⁶ וזאת מלבד מה שפירשו להדיא שאין כפרה בלי תשובה [לעיל הע' 11].

ב. האם אסור לחשוב על החטאים?

היו שרצו ללמוד מכמה מקורות שאין לו לאדם לחשוב כלל על חטאים שעשה שכן מחשבה זו רק מזיקה, שמעוררת את היצר ומביאה ליאוש.

וקודם לבירור המקורות נעמיד את המחשבה הזו במקומה:

הנה כל מצות התשובה תחילתה בחרטה על דבר לא טוב שעשה ולא שייך להתחיל תשובה בלי מחשבה על החטא שעשה,

וכן הקבלה להבא, אמיתותה היא לפי שיאמוד אדם את קושי הנסיון שנכשל בו ויקבל ע"ע שבעתיד אם יבוא לו כזה ילחם בו [עם כל הצער הכרוך בהתגברות] וא"א לקיים את הקבלה דתשובה בלי לחשוב ע"ז,

וכן מצות הוידוי דהתשובה [ובפרט פירוט החטא שבוידוי] מחייב מחשבה על החטא.

מבואר מכל זה שמניעת המחשבה על החטאים היא הפקעה למצות התשובה.

אור החיים הק' [ויקרא י"ח, ב'] : כי בחינת החושב בדבר ערוה תגביר את החפץ ותשליטנו ברצון ולא יושג הנצחון החפץ אלא דוקא באמצעות הרחקת הדבר מדעתו ומחשבתו לבל ראות הכעור ולא יחשוב בו וכו' כי אריכות הרגשת החושב אפילו לבחינת השולל תפעיל הגברת החפץ ותהפוך הרצון אליה, עכ"ל.

מדבריו אלו רצו להוכיח שאסור לנו לחשוב על החטא-שאין להכנס למחשבות חרטה ומאיסת החטא וריחוק מהרע וכדומה[אלא לכוון המחשבות רק על הטוב ולמלא אותם בדברי תורה].

והנה ראשית מבואר שם באוה"ק שכל דבריו הם רק בחטא של עריות שהוא שונה מכל המצוות וכמ"ש להדיא בתחילת דבריו וז"ל הנה ידוע הוא כי כל מצות ה' אשר צוה לעם קדוש הוא מצות שיכול האדם לעמוד בהם ויטה עצמו אל הרצון לעשותם, **זולת מצות פרישת עריות** הוא דבר שנפשו של אדם מחמדתו ואונסתו עליהם לעשותם, **זולת** בהתעצמות הרחקת ב' דברים מהאדם והם מרחק הרגש ראות העין ומרחק בחינת החושב וכו' עכ"ל, ומבואר כבר בתחילת דבריו שעריות יש בהם חמדה מיוחדת שאין בשאר האיסורים ורק בהם אדם מחויב "להרחיק בחינת החושב"¹⁷.

ושנית, גם בחטא של עריות עצמו כתב בהמשך "כי **אריכות הרגשת החושב** אפי' לבחינת השולל תפעיל הגברת החפץ ותהפך הרצון אליה" ומשמע שאין כוונתו לומר שמי שחטא בעריות יתעלם מלחשוב ע"ז לגמרי שהרי גם בחטא עריות נצרך בתשובתו להתחרט ולקבל ולהתוודות כדי להתכפר, אלא כל אזהרתו היא רק **שלא להאריך** במחשבה, שטבעה של ההתעסקות הממושכת במחשבת החטא לעורר את החמדה הטבעית המוטבעת בנפש האדם לעריות.

הרי שאין שום מקור מדברי אוה"ק נגד הפשוט והידוע במצות התשובה¹⁸.

¹⁷ ובאמת רק בהרהור ע"ז והרהור עריות מצינו איסור בעצם ההרהור משא"כ בשאר עבירות שעצם ההרהור בהם איננו איסור.

¹⁸ מקורות נוספים ללימודים מוטעים עם שוברן בצידם שמורים במערכת.